

РЕВО

ТВОЯТА
ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ

Силата на щедростта

ЛЮ

ГАРИ КИСИ

ЦИ Я

Твоята финансова революция

Силата на *щедростта*

Гари Киси

Your Financial Revolution: The Power of Generosity (Bulgarian)
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Originally published in English
ISBN:978-1-945930-14-0

Published by Free Indeed Publishers

Distributed by Faith Life Now

Faith Life Now

P.O. Box 779

New Albany, OH 43054

1.888.391.LIFE

You can reach *Faith Life Now Ministries* on the Internet at www.faithlifenow.com

Твоята финасова революция: Силата на щедростта от Гари Киси
Copyright © 2023 by Gary Keesee

Издава ИК „Игъл”-

ISBN: 978-619-7424-62-1

Гр. Силистра, 2023

Твоята финасова революция, силата на стратегията
първо издание на български език

Преводач: Свилена Стоянова

Редактор: Любомир Добрев

Коректор: Николай Марков

ПОСВЕЩЕНИЕ

Тази книга е посветена на моята красива съпруга Дрен-да, която 40 години е неотлъчно до мен. Тя е най-щедрият човек, когото познавам. Винаги мисли първо за другите и ме е научила как да обичам хората, за което съм й вечно признателен!

Гари Киси

СЪДЪРЖАНИЕ

ВЪВЕДЕНИЕ	7
ГЛАВА 1: Силата на щедростта	15
ГЛАВА 2: Отговорът: благодатта	35
ГЛАВА 3: Отговаряте ли на изискванията?	67
ГЛАВА 4: Чий пари са това?	85
ГЛАВА 5: Нуждаете се от партньор	103
ГЛАВА 6: Тайнството на десетъка	119
ГЛАВА 7: Нуждаете се от портфейл - част първа	139
ГЛАВА 8: Нуждаете се от портфейл - част втора	173
ГЛАВА 9: Законът за мярката	185
ГЛАВА 10: Щедрият цар	201
ГЛАВА 11: Обещанието към тези, които са щедри	221

Въведение

Когато Бог ни призова с Дренда да стартираме телевизионни предавания, трябва да призная, че това беше нещо, което изобщо не ми беше идвало наум. Тъкмо се бях върнал от Албания, където проведох пет сесии върху Божието царство и на всички разказах как с Дренда сме станали свободни от всякакъв дълг, следвайки законите на Царството.

Ако сте чели предишните ми книги, може би си спомняте как синята лека мъгла на Божията слава беше изпълнила дневната на онзи мисионер през вечерта, в която проведохме последната сесия. Именно там Господ ми говори: *Призовавам те да достигнеш до всички народи и да научиш хората на Моя завет за финансово благословение. И където те изпратя, аз ще платя разноските ти за това.*

Онази вечер промени целия ми живот. Само че аз нямах никаква представа какво точно има предвид Господ с думите: *Призовавам те да достигнеш до всички народи.*

Както щях да открия по-късно, именно телевизията беше начинът, по който Господ беше намислил да направи това. Отново ще кажа, че изобщо не ми беше хрумвало да създавам телевизионен канал, нито съм имал желание. Единственото нещо, което със сигурност знаех, е че съм изпълнен със силна страст да помагам на хората да открият онова, което двамата с Дренда бяхме намерили – Царството на Бог.

Девет дълги години бяхме живели в непосилни дълго-

ве, запори от всякакъв вид и в борба със смазващи панически атаки. Антидепресантите, които ми предписваха лекарите, изобщо не ми помагаша. Аз все повече се затварях, а мракът на страха като че ли беше нахлул във всяка моя мисъл. Бях толкова вързан от страха, че се стигна до там, че не смеех да излизам от дома ни, което очевидно не се отразяваше добре на продажбите в моя бизнес. Стремглаво летяхме към банкрут, а аз бях безсилен да направя каквото и да било по въпроса. Срамът вече беше неразделна част от живота ни, а аз се считах за най-големия неудачник. Най-голям беше провалът ми пред моята красива съпруга и децата ни. Освен че не подсигурявах средствата, от които имахме нужда, аз не бях и най-добрият съпруг и баща през това време.

Оцеляхме, живеейки в стара селска къща от 1850 година, в която всичко беше изпочупено. Прозорците се затваряха единствено с помощта на здраво тиксо. Килимът на пода го бяхме намерили на пътя до контейнерите за боклук. Матраците в стаята на момчетата бяхме намерили пред един старчески дом, изхвърлени на голяма купчина. Колите, които карахме, бяха за срам и позор. Животът ни беше изпълнен с постоянни обаждания от съдебни изпълнители, адвокати, кредитни компании и банки, на които дължахме много пари.

Бях напълно отчаян! Да, бях християнин, който силно обича Бог. Ходех на църква. Бях кръстен в Святия Дух. Имах диплома за бакалавър по Стария завет и бях завършил една година в библейски институт, но въпреки това нещо не беше наред! Нещо изобщо не беше наред!

В отчаянието си, един ден извиках към Бог и Той ментално ми отговори. Не че не се бях молил през тези девет напрегнати години – молил се бях толкова много. Но този път аз знаех, че трябва да се вслушам, за да чуя.

Предполагам, че до онзи момент винаги съм смятал,

че мога сам да се измъкна от финансовата пропаст, която си бях изкопал, вършейки нещата със свои сили. Но във въпросната сутрин разбирах, че съм до тук. Бях заемал пари от всеки приятел, който имах, бях заемал десетки хиляди долари от роднини, а всякакъв шанс да взема повече пари на кредит беше пропилян.

Когато се помолих онази сутрин, аз бях толкова отчаян, но в същото време, изненадан, че чух Неговия отговор толкова бързо. Дълбоко в духа ми Го чух да цитира Филипяни 4:19:

А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според богатствата Си в слава в Христос Исус.

Отвърнах Му: „Господи, този стих го знам, но не виждам това да се случва в моя живот.“ Той отново ми говори и ми каза, че причината да съм в цялата тази бъркотия, е че не съм научил как работи Неговото Царство. Нямах никаква представа какво точно означават тези Негови думи, но с Дренда бяхме твърдо решени да разберем.

Един от най-първите стихове, на които Бог ни наблюдава, беше Лука 6:20:

А като погледна към учениците Си, каза: Блажени сте вие, бедните, защото е ваше Божието Царство.

Божието царство е нашият отговор? Отново ще кажа, нямахме никаква представа какво има предвид Той, но знаехме, че е наложително да разберем.

Ще поговорим повече за Царството след малко, но нека ви кажа какъв беше резултатът.

Святият Дух започна да ни показва неща в Библията, които никога дотогава не бяхме виждали. Прилагайки оно-

ва, на което ни учеше Господ за Царството, успяхме да излезем напълно от дълговете си за две години и половина. След това започнахме да плащаме в брой за колите си и също си купихме 55 акра земя, за които също платихме в брой и то земя, пълна с красиви дървета и мочурища, където можех да ловувам и да отгледаме децата си близо до природата.

Една от най-големите ми радости в живота беше да наблюдавам как Дренда проектира и построи своя мечтан дом, който притежаваме също без да сме влизали в дълг.

След всичко, през което бяхме преминали и след като видяхме и опитахме на практика как оперира Царството на Бог, ние започнахме да живеем, празнувайки живота всеки ден. Всъщност партито все още не е свършило. Все още тържествуваме поради Царството всеки ден. От това да ровичкаме под възглавниците на диваните, за да намерим стотинки, за да купим на децата детско меню, днес сме стигнали до пълна финансова свобода и до възможността да даваме хиляди долари в подкрепа на разпространяването на Благовестието по целия свят, а това определено е повод за празнуване.

С Дренда силно желаем да кажем на хората за удивителното Божие царство. Това е причината, поради която бях отишъл в Албания.

Както казах, когато Бог ми говори в Албания за достигане до нациите, аз бях малко смутен. Какво ли означаваше това? По онова време бях пастор на църквата, която с Дренда бяхме основали преди цели десет години. Трябваше ли да напусна църквата и да започна да пътувам?

През лабиринта на удивително подредени от Бога срещи, двамата с Дренда бяхме представени на хора, които излъчват телевизионни предавания и на компании, които продуцират такива програми. Не че аз съм ги търсил по някакъв начин, но Бог просто ги постави на пътя ни. Пак

ще кажа, че нямах никакъв интерес към създаването на телевизионно предаване, но си спомних едно видение, което бях получил няколко години преди това. Молех се по време на една от църковните ни служби, когато Бог изведнъж ми каза, че ще правя радио и телевизионни предавания. Изобщо не се замислих върху това, тъй като нямах никакъв интерес към подобна дейност по онова време, но въпреки това беше впечатляващо и аз го споделих с Дренда.

Истината е, че Бог отвори за нас невероятни врати и ни срещна с удивителни хора по пътя, които ни насърчиха да започнем телевизионните предавания, въпреки че нищо не разбирахме от телевизия. И като казвам нищо, имам предвид наистина абсолютно нищо. Само знаехме, че трябва да продължим да следваме това, което ни показва Бог.

Не разполагахме с никакво оборудване и дори не знаехме каква точно техника е необходима за правенето на телевизия. Хората обаче, които Бог ни водеше, знаеха добре това. Накрая стигнахме до такова положение, че се налагаше да вземем решение. Една продуцентска компания ни предложи договор с голяма отстъпка, за да продуцира предаването ни. Пресмятайки времето в ефир и всички останали разходи по стартирането на предаване, преценихме, че ще са ни необходими около \$300 000. Но по това време ние не разполагахме с такава сума. След като се помолихме и след като се опитахме да се борим с Бог за това, най-накрая аз се съгласих. (Разбира се, не е възможно да спечелите борбата с Бог.)

И така, продуцентската компания дойде в нашия град (седалището им се намираше в Тексас) и ние започнахме да снимаме първото ни телевизионно предаване. Тъй като нямахме студио, снимахме цяла една година в нашата гостна пред камината. Ако споделя, че съм бил притеснен

по време на първите снимки, ще е много меко казано. Не знаех какво точно да очаквам. Не ме смущаваше толкова самото заснемане, а това, че трябваше да измисля съдържанието на предаването и на практика да сформирам цялата програма - със съдействието на Дренда, разбира се. Продуцентският екип дойде, хората ни дадоха невероятни съвети, но аз въпреки това изпитвах дискомфорт.

Трябва да знаете, че по природа не съм толкова отворен човек, затова за мен създаването на телевизионно предаване беше нещо напълно извън зоната ми на комфорт. Освен това целият този екип беше много притеснен в деня на записите. Шефът на екипа трябваше да си тръгне посред нощ, защото малкият му син починал след като бил блъснат от колата на съседа пред дома им. Аз разбрах това на сутринта, когато трябваше да снимаме, но избрах да кажа на Дренда чак след като запишем предаването. Това беше труден ден.

В същия ден, един човек от нашия екип беше взел кросовия мотор на сина ни Тим и се блъснал с него. Веднага след като приключихме със снимките в онзи ден, Тим влятя в къщата, крещейки, че Дейвид е мъртъв. Той не беше мъртъв, само в безсъзнание, но какво начало само!

Оцеляхме през тази седмица на записите и предаването беше пуснато в ефира на местен телевизионен канал. Продължавахме да записваме по една седмица месечно, но в края на втория месец нещата изобщо не ставаха полесни, а аз се борех с усещането, че съм абсолютно неадекватен и неподготвен, а в същото време ме обземаше паника. Най-накрая казах на собственика на продуцентската компания, че не мога да продължавам да правя това. Той се вторачи в мен за момент и заяви: „НЕ става! Ти трябва да правиш телевизионни предавания!“

После ме накара да седна, защото искаше да ми покаже нещо. Тогава включи телевизора и започна да пуска

различни християнски канали. Откровено казано, аз изобщо не бях гледал християнска телевизия, но онова, което видях в този ден, ме смути и ме накара да преосмисля дали изобщо да се захващам с християнско предаване.

В едно от християнските предавания продаваха „свещено маслинено масло“, за което твърдяха, че ще донесе по-голямо помазание за просперитет. В друг канал проповедникът продаваше „помазани нафори“, твърдейки, че при всяка хапка човек ще получава ново откровение. На друго предаване чух, че ако в следващите три минути дам от средствата си за тях, ще получа тройно помазание да преуспевам. В друго предлагаша лиофилизирана храна. По всичките християнски канали сякаш се предлагаша някакви странни стимули, само и само да накарат зрителите да дават.

Онова, което липсваше в тези предавания, е да покажат на хората как да получат онова, от което имат нужда – липсваше истината за това как работи Царството. Всички те им казваха, че трябва да посеят семе, но аз знаех, че някой трябваше да каже на тези хора как първо да пожънат реколтата от това семе!

Имаше толкова много парчета от пъзела, които хората трябваше да опознаят, преди да могат да бъдат успешни. Ако само учехме хората как да дават, без да ги научим как да пожънат, бях сигурен, че много скоро те ще се разочароват от Бог и ще започнат да смятат, че Той ги е провалил, след като нещата не им се получават така както са очаквали.

Хората трябва да познават законите на Царството и да разберат защо даването е такава важна част от ходенето в царственото изобилие тук в земната сфера. Отново ще кажа, че е по-важно да научат какво да правят след като дадат. Те трябва да знаят как да пожънат това, което им е необходимо от Бог.

Установил съм, че аз имам своята си роля, която трябва да изиграя в моята жътва – на първо място е да науча какво е вярата и защо е необходима тя. Трябваше да разбера как ме води Святият Дух към моята реколта и колко важно е точното време и детайлите от моята жътва. Установих, че има духовни закони, които трябваше да науча и да започна да прилагам, а също и закони, които управляват естествената сфера, които оказват въздействие върху жътвата.

Всичките тези програми така предаваха нещата, сякаш парите просто ще се появят един ден в пощенската ви кутия.

Трябва да се съглася, че понякога те действително се появяват в пощенската ви кутия, но ако разгледате внимателно тези случаи, ще откриете духовни улики защо и как са се появили там.

След като гледах няколко от тези програми, се почувствах засрамен от видяното. Нищо чудно, че светът не им обръща никакво внимание. Аз обаче бях засегнат. В този момент осъзнах, че съм нужен и че имам какво да кажа на хората.

Взех решение, че ще продължа да записвам телевизионни предавания, защото имам свидетелство, което да разкажа на другите. Вече 14 години продължавам това предаване и съм видял десетки хиляди хора да намират Царството – не религия, а Царството – и те също са постигнали такива резултати като тези в живота ни с Дренда.

Убеден съм, че и вие ще постигнете същите резултати!

Тази книга - *Твоята финансова революция: Силата на щедростта* - е петата ми и последна книга за финансовата революция. Вълнувам се, че завърших поредицата и се радвам, че мога да ви я предоставя.

Гари Киси

ГЛАВА 1

Силата на щедростта

Една вечер цялото семейство се хранехме в един от любимите ни местни ресторанти. Сервитьорката беше младо момиче в много напреднала бременност. Когато плащах сметката, изведнъж усетих водителство да й оставя много по-голям бакшиш, вместо обичайните 22-25%, които обикновено оставям, и добавих още 100 долара към бакшиша. Тя взе *Виза* картата, без изобщо да погледне сумата, която съм определил за бакшиш и се запъти към кухнята.

Само след минута тя се върна, обляна в сълзи. Върна се, за да ни благодари. Каза ни, че е в затруднено финансово положение и се чудела как да свърже двата края. Имахме възможността да й споделим Христос и да се помолим за нея преди да си тръгнем.

Не направихме нищо специално за нея освен да проявим щедрост и това ни предостави възможност да послужим на сърцето ѝ.

*Или не зачиташ богатството на Божията благодост, снизходителност и търпение, без да разбираш, че Неговата благодост те води към **покаяние**?*

Римляни 2:4

Версията на крал Джеймс на Римляни 2:4 казва, че Бо-

жията доброта ни води към покаяние.

Когато проявяваме щедрост, ние действаме също както Бог.

Матей 5:45 казва:

За да бъдете синове на вашия небесен Отец, защото Той оставя Своето слънце да грее над лоши и добри и дава дъжд на праведни и неправедни.

Бог е добър и Той е щедър! Ние сме Негови деца и нашето ново естество в Христос също е естество на щедрост. Както в историята по-горе, проявата на щедрост е да споделяме Божието сърце към хората. Като глътка студена вода в горещ ден, щедростта носи облекчение и надежда на един свят, който стои в пустинята на нищетата.

Въздействието на волното даване се вижда ясно в Павловите инструкции във II Коринтяни 9:10-15, написани към църквата в Коринт:

А Онзи, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, дано даде и преумножи посятото от вас и да настори плодовете на вашето благодеяние, та да бъдете богати във всичко и да проявявате голяма щедрост, която чрез нас ще предизвика благодарност към Бога.

*Защото извършването на това служение не само посреща нуждите на вярващите, но също така дава повод за много благодарности към Бога. И те, като се ползват от това благодеяние, прославят Бога за това, че вие изповядвате покорството към Христовото благовестие и проявявате щедрост към тях и към всички. **Те ще се молят за вас, понеже много ви обичат заради изобилната благодат, която Бог ви е дал.***

Нека благодарим на Бога за неизразимия Му дар!

Щедростта ви кара хората да прославят и да благодарят на Бог! Забележете, Павел казва, че проявата на щедрост е вашето служение към Бог.

Определението за думата „служение“ е: *изпълняването на работа или задължения към по-висшестоящ или като слуга.*¹

Част от вашите задължения към Бог тук на земята са да споделяте Неговото сърце и грижа към хората. Резултатът е ясен – това докосва сърцата на хората и ги прави отворени да приемат Христос.

Сигурен съм, че всички можем да си спомним миговете, в които някой ни се е притичал на помощ и колко много е означавало това за нас.

Спомням си, че когато се ожених, дължах данъци в размер на \$ 4 000 и няхах никаква представа откъде мога да набавя тези пари. Много нощи съм лежал буден в леглото, ужасен от ситуацията, в която се намирах. По онова време живеехме в Тулса, а бяхме планирали да посетим Охайо за празниците.

Когато баща ми ме попита как вървят нещата, аз му казах за сумите, които дължах на данъчните. Тогава той ми каза: „О, това е лесно за разрешаване“, извади чековата си книжка и ми написа чек за цялата сума. Неговата внезапна щедрост към мен в този момент ме накара да го заобичам дори още повече, отколкото вече го обичах. Защото в този момент аз видях какво изпитва той в сърцето си към мен.

Баща ми често прикриваше какво се случва в сърцето му. Той почти никога не показваше своите емоции открито

¹*The American Heritage® Dictionary of the English Language, Fifth edition*

пред хората, нито дори пред мама. До този момент татко през целия ми живот не ми беше казвал, че ме обича. Беше го направил само веднъж и то защото мама настояваше и след големи драми, той най-после ми го каза. Спомням си този ден сякаш беше вчера. Мама настояваше пред него: „На собствения си син ли не можеш да кажеш, че го обичаш?“ Но татко продължаваше да мълчи.

Накрая, след като мама се разплака, той ми каза, че ме обича. Но за мен този един път, в който ми каза, че ме обича, не беше от никакво значение, защото той беше принуден да го направи.

Вместо да ни казва с думи, че ни обича, имало е моменти, в които баща ми ни е купувал по нещо специално и смятам, че всичките четири деца знаехме, че татко наистина ни обича. Аз успях да видя какво се случва в сърцето на татко само чрез онова, което той правеше за нас, но не и чрез неговите думи. Такива моменти ми бяха изключително скъпи, защото те се отличаваха като маяци, светещи в тъмните нощи.

В онзи ден, когато той ми написа чек, за да си платя дълговете към данъчните, сърцето ми беше пълно с благодарност. Прегърнах го през сълзи и му благодарих. Отговорът му ме хвана неподготвен: „Докато аз имам, искам да ти помагам.“

Сигурен съм, че и вие имате спомени за нечия щедрост към вас, моменти, които са привлекли вниманието ви. Запомнете това:

Щедростта показва на хората вашето сърце, но и сърцето на Бог към тях.

Щедростта е голяма сила! Тя замества думите и стига право до сърцето. Удивително е как можем да си спомняме комплиментите, които някой ни е направил или пода-

ръка, който ни е дал.

Един от най-ранните моменти в живота ми, в който видях сърцето на татко, беше когато бях в шести клас. Дватамата с братовчед ми се вълнувахме много от макети на ракети по онова време и аз си бях купил един, на който носът беше прозрачен и в него можеше да се поставят различни неща и така да се изстреля ракетата във въздуха.

В онзи определен ден с братовчед ми бяхме решили, че в носа на ракетата ще поставим жаба, ще залепим здраво носа с тиксо, така че ракетата да се разбие, вместо да ѝ се отвори парашутът. Намерението ни беше да видим какво ще се случи с жабата, а предполагам вие можете да си представите.

Е, изстреляхме ракетата, но за мой най-голям ужас, баща ми беше излязъл да наблюдава. Знаехме, че той няма да е доволен от убийството на жабата.

Ракетата полетя нагоре точно както се предполагаше, а след това се изви и се спусна с носа надолу, забивайки се в земята. Когато отидох да я взема, видях, че конусът на носа се беше разбил, а жабата в него, естествено, беше мъртва.

Когато вдигнах ракетата, много бързо метнах жабата встрани, за да скрия истинските ни намерения от татко. Той се приближи и попита за ракетата. Още си спомням как истински се беше загрижил за нашата ракета. Щом я взе в ръцете си, той започна да ми казва как можем да я поправим и колко много съжалява за това, че тя се е разбила. После детайлно ми обясни как мога да възстановя счупените части. Проявената от него загриженост и доброта му ме изобличиха за сторената грешка. Той така и не разбра за жабата, но аз никога не забравих истинската му благородна загриженост към мен и моята ракета. Тогава осъзнах, че него наистина го е грижа за мен.

Има моменти, в които Бог употребява дори хора, които

ние не познаваме, за да ни насърчи и да ни докосне.

Един такъв особено паметен момент беше когато с Дренда отидохме на лов за фазани заедно с няколко приятели. С жена ми току-що се бяхме оженили и живеехме в Тулса. Един от моите съквартиранти живееше в Канзас и ни покани да се присъединим към него по време на откритието на годишния лов на фазани. Меко казано, бях страшно развълнуван.

Шофирахме пет часа, за да стигнем до Канзас, имахме един страхотен ден на ловуване и отстреляхме лимита от птици, който ни се полагаше. Но на връщане към Тулса, двигателят на колата на приятеля ни гръмна. Намирахме се наред нищото, на някакъв черен път и то на часове от дома. Ако някога сте ходили в Канзас, тогава знаете каква пустош е там.

Вече беше тъмно и в далечината се виждаше само една светлина. Запътихме се към дома на този фермер и му разказахме за случилото се с нас. Бях напълно шокиран, когато той каза: "О, аз ще ви закарам у вас тази вечер. Ще качим колата ви на ремаркетото и ще ви закарам у дома навреме за работа в понеделник." (Въпросната сутрин Дренда трябваше да започне нова почасова работа в един ресторант и беше толкова разочарована, че ще трябва да се обади, за да предупреди, че няма да може да се яви.) Удивително, но този мъж, когото никога не бяхме срещали преди това, ни закара пет часа до Тулса и след това обърна колата и се върна обратно в Канзас преди да е съмнало. Той е шофирал през цялата нощ!

Никога няма да забравя неговата жертвоготовна благост. Той не пожела да вземе нито стотинка поне за горивото. Винаги ще съм признателен на този човек. Когато си помисля за него, винаги си мисля за щедростта му с благодарност.

Когато хората си мислят за вас, те ще благодарят на

Бог за вашата щедрост.

Сигурен съм, че се сещате за ситуации, подобни на тази, които са се случили и във вашия живот.

И сте благодарни за грижата и отношението, което някой друг ви е показал. Е, точно това се опитва да каже и Павел на църквата в Коринт. Тяхната щедрост докосва хората, разкривайки им сърцето на Бог, и съвсем естествено те Му отдават хвала и благодарност заради щедрото им служене към Него.

**ХОРАТА ЩЕ БЛАГОДАРЯТ
НА БОГ ЗА ИЗОБИЛНАТА
БЛАГОДАТ, КОЯТО ТОЙ Е
ДАЛ НА ТЕЗИ, КОИТО СА
ЩЕДРИ!**

Когато повярвах в Христос осъзнах, че моето сърце е станало меко и аз съм истински загрижен за хората. Когато виждах някаква нужда, винаги исках да се отзова и да помогна, но беше много разочароващ фактът, че обикновено не можех да го направя, понеже няхах пари, които да заделя за нуждата.

Разбрал съм, че повечето хора се чувстват по същия начин. Ако само повишите глас и попитате в навалицата някой да ви покаже правилната посока, ще видите че десетина човека веднага ще се отзоват и ще поискат да ви помогнат да намерите мястото, което търсите.

Аз обаче съм открил в Библията, че проявата на щедрост е много по-голяма сила отколкото мога да осъзная. Четейки този пасаж във II Коринтяни 2:9, открих закон на Царството, който промени всичко, което някога съм смятал за даването:

*Защото извършването на това служение не само посреща нуждите на вярващите, но също така дава повод за много благодарности към Бог.
И те, като се ползват от това благодеяние (слу-*

жение), прославят Бога за това, че вие изповядватете покорство към Христовото благовестие и проявявате щедрост към тях и към всички.

*Те ще се молят за вас, понеже много ви обичат заради изобилната **благодат**, която Бог ви е дал. Нека благодарим на Бога за неизразимия Му дар!*

2 Коринтяни 9:12-15

Хората ще благодарят на Бог за неизразимата благодат, която Той е дал на тези, които са щедри!

За да разберете напълно какво казва Павел тук, трябва да дадем точно определение на някои термини.

„Изобилна“ означава: в огромно количество или в голяма степен; надвишаваща, изключителна, ненадмината: *структури от ненадминато великолепие.*²

Кое е това, което ще ви принадлежи в огромно количество? Какво ще бъде изключително и ненадминато по великолепие в живота ви? Божията благодат!

Сега трябва да дадем определение на „благодат“.

„Благодат“ означава Божието незаслужено благоволение.

Това е стандартното определение на „благодат“, но то далеч не успява да обясни какво всъщност представлява тя. Нека ви дам едно по-добро определение.

Това тук е цитат от Уикипедия за същността на божествената благодат:

Общоприетото християнско учение говори, че благодатта е незаслужената милост (благоволение), която Бог дава на човечеството, като изпраща Своя Син, за да умре на кръста и по този начин да предостави едно веч-

² *Dictionary.com*

но спасение. Само че това определение само по себе си не успява да засегне всеки един от начините, по които е употребена тази дума в Писанията. Например, Лука 2:40 (версията на крал Джеймс): *И детето растеше и ставаше все по-силно в духа, изпълнено с мъдрост: и благодатта на Бог беше върху него. В този пример, когато използваме определението за благодат, което дадохме по-горе, то няма никакъв смисъл, защото как един безгрешен Христос има нужда от незаслужена милост.*

Джеймс Райл прави следното предложение: *„Благодатта е овластяващото присъствие на Бог, което ви прави способни да бъдете тези, които Той ви е създал да бъдете, и да направите онова, което Той ви е призвал да извършите.“* Бил Готард допуска: *„Благодатта ни дава желанието и властта, които ни дава Бог, за да изпълним Неговата воля.“* И двете определения обясняват смисъла на думата *“благодат”*, използвана в цялата Библия.³

И така, става ясно, че това, за което говори Павел в този пасаж, е благодатта или овластяването за преуспяване. Този дар, дарът на благодатта, е на особена почит, защото той овластява хората да преуспяват. И когато те от своя страна бъдат щедри, снабдявайки нуждите на другите, този дар ги кара да прославят Бога.

Павел завършва своите думи с: *Нека благодарим на Бога за Неговия неизразим дар!*

Още едно определение. Понятието „неизразим“ (неописуем) означава, че няма достатъчно думи, с които адекватно да може да се опише дадено нещо.⁴ Точно толкова добър е дарът на благодатта според Павел, че няма дос-

³ https://en.wikipedia.org/wiki/Divine_grace

⁴ *American Heritage Dictionary of the English Language, Fifth Edition*

татъчно думи, с които да се опише той, а още повече за тези, на които е послужено с подсигурените финанси.

Ето коя е силата, която може да ви освободи от финансово робство. Тази сила, благодатта на Бог, е на разположение на всеки един вярващ.

Ето къде обаче се крие проблемът. Можем да прекараме много време в разговори за онова, което Павел ни казва да направим – *да даваме*. Но ако не разберем благодатта, овластяването да преуспяваме чрез силата на Бог, ние пропускаме жътвата, която Бог е определил да пожънем. Това е все едно да засадим градина в сенките на големи дървета в гората, където няма слънчева светлина и липсва сила да се роди желаният плод и резултат.

С Дренда четяхме истории от Библията, в които силата на Бог се проявява и напълно променя ситуацията на човека или народа за добро. Но трябва да ви призная, че сме чували съвсем малко подобни истории да се случват в нашата църква, където сме отраснали. Освен за спасението, никой никога не е говорил за това как да преживеем благодатта на Бог в една ситуация.

Добре разбирам, че спасението ни е най-важното нещо. Но както споменах, аз се нуждаех от същата тази благодат, която да действа във всяка една област от моя живот, само че не знаех как може да стане това. Поради моето невежество ние бяхме разорени, болни и депресирани. Знаехме за спасението – частта с вечното спасение вече я имахме – но не знаехме, нито разбирахме как да преживяваме реалността на Небето в своя живот и да проявяваме силата на Бог. Както вече ви казах, бяхме във финансова разруха!

Но ето какво ми каза Господ в онзи ден, когато ми говори за Своето Царство: *Ти си в цялата тази бъркотия, защото никога не си успял да разбереш как работи Моего Царство.*

С други думи, Той ми каза, че не знам как да освобождавам властта на Царя тук на земята. Аз никога не се бях научил как става това и дали изобщо е възможно. Нямах ни най-малка представа как да се докосна до благодатта, до силата на Бог.

Между другото, имаше много повече в разговора ни в онзи ден, когато Бог ми говори за Царството. Той продължи, като добави: *Моята Църква живее точно както живееше народът на Израел, когато бяха роби в Египет и правеха тухли за Фараон. Те са роби! Моят народ е в дългове и аз искам да го освободя!*

Тук искам да кажа нещо важно – никога няма да бъдете свободни, докато не заживеете във финансова свобода. И както с Дренда често казваме през последните 30 години, вие няма да откриете кои сте и няма да ходите в духовните цели за живота си, преди да разрешите въпроса с парите.

Но нека ясно да кажа и това: **ВИЕ МОЖЕТЕ ДА СЕ ОСВОБОДИТЕ!**

Аз съм доказателство за това, както и хилядите други след мен. Божията благодат е на ваше разположение, за да ви помогне. Има неща, които сте призовани да извършите и никога не бихте могли да постигнете като роби. Трябва да се освободите финансово не само заради себе си и заради семейството си, но за да могат и хората да видят как Божието царство действа.

ХОРАТА ТЪРСЯТ ОТГОВОРИ. ТЕ ТЪРСЯТ ИСТИНСКИТЕ НЕЩА. ОТЧАЯНО СЕ НУЖДАЯТ ДА ВИЖДАТ ЦАРСТВОТО, А НЕ САМО ЕДНА РЕЛИГИЯ.

Хората търсят отговори. Хората търсят истинските неща. Те отчаяно се нуждаят да виждат Царството, а не само една религия. Божие оперира в живота ви и като

едно плодно дръвче, отрупано със зрели плодове, то да привлича хората към Царството.

Нека ви разкажа за един разговор, който проведох с една сестра. Всъщност сестрите бяха две.

Майка ми е на 88 г. и се справя доста добре, но от време на време има нужда от помощ, за да се придвижва наоколо, както можете да си представите. В този конкретен ден аз трябваше да я закарам на няколко прегледа при различни лекари.

Разговарях със сестрата при първия лекар и тя започна да ме разпитва какво работя. Тогава ѝ разказах за църквата и за финансовата си компания и как помагаме на хората да излизат от дългове. Това определено привлече нейното внимание. Тя започна да ми разказва как има големи неприятности, как е надвишила кредитния си лимит и как няма ни най-малка представа как изобщо ще оцелее.

Когато отидохме с майка ми при втория лекар, аз проведох почти същия разговор със сестрата, която работеше при него. Тя всъщност говореше през сълзи за своята финансова ситуация.

Приятели, те не се отличават много от другите. Това е начинът, по който повечето хора в Америка живеят днес. Моето сърдечно желание е да помогна на такива хора да разберат, че има по-добър начин да живеят живота си – начина на Царството.

Когато с Дренда започнахме да изследваме Царството на Бог и да прилагаме онова, на което ни учеше Той, животът ни се промени драстично. Започнахме да виждаме в живота ни да се проявява благодатта, за която говори апостол Павел.

Една нощ сънувах сън - да основа наша собствена компания, за да помагам на хората да излизат от дълговете си. Но това беше налудничаво. Имам предвид, че аз бях образец за това какво не трябва да се прави с парите,

но днес управлявам компания, в която показвам на хората как да излизат от дълговете си. Единствен Бог е способен да направи това!

Може би ще ме попитате: „Как се случи това? Как разбра по какъв начин да излезеш от дълговете си, че да можеш да помогнеш и на други хора да се освободят от тях?“ Това е страхотен въпрос!

Краткият отговор е, че Святият Дух ми показва как може да бъде постигнато това.

Разбира се, наложи се да науча много неща в естествения свят и след това трябваше да намеря хора, които да ме обучат как да устроя компанията си, но Святият Дух направляваше целия процес и уникалните стратегии и методи, които използвахме, за да помагаме на хората. Тази компания се разрасна неимоверно и е основата на нашата финансова свобода.

Между впрочем, знам какво си мислите. Трябва да сме искали да ни плащат големи суми за помощта, след като така сме подсигурили всичките средства за своята свобода.

Не сме! Както вече казах, Святият Дух ни даде много уникален бизнес модел и ето какъв е той:

Работим с клиентите си напълно БЕЗПЛАТНО!

Как бих могъл да начислявам такси на някого, който така или иначе се бори да плаща сметките си, за да му помогна да се освободи от дълговете си? Няма смисъл. И не мога да го направя. Бог ми даде по-различен начин за финансиране на моята компания. Не е имало и никога няма да има такса, която компанията ми да вземе, за да разработи личен план за клиентите ни да излизат от дълговете си. Компанията ми специализира в това да показва на клиентите как да се освободят от дълговете си за по-малко от седем години, включително да изплатят и ипотеката по къщата си и то без да променят своите приходи.

Ние сме спонсорирани не от клиентите си, а от десе-

тина компании, търговци и професионалисти, които сме избрали, за да подсигурят решения и опции за реструктуриране на нашите клиенти. Те ни спонсорират затова, че казваме на клиентите си за тях.

Например, в нашия процес за реструктуриране, ако аз знам, че компания „Хикс“ може да намали застрахователните задължения на клиента ми наполовина, аз ще го изпратя при въпросната компания „Хикс“. След това моят клиент може да договори с „Хикс“ съответните условия, сам да вземе решение дали е заинтересован от по-евтините тарифи на тази компания и да продължи напред.

По този начин за клиента всичко е безплатно. И аз съм убеден, че това беше основен спомагателен фактор за невероятния растеж на нашата компания. Повече за нея можете да прочетете на forwardfinancialgroup.com.

Освен това ние помагаме на хората да намерят начини за така нареченото от мен „безопасно инвестиране“. То е точно такова, каквото ви звучи – инвестиране, което не се влияе от спадовете на пазара, които да ограбят ценните пенсионни фондове на хората.

Казвам всичко това само защото през последните 30 години сме разговаряли със стотици хиляди хора и сме видели от първа ръка смушаващото финансово състояние, в което се намират повечето американци.

Сещам се за един конкретен пример, който много добре описва как живеят повечето американци.

Една жена се обади да я посетя, тъй като имаше нужда от помощ с дълговете, в които беше влязла. Заедно с един от съдружниците ми се срещнахме с нея и стоях и не можех да повярвам на думите ѝ, докато тя обясняваше ситуацията си. Тя имаше 32 различни кредитни карти и всичките с превишени лимити. (Да, правилно четете – 32 кредитни карти.)

Тази жена много успешно беше изградила собствения

си затвор, а сега ме молеше да ѝ дам ключа, за да излезе от него. В моя ум отговорът беше много лесен – да спре да използва кредитни карти. Това щеше да бъде добро начало. Разбира се, казах ѝ да унищожи картите и вместо това да живее според своите доходи. После ѝ възложих задачата да направи списък на всичките си житейски разходи, за да знам откъде да започнем да я съветваме. Предложих ѝ също да започне да използва дебитна карта, вместо кредитна, за да не влошава допълнително ситуацията си.

При предложението да унищожи кредитните си карти, тя моментално избухна в сълзи и ми зададе този шокиращ въпрос: „Но как ще мога да си позволя да си купувам обувки?“

Озадачих се дали съм успял да я чуя правилно. Тази жена нямаше достатъчно за храна, а мислеше за нови обувки?

Вероятно смятате, че тази жена е извадка от останалите в обществото? По броя на кредитни карти, с които разполагаше, тя беше наистина необичайна извадка. Но по отношение на финансовия затвор, който сама си беше създала, тя беше също като останалите. Вижте какви са последните статистики за Америка:

- 57 % от хората нямат дори \$1 000 в банковите си сметки;⁵
- 44 % не могат да платят сумата от \$ 400 за неочаквана сметка;⁶
- 23 % от американците не могат да плащат месечните си сметки и изпадат във все по-големи дългове с всеки изминал месец.⁷ Приятели, американците са точно

⁵ Ray Hanania, "57% of Americans have less than \$1,000 in Savings, March 31, 2021, *SuburbanChicagoland.com*

⁶ Joseph Lawler, "44 Percent of Americans Couldn't Cover an Unexpected \$400 Expense," *Washington Examiner*, May 19, 2017.

⁷ Megan Leonhardt, "Become Debt Free," *May 24, 2019*

такива, каквито Бог ми каза, че са – те са роби.

Помислете за нещата, които прави един роб.

- Той не работи за себе си. Въпреки че той или тя работят и осъществяват печалба, тя се изпраща на кредитори всеки месец, а за работниците остава само толкова, колкото семейството да може да преживее до другия месец.

- Робите живеят в къщи, които не притежават (което означава, че имат да изплащат ипотека).

- Те карат коли, които не притежават, за да отидат да работят, за да плащат за къщи, които не притежават.

- Носят дрехи, купени на кредит, за да отидат да работят, за да изкарат пари да плащат за колата и за къщата, които не притежават, заедно със студентския заем, който изплащат вече повече от двадесет години.

Надявам се, че схващате идеята.

Богатият човек властва над бедния; който взема назаем, е роб на заемодавеца.

Притчи 22:7

А знаете ли, че повечето хора не харесват работата си? Всъщност изследване на „Галъп“ показва, че 85% от наетите на работа мразят това, което работят.⁸

Защо тогава продължават да работят на същото място? Защото са роби и робите нямат право на мнение!

Но има ли изход от робството? Има!

Не вярвате? Нека тогава ви покажа.

Защото извършването на това служение не само посреща нуждите на вярващите, но също така

⁸ Sara Burrows, "85% of People Hate Their Jobs, Gallup Poll Says," September 22, 2017, returntonow.net

*дава повод за много благодарности към Бог.
И те, като се ползват от това благодеяние (служение), прославят Бога за това, че вие изповядвате покорство към Христовото благовестие и проявявате щедрост към тях и към всички.
Те ще се молят за вас, понеже много ви обичат заради изобилната благодат, която Бог ви е дал.
Нека благодарим на Бога за неизразимия Му дар!*

2 Коринтяни 9:12-15

Нека останем съсредоточени върху отговора – благодатта на Бог, овластяване за преуспяване!

Нека също бъдем наясно, че врагът иска да останете в своите дългове и никога да не научите как да се освободите от тях. Поради тази причина има 1,1 трилиона активни кредитни карти в Съединените щати.⁹ Това е и причината между четири до осем милиарда предложения за кредитни карти да се изпращат на хората всяка година.¹⁰

Някой много иска да сте в дълг и не са само банките и търговците, които ви умоляват да изпробвате техните кредитни карти.

Сатана знае, че ако може да ви държи в дългове, вие никога няма да можете да изпълните своята духовна съдба, за която той добре знае, че ще обърка и съсипе целите на неговото царство.

Позволете набързо да преговоря нещата. Тази книга говори за това да бъдем щедри, нали така? Е, и да, и не. Да, след малко ще говорим за всичките ползи от това да даваме и да бъдем щедри. Но даването само по себе си не е отговорът. Трябва да се научите как да се докосвате до благодатта, до силата на Бог.

⁹ Raynor de Best, "Credit Card and Debit Card Number in the U.S. 2012-2018," December 16, 2020, [statista.com/statistics](https://www.statista.com/statistics)

¹⁰ Bob Bryan, November 24, 2015, [businessinsider.com](https://www.businessinsider.com)

Затова ще повторя отново – формулата за даване сама по себе си като формула не е ключът. Тя е част от него, разбира се, но ние с вас имаме нужда от тази свръхестествена, удивителна сила или овластяване, за да преуспяваме, наречено благодат.

Дъстин и Кендъл откриха това, за което говоря. Те са млада двойка, които отначало не разбираха, че имат нужда от благодатта на Бог в своите финанси, докато не се оказаха в огромна бъркотия. Те току-що бяха разгледали идея за нов бизнес и бяха решили да се впуснат в осъществяването му. Колко им струва ли? \$150 000 и цялата тази сума на кредит.

Същия месец, в който купиха въпросния бизнес, данъчните им направили одит и ги таксували \$53 000 за просрочени данъци. Изведнъж те се оказаха с дългове над \$200 000 без да имат никакъв изходен път, особено след като нещата за тях така или иначе бяха трудни финансово още преди да купят този бизнес.

Току-що бяха заели и пари, за да платят на болницата за раждането на първото си дете и правеха вноски и за това. Одитът обаче ги тласнал над финансовия ръб и Дъстин се забързал да намери начин да разреши ситуацията.

След като потърсил, той най-накрая намерил предложение за кредитна линия от \$ 30 000, бил одобрен и се обърнал към съпругата си с тази идея, за да чуе нейното мнение. Това, което не знаел, е че Кендъл вече била започнала да изучава и да размишлява върху моята книга *Твоята финансова революция – силата на почивката*, в която също се говори за докосването до благодатта на Бог.

И когато Дъстин дошъл при нея с тази идея за заем, Кендъл се разочаровала, надявайки се той да се обърне към Бог, а не към нов заем. Обсъдили отново ситуацията

и тя го насърчила да се довери на Бог. Благоклонно, Дъстин приел мъдростта от своята съпруга.

Когато се помолили, чули Святият Дух да им казва да посеят семе. Разбира се, по това време те нямали парите, за да посеят сумата, която Бог им показал да дадат, затова работили през следващите 28 дни, за да заработят средствата и да посеят онова, което Той им е показал.

Какъв беше резултатът? Бизнесът процъфтя.

През следващата година те успяха да изплатят всичките \$ 175 000 от дълга си, а Дъстин каза, че е изкарал ДВАНАДЕСЕТ пъти повече пари през тази година, отколкото някога е печелил през целия си живот!

Кендъл и Дъстин откриха, че Царството работи всеки път!

Какъв беше отговорът за тях? Царството и благодатта на Бог!

Какъв е отговорът за вас! Царството и благодатта на Бог!

ГЛАВА 2

Отговорът: благодатта

В последната глава говорихме за това как щедростта въздейства на хората духовно – как тя прави сърцата им меки и пълни с благодарност към вас и към Бог. Споменахме и онова, което ни казва Павел, че тази способност да бъдем щедри е в резултат на благодатта на Бог в живота ни.

Те ще се молят за вас, понеже много ви обичат заради изобилната благодат, която Бог ви е дал. Нека благодарим на Бога за неизразимия Му дар!

2 Коринтяни 9:14-15

Говорихме за ударението, което поставя Павел върху думата *изобилна*, когато описва благодатта, която Бог ни е дал да преуспяваме. Установихме, че благодатта всъщност означава изключително овластяване, за да постигнем определено нещо. Павел нарича това овластяване на Божията благодат „неизразим дар“! Смятам, че всеки трябва да признае, че ако сам Бог му помага да преуспява в живота, това би било невероятно преимущество.

За да ви помогна да схванете необятността на онова, което Бог иска да направи в живота ви, и огромната сила, която е на ваше разположение, нека се върна няколко стиха назад и да започнем да четем от стих шести.

Ето какво имам предвид: Този, който сее оскъдно, ще пожъне оскъдно. Този, който сее щедро, ще пожъне щедро. Всеки един да дава според както е решил в сърцето си, не неохотно или под натиск, защото Бог обича даващия драговолно. Бог е способен да направи да изобилства всякаква благодат за вас, за да може във всяко нещо, по всяко време да имате всичко, от което имате нужда и така да изобилствате във всяко добро дело. Защото както е писано – „Разпръсна, той даде на бедните. Неговата праведност пребъдва довека.“ А Този, Който подсигуриява семе на сеяча и хляб за храна, ще подсигури и ще умножи вашето семе за сеитба и ще умножи жътвата на праведност. Вие ще бъдете направени богати по всякакъв начин, за да можете да бъдете щедри по всякакъв начин, което да породи благодарност към Бог чрез нас.

2 Коринтяни 9:6-11 (превод - ЕНВ)

Ето къде нещата стават истински вълнуващи!

Виждаме същата тази дума *благодат*, използвана на това място, само че в този пасаж Павел прибавя пред нея прилагателното *всякаква*, за да помогне на читателя да проумее, че ВСИЧКАТА Божия сила е зад тази думичка „благодат“. Павел много ясно говори за даването и за получаването тук и посочва, че щом дадете, цялата Божия благодат е на разположение, за да донесе реколтата.

Всичката Божия благодат означава, че цялата Божия сила, Неговата мъдрост, благоволение и прозрение сега са на ваше разположение, за да успеете да съберете реколтата от посятото от вас семе. Не знам за вас, но мен това ме кара да се вълнувам!

Но и това не означава, че жътвата ще се появи просто така от само себе си.

Ако един много богат фермер ви каже, че ще ви заеме всичката си земеделска техника, струваща милиони долари, за да засадите и да ожънете реколтата си, но вие не знаете нищо за земеделието, това по никакъв начин няма да ви ползва.

Бог е предоставил всичката Си сила на наше разположение, но ние трябва да изпълним своята си част, точно както един фермер знае, че за да е успешно земеделието е нужно много повече от това просто да хвърли някакви семена в почвата.

**ВИЕ СЕ ПОГРИЖЕТЕ
ЗА БОЖИИТЕ РАБОТИ,
А ТОЙ ЩЕ СЕ ПОГРИ-
ЖИ ЗА ВАШИТЕ.**

Засега всичко, което искам да разберете, е че цялата Божия сила е в очакване не само да ви помогне да пожънете след като сте посели, а да ви помогне да знаете кога и къде да посеете. Именно поради това вие имате неограничено финансово бъдеще!!!

Сега трябва да направим крачка напред и да поговорим за ясното откровение в този пасаж - каква изобщо е целта на това да имаме пари.

Бог е способен да направи да изобилства всякаква благодат за вас, за да може във всяко нещо, по всяко време да имате всичко, от което се нуждаете и така да изобилствате във всяко добро дело.

Виждаме, че първото нещо, което споменава Бог, е да имаме всичко, от което се нуждаем. Забележете, че тук не става въпрос само за пари. Той казва „във всяко нещо и по всяко време“!

Винаги казвам това: „Ако вие се погрижите за Божиите работи, Той ще се погрижи за вашите.“ Така че „във всяко нещо и по всяко време“ би означавало за мен, че никога няма да бъда в лишение, без значение какво се случва с икономиката в света. Когато Бог казва, че нуждите ви ще бъдат снабдени, Той няма предвид едва да преживявате.

... и ще даваш назаем на много народи, но нищо няма да вземаш назаем. Господ ще те направи глава, а не опашка, и ти ще си винаги горе и никога долу, ако слушаш заповедите на Господа, своя Бог, които днес ти заповядвам да спазваш и да изпълняваш.

Второзаконие 28:12-13

Когато Бог говори, че всичките ви нужди ще бъдат снабдени, Той говори за това да ходите в пълна финансова свобода без дългове, да изпълнявате своето поръчение със страст и да се храните с най-доброто от земята. Означава още да сте в съвършено здраве и да имате съвършен мир.

На второ място, след като нуждите ви са снабдени, вие вече не просто оцелявате, а процъфтявате.

Вие ще бъдете обогатени по всякакъв начин, за да може да бъдете щедри по всякакъв начин.

Крайният резултат е да имате финансовата възможност да бъдете щедри, да давате и да спонсорирате хора, а също и Божието поръчение на земята.

Божията цел е да направи сърцето Си познато на хората и да приближи човешките сърца към Своето.

Както често обичам да казвам: „Бог е в бизнеса с хората.“

Позволете ми само за момент да поговоря за едно лъжовно предположение, което често чувам от различни хора.

Веднъж говорих с един много заможен човек и той ми каза: „Нямам нужда от повече пари. Имам си достатъчно.“

Аз знам какво се опитваше да ми каже този човек – той е подсигурен, няма нужда от повече лични финанси. Но факт е, че той се нуждае от повече пари и то от много повече пари.

Ако се интересуваме само от това, което могат да направят парите лично за нас, тогава, предполагам, има момент, в който желанието да печелим повече пари може да се изгуби. Но ако вие разбирате сърцето на Бог и желанието Му да достига до хората, както и това, че милиони други все още не са успели да намерят добрия живот, който могат да живеят в Царството, а са се запътили стремглаво към реално място, наречено ад, тогава ще сте наясно, че Бог се нуждае от повече пари!!!

Ще го кажа още един път: **БОГ СЕ НУЖДАЕ ОТ ПОВЕЧЕ ПАРИ!**

Има още много работа за вършене!

А Бог е силен да умножи у вас всеки дар, за да имате винаги във всичко пълна задоволеност и да бъдете щедри във всяко добро дело (бел. пр. - А Бог е способен да направи във вас да прелива всяка благодат, за да може във всяко нещо и по всяко време като имате всичко, от което се нуждаете, да изобилствате във всяко добро дело.).

Вие трябва да изобилствате и да се погрижите за всяко добро дело. Всяко добро дело е онова дело, което е в името на Царя. Всъщност имате много специфична работа, която трябва да изпълните според Ефесяни 7, 11-12:

И на всеки един от нас е дадена благодатта по

мярката на Христовия дар. И Той постави едни за апостоли, други за пророци, трети за благовестители, други за пастири и учители, за подготовка на вярващите в делото на служението.

Ефесяни 4:7, 11-12

Вижте, повечето хора са се прицелили към финансовата свобода, защото са изтощени от това да тъпчат все на едно място. Те търсят мир. И понеже повечето работят на места, които изобщо не харесват, те търсят свободата, която притежанието на пари би могла да им даде. Търсят свободата да правят каквото си поискат, вместо да правят това, което трябва да правят. Те искат да следват страстите си и да намерят смисъла на живота, който са създадени да живеят.

Това твърдение направо подлудява религиозните хора:

Ще бъдете обогатени по всякакъв начин!

Да, точно това се казва. Вие ще бъдете обогатени!

Терминът „богат“ е субективен, разбира се, и повечето хора го разбират погрешно в нашата култура. Изобщо не можем да кажем, че някой, който притежава един милиард долара, е по-щастлив от друг, който притежава сто хиляди. „Богат“ означава различно за различните хора. Но със сигурност носи смисъла на това да бъдат снабдени всичките ни нужди, да живеем свободни от дългове и да се наслаждаваме на най-доброто от благата на земята.

Ако поискате и послушате, ще ядете от благата на земята.

Исаия 1:19

Богатството не е свързано само с пари. То е да си играя с внучетата, да държа съпругата си за ръка и много други чудесни неща в живота. С Дренда имаме пет чудесни деца и всички те обичат Бог и по някакъв начин участват в служение. Всички ние живеем наблизо и съвсем честно, много обичаме да си гостуваме. Ето това наричам аз богатство!

БОГ ИСКА ДА ИМАТЕ ДОСТАТЪЧНО, ЗА ДА ПРОДЪЛЖИТЕ НЕГОВОТО ДЕЛО В СВЕТА.

Религиозните хора смятат, че притежаването на много пари е алчност. Не е възможно да имате твърде много пари, ако заедно с Бог сте в бизнеса с хората. Винаги има нови поръчения за изпълняване и нови територии, които да завземате.

Ето защо Бог иска да имате достатъчно, така че да можете да продължите Неговото дело в света.

Бог иска да бъдете щедри за Него, да помагате на хората и да финансирате Неговите задачи. Ако искате да бъдете щедри при всяка възможност, тогава трябва да разполагате с пари.

Защото всяка възможност може да се окаже нещо, което да правите *всеки ден* или дори *по много пъти на ден*. Нека бъдем съвсем честни – за да можете да правите това, трябва да не живеете месец за месец, трябва да имате повече пари, отколкото са ви необходими, за да си плащате сметките, много повече дори! Мисля, че всички ще се съгласите с това!

Ето къде е моментът на истината, когато говорим за това да бъдем щедри и по принцип за даването:

Трябва да се *справите* със страха, когато давате.

Не казвам, че трябва да се *примирите* със страха. Казвам, че трябва да се СПРАВИТЕ със страха, когато давате. Най-добрият начин, по който можете да се справите с

всеки страх, е чрез истината!

Какви са страховете ни, когато даваме? Че няма да имаме достатъчно за себе си, нали така?

Възможно е да си помислите „аз самият имам нужда от тези пари“ и разбира се, имате нужда от тях. Но Бог също има нужда от тях. Бог никога няма да ви поиска да Му дадете да използва нещо, без да ви даде някакво обещание, възвръщане на вашата инвестиция, ако мога така да се изразя. Мисля, че е пределно ясен в Словото Си.

Давайте и ще ви се дава. Добра мярка, стъпкана, стърсена, и препълнена ще изсияят в пазвата ви.

Лука 6:38

Бог прекарва повече време в това да ви обяснява какви са ползите от подкрепата на Неговото Царство отколкото да ви наставлява какво трябва да правите. Той просто казва една дума - „давайте“, а след това използва още 16 думи, за да обясни какви ще са ползите за вас самите. Мисля, че съм готов да подпиша всеки договор, съставен по такъв начин!

Бъдете сигурни, че Бог има огромен интерес от това вие да се справяте добре. Помислете за това – откъде Бог ще вземе средствата, необходими за да спонсорира Своите намерения и планове?

Тези пари ще трябва да дойдат от вас, от мен и от другите вярващи, разбира се. Подчинените на сатана няма да финансират Божиите начинания.

Тъжното нещо е, че повечето вярващи ще кажат, че не е редно да вярваме, че Бог ще възвърне и умножи онова, което даваме. Те смятат, че даването на Бог с очакване на нещо в замяна е свързано с човешката алчност и омаловажава чистото поклонение към Него.

Смятате ли, че е грешно един земеделец да вярва, че засяването му ще доведе до печалба за него и за семейството му? Той просто прилага законите, които Бог е постановил.

Бог се наслаждава да вижда, че ние преуспяваме. Той ни е дал закона за сеенето и жъненето за наша полза. Дяволът е успял да излъже Църквата по отношение на даването и на парите още от самото начало. Някои деноминации се гордеят със своите обети за живот в нищета и бедност, без да осъзнават, че така падат право в лъжите на сатана. На Исус много пъти се налага да се справя с подобно отношение по време на Своето служение. Всъщност Той каза една от най-известните притчи по този въпрос, притчата за Добрия самарянин.

И то един законоучител стана и за да Го изпита, рече: „Учителю, какво да сторя, за да наследя вечен живот?“

А Той му каза: „В Закона какво е написано? Какво четеш?“

Онзи отговори: „Възлюби Господа, своя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с цялата си сила, и с целия си разум, обичай и ближния си както себе си.“

„Право отговори, тъй постъпвай и ще имаш вечен живот.“

Но законоучителят, като искаше да се оправдае, рече на Исус: „А кой е моят ближнен?“

Исус в отговор му рече: „Един човек слизаше от Ерусалим в Ерихон. Но налетя на разбойници, те го съблякоха, изпонараниха го и си заминаха, като го оставиха полумъртъв. Случайно един свещеник слизаше по този път, видя го, но отмина. Същото стори и един левит, като стигна до това

място, приближи се, погледна и отмина. Но един самарянин, който вървеше по пътя, дойде до него, видя го и се смили, и като се приближи, изля върху раните му елей и вино и ги превърза. След това го качи на добичето си, откара го в странноприемницата и се погрижи за него. И на другия ден, като си заминаваше, извади два динария, даде на съдържателя и му рече: „Погрижи се за него, ако ти струва нещо повече, на връщане аз ще ти платя.“

И тъй, кой от тези трима според тебе ще да е бил ближен на попадналия в ръцете на разбойниците?“

Той отговори: „Който прояви милост към него.“

Тогава Исус му каза: „Иди и ти постъпвай така.“

Лука 10:25-37

Мисля, че всички сме чували тази история и поуката от нея – какво ще стори Бог, ако Той се приближи по пътя и види този човек? Знаем, че Господ няма да остави този пребития да умре насред пътя.

Поуката, която в повечето неделни училища извличат от тази история, е да бъдем добри ближни. Да се грижим за хората. Да се погрижим за хората е според сърцето на Бог и мога да кажа, че съм на сто процента съгласен с такава оценка. Но този разказ съдържа много по-дълбока истина, която често се пропуска.

За да можем истински да разберем изобличението на Исус към законоучителя, ние трябва да познаваме социалните настроения от онова време. Юдеите презират самаряните и ги считат за нечисти и лишени от духовност. Следователно, юдеите са гледали на себе си като на много по-святи и праведни в очите на Бог отколкото са самаряните, до степен, че дори не са се доближавали до тях.

Затова историята на Исус е направо шамар в лицето на този законоучител, изобличение на набожното му отношение. Мисля, че всички разбираме това.

Но частта, която никога не съм чувал, имам предвид, че никога не съм чувал да се поучава в неделното училище, това е частта от историята, свързана с двете сребърни монети. Защо Исус говори за двете сребърни монети, ако Той вече е казал всичко, което има да казва за неправилното отношение на сърцето на този законоучител спрямо самаряните? Нека да се опитаме да разберем.

След това го качи на добичето си, откара го в странноприемницата и се погрижи за него. А на другия ден, като си заминаваше, извади два динария, даде на съдържателя и му рече: „Погрижи се за него, ако ти струва нещо повече, на връщане аз ще ти платя.“

Лука 10:34-35

Можем също да видим, че тази поучителна история на Исус е аналогия на онова, което предстои Той да направи за нас. Можем да видим човечеството, смазано и пребито от сатана, който е крадецът. Разбираме, че мирото и виното пророчески символизируют Святия Дух и кръвния завет, който Исус прави с всеки, който идва при Него. Виждаме още в тази история, че след като го помазва с мирото и виното, самарянинът прави още една крачка и откарва наранения в странноприемница, за да оздравее. Самарянинът знае, че човекът има нужда от време, за да оздравее напълно, затова той го отвежда на безопасно място, където да се възстановява, като лично той поема всичките разходи.

Вярвам, че странноприемницата символизира местната църква. Това е мястото, на което Исус води хората,

които са намерени наранени и умиращи по пътищата на живота. Те се новораждат и се очистват от греховете си чрез кръвта на завета и са съживени чрез Святия Дух, но все още носят със себе си позора и болката от проклетата земна система. Те се нуждаят от време за изцеление, през което да се научат на един напълно нов начин на живот. Исус ги настанява в местна църква под грижите на съдържател – местния пастор, който да съблюдава тяхното израстване.

Но, за съжаление, в църквата се сблъскваме със същото отношение като това на законоучителя. Хората не желаят да се занимават и да помагат на попадналите в странноприемницата. Също като тези, които минават и подминават ранения човек, те гледат на неговия проблем като на чужд проблем. Защо им е да се намесват? Какво ще спечелят те, освен че ще им струва както време, така и пари?

Поради такова отношение пасторите прекарват голяма част от времето си умолявайки хората да помогнат в неделното училище или да помогнат и да водят малка домашна група. Но като че ли хората вече са достатъчно заети да вършат собствените си неща и трудно се посвещават на подобно дело. Самата религия не предлага никакви стимули, само задължения и закони. Религията се опитва чрез вина да накара хората да помагат, като им казва: „Дължите го на Бог и трябва да се погрижите за това или за онова. В крайна сметка, вижте колко много Бог е направил за вас.“ Аз съм съгласен, ние трябва винаги да имаме готови и благодарни към Бога сърца, изпълнени с желание да помагат на другите, но Бог не работи чрез системата „Длъжни сте ми!“. Той казва: „Оставям ви две сребърни монети, за да покрия разходите и ще платя КАКВОТО и да ви струва, когато се върна.“

Отново, религиозното мислене смята, че това означа-

ва, че когато един ден отидем на Небето, Исус ще ни възнагради заради работата, която сме извършили тук на земята за Неговото Царство. Не, когато Исус разказва тази история, Той говори за времето, в което въпросният бизнесмен ще се върне обратно по този път, връщайки се към града. Исус говори за действителна във времето финансова помощ за съдържателя на странноприемницата. На това хората отговарят: „Супер, Бог ще покрие разходите по грижите за този човек, но аз също имам реални разходи в своя си дом. Не мога да си позволя времето, нито парите, за да участвам.“ Такова мислене, което очаква да му бъде заплатено за всеки минимален разход, трудно може да мотивира останалите хора. Със сигурност помага, но не разкрива цялата история за Божията любов към тези, които запретват ръкави и решават да участват.

Да, знам какво ще ми кажете: „Всички трябва да помагаме в странноприемницата, заради любовта си към Бог.“ Да, можете да го правите поради собствената си лоялност към вашия пастор и поради любовта и дълга си към Бог, това е необходимо понякога... Но Бог иска да бъдете развълнувани да „работите в страноприемницата“ заедно с Него.

Това се опитвам да ви кажа – ние не работим ЗА Бог, а по-скоро ЗАЕДНО С Него. Сам Бог казва следното чрез Павел:

Кой войник служи някога на свои разноски? Кой сади лозе и не яде от плода му? Или кой пасе стадо и не яде от млякото на стадото? Нима само като човек говоря това? Не казва ли същото и Законът? Защото в Моисеевия закон е писано: „Не връзвай устата на вола, когато вършее.“ Нима за воловете се е загрижил Бог? Или всъщност говори за нас? Действително, писано е за нас, защото

който оре, трябва да оре с надежда, и който вършее, трябва да вършее с надежда да получи това, което очаква.

1 Коринтяни 9:7-10

Бог не иска да му служите единствено поради страх или от задължение.

Забележете, че Той казва: *Който оре и вършее, трябва да го прави с надежда да получи от реколтата.* Бог не просто е загрижен за жътвата, която е в резултат от задачата, която ви е възложил. Но Той е загрижен за тези, които работят редом с Него и Той иска те да участват в радостта от реколтата точно като Него.

Исус избира съдържателя на странноприемницата за историята поради много важна причина. Ние разбираме, че той всъщност върти успешен бизнес. Той е включил в дневната си тарифа цената за режийни разходи и за персонала. Но освен всички разходи, необходими му, за да управлява хана, той добавя и печалба. Точно така, печалба.

Всеки път когато ханджията получава плащанията на гостите си за нощуването при него, той получава и печалба. Поради това съдържателят на хана има много различен поглед към наранения мъж, доведен до вратата му. На него не му струва и петаче да се погрижи за този мъж, тъй като пътникът, който го води, е обещал да покрие всичките му разходи. Но съдържателят на хана знае един факт, който му позволява да помага на пострадалия без задни мисли. Всъщност той е направо зашеметен от възможността, която се отваря пред него.

Нали разбирате, че през всяка допълнителна вечер, в която този човек престои в странноприемницата му, той ще реализира допълнителна печалба, а при щедростта, предложена от пътуващия бизнесмен, той е направо във

възторг от възможността. Мога да си представя разговора на съдържателя на странноприемницата с пътуващия бизнесмен, когато той продължава по своя път: „Хей, ако срещнеш още някой, който има нужда от помощ по пътя, знаеш къде да го доведеш. Аз ще приема всеки, който ми доведеш и ако не ми достигат места, ще създам нови!“

Както можете да видите, в тази история има много повече, отколкото сме свикнали да чуваме, говорейки за това какво би направил Исус. Господ се опитва да коригира религиозното мислене, което има законоучителят по отношение на Бог и на самарянина. Освен това Той недвусмислено заявява Своето становище, като му показва, че той пропуска невероятната възможност, която съдържателят е успял да схване – възможността за *печалба!*

ЗА ЖАЛОСТ, ТЕ НЕ РАЗБИРАТ БОЖИЕТО СЪРЦЕ И ТОВА, ЧЕ ТОЙ Е ГОТОВ ДА ПЛАТИ ВСИЧКО, ЗА ДА ДОСТИГНЕ ДО ХОРАТА, А ОСВЕН ТОВА ТОЙ ВИНАГИ НИ ДАВА ПОВЕЧЕ ОТ ТОВА, КОЕТО НИЕ СМЕ ДАЛИ.

Винаги се натъзвавам, когато чувам хората да казват, че Бог причинява лоши неща на добрите хора или когато виждам как хора служат на Бог поради религиозни задължения вместо поради вълнуващия живот, който служенето може да им даде. Сатана се е опитал да скрие Божията доброта от хората, за да не могат да Му служат с готовност и от цялото си сърце.

За повечето хора църквата е поредното събитие в календарите им, вместо да осъзнаят, че те самите са църквата, странноприемницата, където Бог изпраща хора, за да ги възстанови. За жалост, те не разбират Божието сърце и това, че Той е готов да даде каквото и да Му струва, за да достигне до хората, и освен това Той винаги ни дава

повече от това, което ние сме дали. Винаги!

Спомням си как преди години седяхме с брата на Дренда и дискутирахме същото това нещо – че Бог е добър и че Той възнаграждава, че Той ни е дал Царството, което снабдява всичките ни нужди. Това разбиране за Царството беше абсолютно ново за Джони и съпругата му Кенди, тъй като те излизаха от една много традиционна църква, в която са били поучавани на много малка част от истината.

Джони и Кенди бяха учители в щатската учебна система в Джорджия по онова време и като допълнителна работа Джони работеше в моята финансова компания почасово. Той като че ли беше роден за бизнесмен. През първата година в компанията той спечели повече пари, въпреки че работеше почасово, отколкото за цяла година на преподаване в училище, затова реши да напусне училището и да започне да работи изцяло във финансовата сфера.

Първоначално Джони се справяше отлично. Но по-късно през годината видях, че дейността му започва да намалява и знаех, че няма да може да продължава с такова темпо много дълго време.

С Дренда бяхме запланували пътуване до Джорджия за Рождество и аз имах намерението да прекарам повече време с Джони, за да видим дали ще можем да разберем какви са някои от причините той да не се справя с бизнеса така добре, че да остане на работа на пълен работен ден. Преди да му се обадя, той ми звънна и ме попита дали не можем да се отбием у тях, за да поговорим за бизнеса. Разбира се, аз вече се бях подготвил за това.

Ясно виждах, че Джони и Кенди са уплашени. Те вече трябваше да са платили \$ 5 000 по сметките за настоящия месец, а идваше следващият, за който също им трябваша \$ 5 000, които те нямаше от къде да изкарат. Когато седнах да поговоря с Джони, първите му думи бяха: „Нещата

просто не се получават!“ Знаех, че разбирането за Царството беше нещо много ново за Джони и Кенди и имах усещането, че трябва да ги обуча как да се справят духовно с тази ситуация. Защото аз знам, че Царството винаги работи! Затова прекарах около два часа заедно с тях и през това време поговорихме за законите на Царството и как да освободят своята вяра. Докато говорих, можех да видя как страхът се отдръпва и дава място на вярата, която бавно се надигаше в сърцата им. Знаех, че Джони вече е готов за следващата крачка.

„Джони, трябва да посееш семе за Бог и да Му се довериш за парите, от които се нуждаеш.“

Джони и Кенди се съгласиха, но те нямаха пари за това. Аз обаче бях подготвил от офиса чек за 160 долара, които му дължахме за свършената работа. Знаех, че тези пари могат да им свършат някаква работа, но ги насърчих да ги посеят, защото и те, и аз знаехме, че 160 са нищо в сравнение с \$ 5 000, от които имаха нужда за настоящите сметки и още толкова за идния месец. Те се съгласиха с мен.

Когато щяхме да се помолим и да освободим своята вяра заедно, аз попитах Джони: „Какво вярваш, че ще получиш, сеейки тези пари?“ Още щом думите се отрониха от устната ми, Святият Дух ме спря и ми каза да не му позволявам да ми отговори. И аз знаех защо. Джони щеше да ми каже, че вярва за \$5 000, защото очевидно тази беше належащата сума в момента. Вместо това, Святият Дух ме накара да го попитам дали \$ 12 000 за 30 дни ще им бъдат достатъчни.

Така и направих. Спрях го да не ми дава отговор на въпроса, който първоначално му бях задал и след това го попитах дали \$ 12 000 за 30 дни ще им бъдат достатъчни. Можех да видя как той отваря широко очи, чувайки сумата, която Господ ми каза да му посоча. Знаех, че Джони

никога не беше изкарвал \$ 12 000 за 30 дни през целия си живот. Той остана неподвижен за момент, а след това каза, че може да вярва за тази сума заедно с мен. Зададох на Кенди същия въпрос и тя отговори положително. Хванахме се за ръце, положихме ги върху този чек и освободихме вратата си за \$ 12 000 за тридесет дни.

Три седмици по-късно Джони ми се обади по телефона. Беше много развълнуван. Той беше свършил толкова работа през последните три седмици, че да получи не \$ 12 000, а \$ 17 000. После каза, че сега вече той наистина е вярващ.

За съжаление, два месеца по-късно Джони изгубил контрол над колата си в една дъждовна вечер, прибирайки се след среща. Колата не ставаше за нищо, но Джони оживя, което само по себе си беше намеса от страна на Бога. Поради инцидента обаче Джони не можеше да работи докато се възстановява. През това време къщата му беше поставена под възбрана и обявена за продажба от съдебен изпълнител. Той се нуждаеше от \$ 10 000, за да бъде освободена къщата от тази принудителна продажба.

През това време Джони и Кенди бяха решили, че трябва да се преместят в Охайо, за да са по-близо до поучението за Царството, което променяше техния живот. Затова те обявиха къщата, макар да знаеха, че имат само около месец, преди да я продаде съдебен изпълнител.

С приближаването на този ден не се появяваха никакви реални купувачи, докато не останаха само броени дни. И точно тогава някакъв мъж се отбил до тях и им предложил да купи къщата. Но той имал молба. Искал да знае, дали ако им даде \$10 000 предварително, те ще могат да задържат къщата и да не я продават още 30 дни, докато той приключи някакви негови бизнеси, които да финансират закупуването на къщата.

Джони останал шокиран. Той знаел, че ако иска да сваля къщата от продажба от съдебен изпълнител, се нуждаел от купувач, който да му плати в брой, тъй като до продажбата оставали само няколко дни. Но този купувач поискал да напише чек на Джони за сумата от \$ 10 000, а по-късно да финализира сделката. Това беше и точната сума, от която се нуждаеше Джони. Той знаеше, че това е Бог. Джони взел сумата, изплатил къщата при съдебния изпълнител и след това я продаде на този човек. А тези \$ 10 000 капаро всъщност бяха пари над обявената цена на къщата.

Така Джони и Кенди се преместиха в Охайо и се настаниха в къща под наем. Включиха се в живота на църквата „Faith Life“, а Джони се впусна във финансовия бизнес с подновени сили. Сега обаче те имаха нов проблем. Разполагаха само с една кола, а на Джони се налагаше да ходи на много срещи през седмицата с различни клиенти. Но те знаеха какво трябва да направят. Посяха семе за нова кола и повярваха, че са я получили, още когато се помолиха, според Марк 11:24.

И тогава се случи най-необичайното нещо. Приятел на Джони от детството се обади.

„Джони, аз върнах ли ти парите за колелото, което ми даде в шести клас?“ – попитал го той.

„Не“ – отвърнал му Джони.

Тогава приятелят му казал: „Е, сега ще ти се разплатя. Ще ти купя едно BMW.“

Като деца двете момчета вечно си говорели за коли и той знаел, че Джони винаги е искал да има BMW. Приятелят държал на думата си и написал на Джони чек за сумата, необходима, за да си закупи BMW. Но щом Джони получи парите, той осъзна, че с разрастващото му се семейство, не BMW е колата, от която имат нужда. Затова с Кенди решиха да си купят семейно SUV и една по-малка

кола за работата на Джони, тъй като малката кола на Кенди, която и двамата караха, беше стара и имаше много проблеми.

Спомням си вечерта, в която Джони ми се обади по телефона. Той седеше в новото си SUV на паркинга пред дома си, спряно до другата нова кола и със сълзи на очи ми разказваше колко е шокиран от това, че за първи път в живота си има две напълно изплатени коли.

Джони беше нов човек. Той знаеше, че Бог е способен да направи всичко!

Един ден се отби в офиса ми и ми сподели, че е уморен от това да живее под наем и че двамата с Кенди искат да си купят ферма със земя и че са започнали да търсят. Аз знаех, че кредитната история на Джони не беше добра поради катастрофата и затова го насърчих да продължи да живее под наем още малко и да спести достатъчно пари, с които да увеличи паричния си резерв и така да повиши кредитния си рейтинг. Но Джони сякаш не обръщаше особено внимание на това, което му казвах.

После ми каза, че е видял една ферма надолу по пътя до нас, която е обявена за продан и че той щял да провери дали може да я купи. И тъй като по това време притежавах ипотечно дружество, аз знаех, че няма начин Джони да успее да се класира за закупуването на тази ферма. Знаех също, че не разполага и с първоначалната вноска за подобна покупка.

Останах шокиран, когато след седмица той отново се появи в офиса ми с широка усмивка, заявявайки ми, че тази ферма е вече негова. Когато ми го каза, вече знаех, че това е история, която трябва на всяка цена да чуя. Разбира се, той и Кенди бяха посели финансово семе в Божието дело, както бяха научени да вярват, че са получили още щом са се помолили. След това Джони ми разказа какво точно се е случило.

Той отишъл да проучи в банката си как стои въпросът при такава конкретна покупка, мениджърът отворил кредитното му досие, седнал срещу него и му заявил: „Джони, ти беше прав за твоя кредит. Не можеш да се класираш за каквато и да била покупка.“

Но след това мениджърът казал нещо много странно. Затворил папката с кредитното му досие, побутнал я леко встрани и му казал: „Обаче аз те харесвам. Нека да видя какво мога да направя.“

Накратко, банката финансирала на 100 % закупуването на имота, дала му четири месеца, през които да изтече договорът за наем, който той имал към момента, за да може да се нанесе, да напълни газовия резервоар, да плати изключителните имотни такси, и освен това дала на Джони чек за \$ 5 000 накрая, за да може Джони да ремонтира пукнатината в бетоновата настилка на предната веранда.

Аз седях смаян докато той продължаваше да разказва за Царството. „Еха!“ – беше всичко, което успях да кажа.

След още един месец Джони ми каза, че е посял семе за трактор, марка “Форд”. Каза ми, че е сметнал, че има нужда от трактор в новата си ферма и затова е посял за много конкретен син трактор на “Форд” на дизелово гориво. И пак, понеже работеше за мен и аз имах информация за цените на тракторите, знаех, че той все още няма такива пари.

Но, разбира се, само след няколко седмици гледам надолу по пътя и виждам Джони как кара синия си дизелов трактор на “Форд” към фермата си. Когато го попитах как и от къде е взел този трактор, той ми каза, че една жена съвсем случайно отишла при него и го попитала дали не знае някой, който може да има нужда от трактор. Те ликвидирали фермата на нейните родители и в нея имало трактор, от който се опитвали да се отърват. Джони й казал, че

има интерес.

Е, тя му казала да не се притеснява за плащането на трактора и че може да ѝ плаща тогава, когато има пари, защото тя не бързала. И така, той получи своя трактор.

Успехите му продължаваха. През следващия месец той изкара \$ 72 000 само за един месец. Ако попитате Джони как се случи това, той ще ви каже, че е поради факта, че е бил щедър към Бог и че е разбрал законите на Царството.

Какво свидетелство! Все още си спомням как седяхме с Джони и Кенди в дома им в Джорджия онази вечер и споделяхме Царството с тях. Те бяха притеснени от това, че са закъснели с \$ 5 000 за сметките си, а им предстоеше Рождество и още една сума от \$ 5 000 за следващия месец, а те нямаха пукнат долар. Може би ще ви е интересно да чуете какво им казах онази вечер.

Знаех, че трябва само да им помогна да успеят да видят Бог през мъглявината на обстоятелствата, пред които бяха изправени. Започнах, като им показах това, за което и ние с вас си говорихме от 2 Коринтяни 9:10-11:

А Онзи, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, дано даде и преумножи посято от вас и да настори плодовете на вашето благодеяние, та да бъдете богати във всичко и да проявявате голяма щедрост, която чрез нас ще предизвика благодарност към Бога.

Посочих думите на Павел, че Бог не просто ще подсигури семето, което да посеете, но също така ще подсигури и хляб за собствените ви нужди. Хлябът се отнася за всичко, от което имате нужда лично в своя живот. След това Той ще повиши възможността ви да давате дори още повече. Това означава, че вие ще преживеете умножава-

не. А какъв е страхът, когато даваме? Че ще останем без да имаме за себе си.

А какъв е основният ни страх, когато даваме? Че ще останем без да имаме достатъчно за себе си.

Обърнете обаче внимание какво казва Бог. Той дава семе на сеяча и хляб за храна. Тук изниква един много важен въпрос, същият, който зададох и на Джони.

Това, което имате в ръката си, семе ли е или е храна? Решението е ваше.

Бащата на моята майка, дядо ми, беше фермер през целия си живот. Спомням си като малко момче как си играех във фургона, където държеше семената. Може никога да не сте чували за фургон със семена. Възможно е дори да не съществува подобен термин. Но за нас, израствайки покрай дядо, това беше нещо съвсем реално. Защото всяка година, по време на жътва, дядо винаги запазваше достатъчно семена, за да напълни с тях един цял фургон, който държеше в хамбара. Този фургон беше пълен със семената, които дядо съхраняваше, за да ги засади с настъпването на следващата пролет.

През зимата дядо постоянно гледаше този фургон, пълен със соеви семена и знаеше, че има избор – да продаде тази соя, за да снабди някоя належаща нужда или да я запази за семе и да засади през пролетта, когато посятото ще даде голям добив и добра реколта. Той имаше избор, но беше напълно убеден в природните закони, които определят времето за сеитба и за жътва и беше готов да заложи дори живота си на тях.

Джони и Кенди също бяха изправени пред такова решение, когато държаха онзи чек за \$160. Те със сигурност можеха да използват тези пари, за да платят някоя належаща, притискаща ги нужда, но вместо това знаеха, че ако бъдат щедри към Бог, Той ще им даде по-голяма жътва в дългосрочен план. И бяха прави.

Който раздава щедро, ще му се прибави още, а който пести без мярка, остава беден.

Притчи 11:24

Преди да приключим тази глава, има още една притча, която бих искал да разгледаме – Матей 25:14-30, притчата за талантите.

Защото Той ще постъпи като един човек, който, тръгвайки за чужбина, повика слугите си и им повери имота си; и на един даде пет таланта (бел. пр. - пет торби със злато в английската версия), на друг – два, на трети – един, на всеки според уменията и отпътува. Този, който взе петте таланта, веднага отиде, вложи ги в работа и спечели други пет таланта. Също тъй и който взе два таланта, спечели други два. А който взе единия талант, отиде, разкопа земята и скри парите на господаря си.

След дълго време господарят на тези слуги се завърна и им поиска сметка. Тогава пристъпи онзи, който бе взел петте таланта, донесе други пет таланта и каза: „Господарю, ти ми повери пет таланта, ето аз спечелих с тях други пет таланта.“

Господарят му каза: „Хубаво си постъпил, ти си добър и верен слуга! В малкото си бил верен, над много ще те поставя, ела и сподели радостта на господаря си.“

Приблужи се също и онзи, който бе взел двата таланта, и каза: „Господарю, ти ми повери два таланта, ето аз спечелих с тях други два таланта.“

Господарят му каза: „Хубаво си постъпил, ти си добър и верен слуга! В малкото си бил верен, над много ще те поставя, ела и сподели радостта на господаря си.“

Пристъпни и онзи, който бе взел единия талант, и рече: „Господарю, аз те знаех, че си суров човек, жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал, затова се уплаших и отидох, та скрих таланта ти в земята, ето ти твоето.“

А господарят му отвърна: „Ти си лукав и ленив слуга! Знаеше, че жъна, където не съм сял, и събирам, където не съм пръскал - затова трябваше да вложиш парите ми при лихварите; аз пък, когато си дойдех, щях да прибера своето с лихва.

Затова вземете от него таланта и го дайте на онзи, който има десет таланта; защото на всеки, който има, ще се даде и преумножи, а от този, който няма достатъчно, ще се отнеме и това, което има. А негодния слуга хвърлете в тъмницата; там ще бъде плач и скърцане със зъби.“

Матей 25:14-30

Тази история е добре позната на всички. Господарят напуска града и оставя тримата си слуги да отговарят за имота му. На единия от тях той дава пет торбички със злато, на другия дава две торбички, а на третия само една торбичка със злато.

Първите двама веднага се залавят за работа и удвояват торбичките със злато, които имат. Господарят ги аплодира заради добре свършената работа. Аз обаче искам да обърна внимание на третия слуга. На него е дадена една торбичка със злато, но той не прави абсолютно нищо с нея. Всъщност той просто я заравя докато се върне господарят му

Пристъпни и онзи, който бе взел единия талант, и рече: Господарю, аз те знаех, че си суров човек, жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал, затова се уплаших и отидох, та скрих таланта ти в земята, ето ти твоето.

Обърнете внимание на първото изречение: „Господарю, аз те знаех, че си суров човек, жънеш, където не си сял, и събираш, където не си пръскал, затова се уплаших и отидох, та скрих таланта ти в земята, ето ти твоето.“

Какво казва той? Ще ви кажа точно какво казва. Той твърди следното: „Защо трябва да се замесвам? Ако господарят ми жъне, където не е сял семена, тогава кой все пак е платил за тези семена и кой ги е разпилял и е извършил всичката работа по отглеждането им?“

Разбираме, че господарят му дава тези пари, за да закупи семена, но неговото отношение е такова, че той не заслужава да си инвестира времето в такова нещо. Той няма да спечели нищо от това. Цялата печалба, резултатът от неговия труд ще отиде при господаря. Поради представата, която той има за своя господар, на когото гледа като на несправедлив господар, той на практика отказва да вземе участие в работата. Той дори се опитва да прикрие дълбокото си

**БОГ ЩЕ ДАДЕ СВОИТЕ
ВЕЛИКИ ИДЕИ И ПО-
РЪЧЕНИЯ НА ОНЕЗИ
ОТ ДЕЦАТА СИ, КОИТО
МИСЛЯТ ЗА НЕГОВИТЕ
ПОЛЗИ...**

презрение към господаря, като заявява, че мотивите му да скрие парите са, че се е боял да не ги изгуби и затова е заровил златото, за да го опази. Но господарят изобличава неговия блъф и му казва, че ако той действително е бил загрижен за него, най-малкото е щял да депозира парите

в банката и там той да спечели от лихвите.

Не, този слуга не се е страхувал, че може да изгуби златото, страхувал се е от онова, което е щяло да му струва, ако избере да участва в работата. Той има изкривена и злонамерена представа за своя господар. Изкривена, защото точно обратното е истината за него. Господарят не е суров и строг. Другите двама слуги са възнаградени, повишени и поканени да се насладят на имението на господаря след като успешно са търгували с парите му. Този слуга, поради погрешните си представи за господаря, избира да не участва в делата му. Точно това ни учи и религията – Бог е суров господар и няма полза от труда ни за него, защо изобщо да участваме в делата Му?

Такава представа за Бог е напълно изкривена и неправилна. Да наричаме Бог несправедлив е грешно. Бог е напълно противоположното на този портрет. Бог е добър и Той възнаграждава.

Искам сега да наблегна на една много важна истина, която става ясна от тази история. Обърнете особено внимание на това, което прави господарят със златото, което взема от нечестивия слуга.

Затова вземете от него таланта и го дайте на онзи, който има десет таланта; защото на всеки, който има, ще се даде и преумножи, а от този, който няма достатъчно, ще се отнеме и това, което има. А негодния слуга хвърлете в тъмницата; там ще бъде плач и скърцане със зъби.

Дали правилно успях да прочета тези думи? Господарят взема торбичката със злато от безполезна слуга и я дава на онзи, който има десет, а не на този с четирите. Не съм сигурен дали това би било политически коректно, но той прави точно това. **ОБЪРНЕТЕ СПЕЦИАЛНО ВНИМАНИЕ!**

Бог ще даде Своите велики идеи и поръчения на онези от децата Си, които мислят за Неговите ползи и които са се доказали като лоялни и верни първо в най-малките неща.

Бог не е глупав. Той ще вложи парите Си там, където ще получи най-голяма възвръщаемост.

Моля ви, замислете се над това, което току-що ви казах. Бог ще вложи парите Си там, където ще получи най-голяма възвръщаемост!

Разбира се, Бог не е в бизнеса с *парите*, но Той е в бизнеса с *хората*. И ако ние сме верни да работим усърдно с Него, тогава Той ще ни повиши и ще ни даде благоволение за всички Свое добри неща.

Да, Бог има Свои любимци, в смисъл такъв, че Той знае на кого какви поръчения да възложи. Този, който се е доказал верен, ще спечели доверието Му за изпълнението на по-големи и по-възнаграждаващи задачи за Него.

Забележете отношението на двамата слуги, които са успешни – те отиват и веднага започват да използват парите на Господаря за работа! Защо веднага? Защото те знаят, че това е възможност, а не робски товар.

Толкова много от Божиите хора гледат на служенето на Бог като на черна работа, задължение, което трябва да изпълнят, а не като на невероятна възможност, каквато всъщност е.

Когато с Дренда изграждахме кампуса на „Нау Сентър“, трябваше да вземем решение. Църквата ни беше от около 300 човека, когато решихме, че трябва да построим постоянен и по-голям дом за нашето растящо тяло от вярващи.

Поставихме си за цел да съберем колкото се може повече средства за проекта, който щеше да ни струва 6 милиона. Това беше огромна сума за нас по онова време. Планът беше да изградим основната инфраструктура за около \$ 4.2 милиона, а след това да добавим и останали-

те \$ 2 милиона за оборудване и да дострояваме според постъпилите средства.

Не за първи път бяхме щедри към Божиите проекти, но този беше най-големият, в който бяхме участвали до момента.

Също както слугите в историята, които познават Божи-ята доброта, ние искахме веднага да бъдем участници в събирането на средствата и искахме да дадем толкова, че да се изисква вяра от наша страна и покорство на онова, което вярвахме, че ни говори Бог.

В деня, в който цялото събрание обявяваше какво въз-намеряват да посетят в този проект, двамата с Дренда обя-вихме сумата от \$ 200 000. Тогава още не разполагахме с тези пари, но имахме семе от около \$ 20 000, които посях-хме за делото.

Знаехме, че както в миналото, така и сега Бог щеше да ни покаже къде и как да пожънем такова количество пари, като остане достатъчно и за нас самите.

След като посяхме това, което имахме, ние започнах-ме да се молим в Духа, чакайки посока и инструкции за това къде и как да намерим останалата част от сумата. За да ви представя малко по-ясно как Бог ни даде тези пари, трябва да ви кажа, че по това време ние бяхме собстве-ници на финансова компания от цели 39 години. Компа-нията ни работи с различни търговци и професионалисти, както ви казах и по-рано. Повечето от големите търговци, с които работим, провеждат свои годишни конференции и събирания за клиентите си.

В тази конкретна година един от тези търговци ни по-кани с Дренда да отидем в Лондон, Англия, на тяхна кон-ференция. Отседнахме в много хубав хотел в центъра на Лондон и беше просто прекрасно, както обичат да казват в този град.

Едното от събитията на компанията се провеждаше

в другия край на града и вицепрезидентът ѝ ни покани с Дренда да се возим заедно с нея с такси до мястото, което ние с радост приехме. По време на пътуването тя ни благодари за всичките клиенти, които сме им изпратили и започна да ни разказва за нова бонус програма, която стартират от тази година.

Тя продължи да ни обяснява как точно работи програмата и каква е бонус структурата, според която ще награждават съдружници, които препоръчват техния продукт. Аз бях много развълнуван, докато я слушах да говори, тъй като знаех, че ние сме им свършили достатъчно много работа, за да се класираме за бонуса, за който говореше тя.

Но тъкмо когато я попитах за повече подробности, тя рязко заяви, че нашата компания не може да се класира за участие в тази бонус програма, поради структурата на нашето взаимоотношение с нейната компания.

Не можех да го повярвам. Защо изобщо трябваше да ни обяснява всичко това и да ни надъхва за тази програма, като в последния момент ни отказва правото да участваме в нея? Освен това изобщо не можех да разбера как нашите взаимоотношения с компанията ѝ са структурирани по начин, който да не ни позволява да се класираме за този бонус.

Макар по време на пътуването да продължавах да ѝ задавам допълнителни въпроси, тя изобщо не ми даваше ясни отговори. Единственото нещо, което със сигурност разбрах, беше, че аз няма да мога да се класирам за този бонус – това тя заяви достатъчно ясно.

Мина цяла година и представянето ни беше много добро през това време, затова си помислих, че мога да ѝ се обадя и да попитам за въпросния бонус. Но когато се обадох, не успях да се свържа с нея, затова оставих съобщение на съдружника ѝ с моите въпроси.

На другия ден ми се обади съдружникът ѝ и със строг глас ми заяви, че вицепрезидентът на компанията още миналата година ми е казала, че не отговарям на изискванията, за да участвам за този бонус, така че тя не може да направи нищо по въпроса.

„Е, хубаво“ – помислих си аз, - поне опитах.“

Докато обаче се молах за това откъде мога да намеря тези \$ 180 000, аз чух Святият Дух да ми казва да звънна отново на вицепрезидента

на компанията и да я попитам отново за този бонус. Веднага ще ви призная, че никак не бях очарован да чуя точно това. След опита ми с нея през последните две години по този въпрос

НО ВИЖТЕ, БОГ ВЪЗНАГРАЖДАВА! И ИМА НАГРАДА ЗА ЩЕДРОСТТА КЪМ БОЖИИТЕ ПОРЪЧЕНИЯ!

аз знаех в каква позиция съм. Тя много ясно я заяви. Затова си помислих, че мога да ѝ изпратя един имейл, един вид да напипам почвата.

Около седем дни след това получих отговор от нея, в който за моя радост тя пишеше, че след като обмислила внимателно ситуацията, решила да даде на моята компания този бонус. Удивителното беше, че бонусът беше в размер на \$ 200 000! А ето и най-хубавото във всичко това. Тази промяна в договореностите се задържа и до сега и вече четиринадесет години ние не спираме да получаваме този бонус!

Виждате ли, Бог е един, който възнаграждава! И има голяма полза от това да бъдем щедри към Божиите задачи.

Така че колко ни струва на нас с Дренда да посеем тези \$ 200 000?

Минаха не повече от пет години и ние решихме, че като църква трябва да съберем повече средства, за да довър-

шим някои запланивани неща и да закупим ново оборудване. Отново с Дренда трябваше да решим колко искаме да посеем за този проект и решихме, че този път сумата ще бъде \$ 500 000.

Това наистина бяха много пари. Но ние усещяхме, че можем да се доверим на Бог за нея след като видяхме какво направи той с \$ 200 000-те. Отново посяхме каквото можехме да си позволим, мисля че бяха около \$ 50 000 и вярвахме, че Святият Дух ще ни покаже откъде и как да се добием с останалите \$ 450 000.

Мисля, че бяха минали около шест седмици, когато получих известие, че предстоят промени в договора относно това как ще се плаща на компанията ни. След като пресметнахме промените в начина, по който щеше да ни се заплаща, изчислихме, че през следващите три години ние ще получим с около \$ 630 000 повече отколкото сме получавали до сега. Не е ли невероятно? Но познайте какво? Тази промяна в договореностите ни е все още актуална вече цели 11 години и ние продължаваме да получаваме такава висока договорна ставка всяка година.

Пак да попитам, колко струваше на двама ни с Дренда да посеем и да бъдем щедри към Божия проект?

Запомнете, че Бог е Бог, който винаги печели. Той е добър и възнаграждава.

ГЛАВА 3

Отговаряте ли на изискванията?

Мисля, че всеки е чувал Рождествената история за тримата мъдреци, донесли на Исус злато, тамян и смирна. Чудили ли сте се някога колко може да са стрували тези неща? Зададен по-добре, въпросът е: „Защо изобщо са Му ги донесли?“

След като направих малко проучвания, установих, че по онова време е било обичайно в чест на един принц да се носят такъв вид подаръци, тъй като на Него се е гледало като на бъдещия цар.

Тези дарове най-вероятно са стрували между \$ 100 000 и стотици хиляди долари.

Мъдреците трябва да са изучавали Писанията и пророчествата за идващия Месия и виждайки звездата, те са заключили, че Той е там, след което те пропътуват огромно разстояние, за да Му поднесат даровете си.

Идеята, че те срещат Исус в яслите, не е точно това, което се случва, макар да е представено по този начин в нашите Рождествени пиеси. Знаем това, защото Матей казва следното нещо:

И влязоха в къщата, видяха Младенеца с майка

*Му Мария, наведеха се до земята и Му се покло-
ниха. След това разтвориха своите ковчежета
със съкровищата и Му принесоха дарове - злато,
тамян и смирна.*

Матей 2:11

Те срещат Исус в Неговия дом, а не в яслите. Пасажът посочва, че той е малко момче, а не бебе. Явно е отнело време на тези мъдреци да стигнат до там.

На второ място, никой всъщност не знае колко точно са били мъдреците, отишли там. Библията не казва колко човека са дошли, а само споменава техните дарове. По онова време тамянтът и смирната всъщност имат по-висока стойност от злато, ето защо даровете, които те принасят, са изключително скъпи.

Но защо ви говоря за това? Нека първо ви попитам: „Защо смятате, че тези мъдреци носят такива дарове?“

Аз мога да ви кажа защо – защото Йосиф се нуждае от снабдяване за неговото задължение.

Не забравяйте...

Бог винаги финансира Своите поръчения - винаги!

Църква „Faith Life“ винаги беше препълнена с хора. Препълнена през уикендите, препълнена през седмицата, когато обучавахме над 200 деца, препълнена с малки групи и служители. Имахме нужда от повече пространство. Започнахме да обсъждаме дали да не открием втора сграда или да разширим настоящата. Решихме да тръгнем едновременно и в двете посоки.

Сформирахме екип, който да започне да търси подходящо място за новия кампус и го насочихме към район в града, в който смятахме, че трябва да погледнем най-напред.

В същото време започнахме и първите крачки по проектирането, инженерните проучвания и така нататък, за да можем да пристъпим към разширяването на настояща-

та ни сграда. Наехме архитект, строителен предприемач и съставихме консултативен екип, всеки в него с опит в тази сфера.

Установихме, че съществуват сериозни проблеми с разширяването на сградата. Най-големият беше, че нямахме канализация и вода в настоящата постройка. Използвахме собствен водоизточник и имахме собствена шахта за отходните води.

От общината вече ни бяха казали, че не можем да надстрояваме, нито да разширяваме сградата върху нашия кампус на територия от 36 акра, освен ако не прекараме от градската вода и не се включим в канализационната система на града, тъй като вече сме надвишили капацитета, който те първоначално са ни позволили. Аз знаех това още когато се наанасяхме в сградата, но тъй като край нас се строеше усилено, почти бях сигурен, че тръбите на водоснабдяването и канализацията трябва вече да са стигнали много близо до нас.

Установихме, че водопроводните тръби и тези на общинската канализация изобщо не са стигнали до нашата улица дори, затова нямаше да бъде толкова лесно да се възползваме от техните услуги. Те просто не бяха наблизко.

Започнахме да търсим оферти за прекарване на тръбопроводи за чисти и за отходни води до сградата ни, за които да платим лично, като след това щяхме да искаме такси на всеки, който желае да се прикачи към тези тръбопроводи. Не искате да знаете колко установихме, че би струвало подобно начинание.

Обърнахме се отново към общината, прегледахме градоустройствения им план, какви са сроковете, в които тези услуги трябва да бъдат предоставени на обществото и се надявахме, че е възможно да ускорят процесите, тъй като това място действително се разрастваше и имаше много ново строителство и тези техни услуги щяха да са от пър-

ва необходимост. Те обаче изобщо не си мръднаха пръста. И колко дълго мислите, че казаха, че ще им отнеме, преди тези услуги да са достъпни за обитателите на този регион? По-дълго отколкото предполагате.

Знаехме, че не можем да чакаме с години докато прекарат питейна вода и канализационна система, затова решихме да изчакаме с разширяването на сградата за момента и да се съсредоточим върху намирането на подходящ парцел за новия кампус. Това стана наша основна цел. (Вече четири години минаха от тогава и градската управа все още не може да каже кога ще има канализация и водоснабдяване в региона.)

Екипът ни търси подходящ парцел цели шест месеца без никакъв успех. Като че ли не съществуваха сгради нито за закупуване, нито за наемане, които да са подходящи и да отговарят на нашите изисквания. Затова се

БОГ ВИНАГИ ФИНАНСИ- РА СВОИТЕ ПОРЪЧЕНИЯ – ВИНАГИ!

заемем един център в региона само за уикендите, но това щеше да ни струва \$ 30 000 на месец. Освен високата цена трябваше и да подреждаме оборудването и изобщо залата, а след това да събираме всичката техника. Изобщо не исках да поставям нашите хора в подобна ситуация. Исках да си имаме постоянна зала, в която сами да контролираме какво се случва. Никой от нас нямаше мир за наемането на този център.

После проверихме възможността да наемем зала в един запуснат търговски център. Но след като пресметнахме цената на всички ремонти и промени, които щеше да ни бъде наложено да направим, за да отговаря залата на всичките необходими изисквания, решихме, че и това не е посоката, в която да тръгнем.

Една от основните ни ценности, към които се придържахме в търсенето на подходяща сграда, беше в нея да могат да се провеждат детски образователни програми през седмицата. Имаме стотици семейства в църквата, които обучават децата си самостоятелно и всяка седмица ние сме домакини на общи и на индивидуални учебни часове. Много пъти си бяхме говорили за евентуалната възможност един ден да открием училище и детска градина, да имаме занималня и много други програми, чрез които да служим на местното общество. Искахме да намерим такова място, което да ни позволи да направим всичко това. Бяхме посели своето семе за получаването на тази сграда, изповядвайки, че ще намерим съвършеното място за нашите нужди, но такава сграда изобщо не се появяваше.

С Дренда трябваше да посетим едно събрание във Форт Уърт, Тексас, в подкрепа на новата телевизионна мрежа „Виктори“. Докато бяхме там и аз седях на снимачната площадка, Господ ми проговори. Каза ми: *Искам да посееш \$ 100 000 в тази мрежа. Иди си в родната църква, напиши чека и на всяка служба го вдигай и декларирай над това семе, че щом го посееш, ще получиш съвършената сграда. Освен това смърти сатана и му кажи да спре да се бърка в Моите работи. Щом посееш тази сума, считай нещата за приключили.*

Така и направихме. Прибрахме се у дома и се обадохме на касиера и му казахме да напише чек за \$ 100 000 на телевизионна мрежа „Виктори“. След това носих този чек на всяка служба и цялата църква се съгласяваше с мен, че ще посеем тази сума с вяра да пожънем съвършената сграда. Смърчихме сатана и му казахме да спре да се намесва и да бави нашето снабдяване.

На следващия ден, понеделник сутринта, получихме обаждане от дъщеря ни, която каза, че докато ние сме били в Тексас на това събрание, от агенцията за недвижи-

ми имоти се обадили и предложили да им покажат интересен имот. Той не се отдаваше под наем, нито беше според бюджет, който можем да си позволим, тъй като беше обявен за сумата от \$ 7.9 милиона. Той обаче струваше в пъти повече, тъй като се продаваше от банка, която искаше само да си вземе дължимото. По думите на дъщеря ни това е съвършеният имот, но, разбира се, тя беше наясно, че ние не можем да си го позволим финансово. Все пак попита дали не проявяваме интерес поне да го видим. Стана ни интересно.

Затова вторник сутринта отидохме да го видим. Имотът беше разположен върху седем акра земя и представляваше елитно частно училище. Разполагаше с триетажна сграда и още две големи сгради, както и с къща в самия имот. Имаше също така състезателна писта за бягане, имаше четири игрища за тенис, зали за вдигане на тежести, изложбена зала с фото-лаборатория, две пещи за грънчарство, зала пълна с шивашко оборудване и материали за рисуване, много музикални инструменти в музикалната зала и още много други неща. Всяка една от сградите беше напълно обзаведена и пълна с консумативи и принадлежности.

Обикаляйки из имота можехме да видим, че той е перфектен. Но в същото време знаехме, че ние не можем да влезем в дълг заради него. Имахме около 3 милиона, спестени във фонда за новата сграда, но това означаваше, че пак трябва да заемем останалите 5 милиона.

Него ден бяхме планирали вечеря с един от партньорите на нашето служение. Тази вечеря беше планирана и отлагана може би поне четири пъти през онази есен, тъй като и двамата бяхме много заети, но тази вечер уговорката остана.

Докато си говорихме, господинът започна да ме разпитва за проекта ни за сградата и аз му разказах за всичко, с което се бяхме сблъскали. Той ме погледна и ми каза:

„Знаеш ли какво, не мисля, че това е твоето нещо. Мисля, че ти трябва да помислиш за нов кампус, вместо за сграда.“ Казах му, че и ние сме на същото мнение и че даже сме търсили такъв имот безуспешно цели шест месеца. Казах му също, че току-що се разгледали съвършения кампус, но че той не се отдава под наем, а цената, на която се продава, е твърде висока за нас.

Зададе ни няколко въпроса, а след това погледна към Дренда и каза: „А какво, ако този имот беше безплатен?“ Дренда не отговори нищо, защото си помисли, че той се шегува. После той пак каза: „Дренда, попитах какво ще стане, ако този имот е безплатен?“

А тя попита: „Какво имаш предвид?“

„Аз ще ви напиша чек за този имот!“ – каза той.

С Дренда седяхме като зашеметени.

Той наистина плати за имота. След това похарчихме малко пари, за да ремонтираме и променим някои неща по сградата, така че тя да отговаря на нашите нужди. Резултатът беше един съвършен кампус. И сградата е изцяло платена!

Дори и сам да трябваше да проектирам всичко, аз нямаше да мога да създам толкова съвършен кампус за нашите нужди. Всичко в него е перфектно. Направихме му данъчна оценка заради застраховките и той беше оценен на 11 милиона долара

Помислете за това – днес ние разполагаме с кампус на стойност 11 милиона долара, 27 000 кв. м. пространство и всичко е напълно изплатено! Не ви ли харесват свидетелства като това?

Както казах, Бог винаги финансира Своите поръчения. Това служение е Негово, а не наше. Ние само работим рамо до рамо с Него в семейния бизнес.

Нека ви кажа какво се случи със семейството, което финансира закупуването на нашия имот. На първо място,

поради данъчното облекчение, на което подлежаха сега заради своето дарение, техните данъци бяха намалени с много повече от това, което те бяха платили за сградата. Как е възможно? Сградата първите две години трябваше да бъде на тяхно име. Когато те я дариха на нашето служение, стойността ѝ беше много по-висока.

Това е стратегия, която е добре да знаете, ако сте пастор и имате нужда от нова сграда. По този начин сградата се оказва безплатна и за двамата ни само с някои мъдро планирани данъци върху стойността. Но дори и това не е най-удивителната страна от историята.

Този наш партньор се опитваше да закупи друг бизнес в града, който се продаваше по онова време, когато и ние разглеждахме имота. Макар той да предлагаше да плати

ЦАРСТВОТО РАБО- ТИ ВСЕКИ ПЪТ!

в брой, неговата оферта трябваше да бъде одобрена от собствениците на франчайза, който той се опитваше да придобие и за съжаление, те се появиха и му казаха, че са го предложили на друг. Той остана много разочарован от решението им. Но ми каза, че просто не може още да пусне този бизнес, защото в духа си усеща, че нещата няма да приключат до тук.

И когато пося парите за нашия имот, той ми каза, че сее с вяра, че собствениците на франчайза ще променят решението си, тъй като той беше в най-силна финансова позиция в сравнение с останалите направени оферти, освен това той плащаше в брой.

Разбира се, след като стана прехвърлянето на нашия имот, той получи обаждане от собствениците, които му казаха, че предишната сделка се е провалила и сега е на ред той, ако все още иска имота. Той определено го искаше.

Само няколко седмици преди да приключи сделката по новия си бизнес имот, нова неочаквана сделка му предос-

тави парите, необходими, за да заплати в брой за новия си бизнес. Изобщо не му се наложи да пипа парите в брой, които предварително беше подготвил за покупката. Каза ми, че това е като да получи напълно безплатно нов бизнес.

И между впрочем, когато закупи бизнеса, той беше оценен на повече от два пъти от стойността, на която нашият партньор се сдоби с него. Когато ми се обади в деня на финализирането на сделката, той беше толкова развълнуван!

Царството работи всеки път!

Този партньор беше много щедър към Божиите поръчения и покорен да изпълни докрай нещата и вижте какво направи Бог и за двама ни. Ние посяхме в нова телевизионна станция, поредното поръчение от Бог, и вижте какво се случи с нас.

Проявата на щедрост към Бог и Божиите хора ще отвори врати за вас, за които не сте и предполагали, че съществуват.

Хората непрекъснато ме питат: „Гари, ако можеш да ми дадеш един основен ключ днес за финансите в Царството, какъв би бил той?“

Със сигурност има много неща, които бих се радвал да ви кажа. Но следният съвет е безценен. Затова си водете записки, ако трябва, за следния принцип на Царството.

Ако друго от тази книга не проумеете, запомнете това!

Искам да ви заведе в Лука 4 глава, започвайки да ви разкривам силните закони на Царството. Знам, че този текст е малко по-дълъг от онези, които обикновено цитирам, но изчитането на целия пасаж ще ви даде представа за онова, което се случва тогава и ще можете да видите защо Исус отговаря по определен начин.

Дойде в Назарет, където беше отраснал и както

обикновено правеше, влезе един съботен ден в синагогата и стана да чете. Подадоха Му книгата на пророк Исаия и Той, като разгъна свитъка, намери мястото, където бе писано:

“Духът на Господа е върху Мене; затова Ме помаза да благовестя на бедните, прати Ме да лекувам онези, които имат съкрушени сърца, да проповядвам на пленените освобождение, на слепите проглеждане, да пусна на свобода измъчените, да проповядвам годината на Господа, която ще донесе спасение.”

И като сгъна свитъка, даде го на слугата и седна. Очите на всички в синагогата бяха насочени към Него. Той започна да им говори: „Днес се изпълни това писание, което чухте.”

И всички се съгласиха с Него и всички се чудиха на благодатните Му думи, които излизаха от уста на Му, и казаха: „Не е ли този синът на Йосиф?” Исус им каза: „Сигурно ще ми отвърнете с поговорката: “Лекарю, изцели се сам!” И ще ми кажете: “Направи и тук, в Своето отечество, онова, което чухме, че е станало в Капернаум.”

“Истина ви казвам: никой пророк не е приет в своето отечество, дори ви казвам: много вдовици имаше в Израил по времето на Илия, когато от небето не падна дъжд три години и шест месеца и настана голям глад по цялата земя. И нито при една от тях Бог не изпрати Илия, освен при вдовицата в Сарепта Сидонска.

Лука 4:16-26

Този текст четем след като Исус е бил изкушаван в пустинята и след това се завръща в родния Си град, където се случва написаното.

Тъй като Исус е отраснал в Назарет, хората там добре познават Него и семейството Му и можем да допуснем, че Той много пъти е чел от Писанията в местната синагога. Има нещо, което трябва да знаете за текста, който Исус избира да им прочете. Той чете от Исаия 61:1-2, но когато изчита *да проповядвам годината на Господа, която ще донесе спасение* (бел. пр. - в друг превод – да провъзглася годината на Господното благоволение), Той спира.

Интересното е, че Той спира по средата на изречението, затова знаем, че спира на това място с цел.

Годината на Господното благоволение (или годината на Господ, която ще донесе спасение) е юбилейната година и тя символизира възстановяването на Божието царство на земята. Тя е преобраз на онова, което Месията ще възстанови, когато се върне. Затова, когато Исус спира след тази фраза и после казва: *Днес се изпълни това писание, което чухте*, всъщност им заявява, че Той е Месията!

После продължава като пророкува какво ще Му кажат те в бъдеще, което на практика е: „Ние не ти вярваме; докажи ни“, защото те наистина не вярват в Него.

Исус им каза: „Сигурно ще ми отвърнете с поговорката: „Лекарю, изцели се сам!“ И ще ми кажете: „Направи и тук, в Своето отечество, онова, което чухме, че е станало в Капернаум.“

Капернаум е мястото, където Той установява центъра на Своето служение и където се случват повечето от Неговите чудеса. Той им пророкува, че те ще чуят за великите чудеса, които се случват в Капернаум, и щом това стане ще искат Той да отиде и при тях в Назарет да извърши същите дела, за да могат да Му повярват. Факт е, че Той всъщност ги убеждава в това колко закоравели са сърцата им и пълни с неверие. Той знае, че те не вярват в Него и че никога няма да повярват в Него. Знаем това, защото Господ добавя, че те ще кажат и „Лекарю, изцели себе си“

във връзка с онова, което ще бъде изречено по време на Неговото разпятие.

А минавачите Го хулеха, като клатеха глава и казваха: „Ти, Който разрушаваш храма и за три дена го съграждаш, спаси Себе Си! Ако си Божи Син, слез от кръста!“ Също и първосвещениците заедно с книжниците и старейшините Му се присмиваха и говореха: „Други спаси, а Себе Си не може да спаси. Ако Той е Израилев Цар, нека сега слезе от кръста и ще повярваме в Него.

Матей 27:39-42

От самото начало на служението Си и до самия му край Той повтаря, че независимо от всичко, което чуват, те няма да приемат Неговото послание. След това Исус пояснява посланието Си като им разказва историята за Илия и вдовицата, в която Бог изпраща Илия извън пределите на Израел, тъй като народът на Израел е с такова закоравяло сърце, че изобщо не може да повярва. Това вбесява законоучителите до такава степен, че те извеждат Исус навън и искат да Го убият, но Библията казва, че Той успява да им се изплъзне.

А сега искам да ви помоля да си запишете една дума и да я поставите някъде, където да можете да я виждате и да я помните, тъй като тя е ключова за вашето финансово бъдеще. Запишете си думата „ИЗПРАТЕН“. Точно така. „ИЗПРАТЕН“. Това е толкова важно!

ИЗПРАТЕН

А сега искам да отворите на 3 Царе 17:7-16, където ще открием едно тайнство, което е толкова силно, че напълно ще промени живота ви.

А след известно време потокът пресъхна, защото нямаше дъжд. И Господ отпрати слово към него: „Стани, тръгни за Сарепта Сидонска и там живей. Аз заповядах там на една жена вдовица да те храни.“ И той стана и тръгна за Сарепта. Когато дойде при градските порти, ето там имаше една вдовица, която събираше дърва. Той я извика, казвайки: „Донеси ми малко вода в съд да пия.“ Тя отиде, за да вземе, а той извика към нея: „Донеси ми и къс хляб в ръката си.“

А тя отговори: „Жив е Господ, твоят Бог, нямам никакъв изпечен хляб освен шепа брашно в делвата и малко маслиново масло в гърненцето. Аз ще взема две дръвчета, ще отида и ще приготвя за себе си и за сина ми. Ще го изядем и ще умрем.“

А Илия ѝ каза: Не се бой! Иди в дома си и направи, както казах, но по-напред ми омеси малка прясна питка от това, което имаш, и ми я донеси, а после направи за себе си и за сина си, защото така казва Господ, Израилевият Бог: “Делвата с брашното няма да се свърши, нито маслиновото масло в гърненцето ще намалява до деня, в който Господ ще даде дъжд в страната.”

Тя стана и направи както ѝ каза Илия – и тя, и той, и домът ѝ се изхранваха много дни. Брашното в делвата не се свършиваше и маслиновото масло в гърненцето не намаляваше според словото, което Господ изрече чрез Илия.

3 Царе 17:7-16

Нека ви обрисувам картината. В земята има голяма суша, потокът, където стои Илия, също пресъхва. Сега вече той трябва да се премести на ново място, за да намери храна и вода. Бог му говори и го напътства: *Стани*

и иди в Сарепта Сидонска и остане там. Аз съм заповядал на една вдовица там да ти подсигури храна. Трябва да отбележа, че Сарепта е ханаанско селище и не е част от народа на Израел по онова време.

Когато Илия приближава града, той вижда вдовицата да събира съчки и тогава се провиква към нея да му даде малко вода. ... *докато тя отива за водата, той извиква: И донеси ми, моля те, парче хляб.* Тя му отвърща, че на практика самата тя няма никаква храна, че има достатъчно само за още едно хранене за себе си и за сина си.

Но след това пророкът прави нещо изключително странно, нещо, което дори можете да приемете за немислимо предвид обстоятелствата. Той ѝ казва да отиде у дома си и да му омеси питка и дори да му я донесе преди да приготви питка за своето семейство. Осъзнавайки как могат да прозвучат тези думи, той първо ѝ казва: „Не се страхувай!“ След това заявява следното:

Защото така казва Господ, Израилевият Бог: Делвата с брашното няма да се свърши, нито маслинното масло в гърненцето ще намалява до деня, в който Господ ще даде дъжд в страната.

Какво ще направя тя сега? Дали ще му повярва и ще му даде последната храна на своя син?

И тя стана и направи както ѝ каза Илия. И тя, и той, и домът ѝ се изхранваха много дни. Брашното в делвата не свършваше и маслинното масло в гърненцето не намаляваше според словото, което Господ изрече чрез Илия.

Тя му се доверява и обърнете особено внимание на резултата – има храна всеки ден за Илия, за жената и за

семейството ѝ. Позволете да променя само една дума и отново да кажа: „Всеки ден има храна за изпълняване на Божията задача и храна за жената и за семейството ѝ.“

В последната глава говорихме за страха, когато даваме - че няма да има достатъчно за собствените ни нужди, ако дадем за Божието дело. Както виждате, и както винаги ще виждате, такова нещо не може да се случи!

Нека ви задам един въпрос: „Струваше ли нещо на вдовицата да даде последната си храна?“ Не, не ѝ струваше нищо. Напротив, това спаси нейния живот.

Преди да навляза в дискусиата ни за думичката ИЗПРАТЕН, искам да ви попитам още нещо. Защо пророкът настоява тази жена да направи питка първо за него? Не заедно с нейната, но отделно. Той дори поиска тя да му я донесе преди да започне да приготвя своята. (Не забравяйте, че е хубаво да бъдете духовен изследовател и винаги да задавате много въпроси.)

Всички тези истории ви показват важни прозрения за законите на Царството и как точно оперира то. Дали Илия е толкова гладен, че да не иска да изчака тя да приготи храна за цялото си семейство? Не, има много важна причина, поради която той прави това. Пророкът знае, че когато тя му даде първата питка, преди да е приготвила своята, това нейно действие поставя брашното и маслото ѝ под правните правомощия на Царството на Бог и Неговото назначение. Нека го кажа още един път.

Когато тя дава на пророка (Божие поръчение) първата питка, нейното масло и брашно сменят царството, на което принадлежат. Те вече са под правомощията на Царството на Бог. Едва тогава Бог законно може да направи брашното и маслото да се преумножат.

Ще видите как същият този принцип действа по-късно в служението на Исус, когато Той храни 5000 човека с пет хляба и с две риби.

Ако си спомняте историята, Исус казва на учениците да отидат и да видят с какво разполагат. Те се връщат и Му казват, че имат само пет хляба и две риби. Исус им заръчва да донесат хляба и рибите и да Му ги дадат. Библията говори, че Той ги взема, благославя ги и отново ги връща на учениците. Знам, че Исус не прави нищо религиозно, тогава защо прави това нещо?

Трябва да го направи, защото иначе хлябът и рибите няма да могат да се умножат. Виждате ли, петте хляба и двете риби законно са под властта на хората по това време. Бог не може да направи нищо законно с тях. Но когато са предадени доброволно на Исус и Той ги благославя, те идват под юрисдикцията на Царството на Бог. Едва тогава хлябът и рибите могат да се преумножат.

Същият принцип виждаме в Лука, 5 глава, където Петър, Яков и Йоан ловят риба цяла нощ, но без да хванат нещо. Заемайки лодката на Петър, Исус я вкарва във водата до брега и проповядва на тълпите, след което казва на Петър да хвърли мрежата си от другата страна в дълбоките води, за да извади риба.

Както си спомняте, те успяват да наловят две пълни лодки с риба, толкова пълни, че чак започват да потъват. Когато Исус заема лодката, Той на практика заема риболовния бизнес, за да проповядва в онзи ден. В момента, в който Той влиза в лодката, целият бизнес попада под правомощията на Царството на Бог. Това прави възможно и законно за Небето да изпрати слово на знание до Исус затова къде са пасажите от риби, което води до този изобилен улов. (Все казвам, че всеки може да улови риба, ако Исус му каже къде и как да я хване. Същият този принцип ще приложите и вие, когато дадете за Божието дело.)

Нека се върнем към историята с Илия. Тази вдовица на практика си партнира с Илия и неговата задача от Бога и затова жъне същата награда като него. Така има снабдява-

не за Илия и за вдовицата и нейното семейство. Разбирате ли?

Ще говоря повече върху този принцип малко по-късно в книгата, но сега искам да продължа към важния ключ в тази история – думата ИЗПРАТЕН.

Нека преговорим. Бог дава на Илия поръчение. Той се нуждае от снабдяване, за да продължи Неговото дело. Знаем, че Илия е пророк, следователно носи словото на Бог навсякъде, където го изпраща Той. Но Бог има нужда някой да финансира Неговото дело, а за това винаги са необходими хора.

В този случай Бог не може да намери вдовица в Израел, която да има вярата да Му се подчини. Бог знае какво иска да направи, но Той има нужда от някой, който да се съгласи с Небето, за да стане законно за Него да подsigури снабдяването, от което се нуждае Илия.

Не забравяйте, че никъде няма храна. Хората навсякъде умират. Не става въпрос за намирането на някаква храна или за ходене до пазара, защото по онова време храна няма. Промисълът за Илия трябва да дойде чрез Духа на Бог.

Понеже няма нито един в Израел, който да има вярата да Му се довери, Бог излиза извън пределите на Израел до друг народ, където Той е намерил една вдовица, която има вяра в сърцето си. И както казахме по-рано, Илия е изпратен до тази конкретна вдовица, защото Бог знае, че тя ще Му се довери.

Поставяйки Бог на първо място и покорявайки се на словото на Господ към нея, за Илия и за Божието дело е промислено, както и за нейното семейство през цялото време на суша и глад.

Ето същността на историята...

Когато Бог има да извърши нещо, Той поглежда към земята, за да намери някого, на когото може да се довери, някого, който ще Му се покори и ще изпълни Неговите

планове. Освен това Той има нужда от хора, които да финансират Неговото дело.

Нека го кажа пределно ясно. Ако искате да имате големи идеи, ако искате Бог да ви дава велики бизнес концепции, трябва да отговаряте на изискванията за тях! Бог познава сърцето ви и Той се оглежда на земята за такива хора, на които може да повери Своите дела. Той търси да види на кого може да се довери да финансира Неговите заръки. После ще изпрати на този човек плана, който има за събирането на необходимите средства. Разбирате ли?

Не забравяйте, че слово от Господа е ИЗПРАТЕНО до тази вдовица и това спасява нейния живот!

Спомням си как слово от Господа дойде към мен да стартирам собствен бизнес с нов приоритет и в нов мандат. Направих го и това спаси живота ми.

Бог търси хора, които имат покорни сърца, за да финансират Неговите дела!

Нека разгледаме принципите, които срещаме в тази история.

1. Бог възлага поръчения на земята, с определена цел.
2. За всяко поръчение има нужда от хора.
3. Всяко поръчение има нужда от финансиране.
4. Бог се оглежда на земята, за да намери хора, които да изпълняват Неговите поръчения.
5. Бог се оглежда на земята, за да намери хора, които да финансират Неговите поръчения.
6. Когато финансираме Божиите поръчения, ние даваме на Небето законни правомощия не само да ни използва да финансираме Божието дело, но изобилието след това финансира също и собствения ни живот.

Никога няма да ви струва нищо да бъдете щедри! Казвам на църквата ни: „Винаги казвайте - да!“

ГЛАВА 4

Чии пари са това?

Осъзнавали ли сте някога, че част от парите, които имате в момента, не са ваши?

Знам, че сигурно ви звучи налудничаво, но замисляли ли сте се някога, че Бог може да е поставил средства във вашите ръце, които са за някой друг?

Предполагам не сте мислили за живота от такава перспектива, но всъщност трябва, защото това е друг от ключовете за умножаване.

Помислете върху това, което ви казвам. Говорим си за финансирането на Божието дело, нали така? И казахме, че Бог се оглежда по лицето на земята, за да намери хора, които имат сърца за Царството и са готови да финансират Неговите поръчения. Знаем, че парите са в ръцете на хора, а ако Бог ще финансира Своите дела, Той трябва да постави средства в ръцете на хора, които са готови да ги дадат и да бъдат щедри към Него и към Неговите хора.

Какво имате вие в ръцете си? Когато видите това, което имате, осъзнавате ли, че е възможно Бог да го е поставил в ръцете ви заради някой друг? Или може би ви го е дал, за да финансирате проект, който Той иска да осъществи?

Разбира се, според закона, това което имате, си е лично ваше и е ваше право да решавате какво да направите с притежанията си. Но ако Бог ще дава пари в ръцете на Своите хора, аз искам да съм от тези, които са в Неговия

списък с доказани и одобрени за това. А вие?

А Онзи, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, дано даде и преумножи посятото от вас и да наспори плодовете на вашето благодение, та да бъдете богати във всичко и да проявявате голяма щедрост, която чрез нас ще предизвика благодарност към Бога.

2 Коринтяни 9:10-11

Вече говорихме за този текст, но има нещо в него, което е възможно да сте пропуснали. Стих десети казва, че Бог подсигурява, дава семе на сеяча и хляб за храна.

Помислете какво точно казва този стих. Бог дава семе на сеяча и хляб за храна. Хлябът за храна представлява всичко, от което ще имате нужда в своя дом, за да живеете изобилния живот, който Бог има за вас. Но освен това Той дава семе на сеяча.

Някога засаждали ли сте градина или може би райграс в двора си? Започвате да поставяте семената в почвата и докато сеете, вие продължавате да се протягате и да вземате нови шепи със семена, след като сте поставили в почвата това, което имате в ръката си. Има някакъв постоянен приток на тези семена. Когато заредите семената в ръката си, чак тогава ръката ви взема нови запаси, които също засажда в почвата. Тази фраза „Бог дава семена на сеяча“ носи същия смисъл, което ще рече, че Бог дава семена на някой, който вече участва в процеса на сеене.

БОГ ДАВА СЕМЕНА НА ОНЗИ, КОЙТО ВЕЧЕ СЕЕ!

Павел продължава като казва, че Бог също така ни дава хляба, от който се нуждаем, но онова, върху което наблюдава в този пасаж, е сеенето и въздействието, което има то

върху нашия живот, а също и върху живота на онези, към които проявяваме щедрост. Както вече казахме, даването придвижва сърцата на хората към Бога.

Предвид на това, смятам, че всички ще се съгласим, че Бог иска да посее максимално семена, за да пожъне голяма реколта. А ако вие сте на мястото на Бог, на кого ще дадете семена? На някой, който е мързелив и никога не се е занимавал със сеене или на някой, който активно сее? Смятам, че отговорът на този въпрос е очевиден.

Когато бъдем верни с онова, което имаме, Бог казва, че Той ще увеличи запасите ни от семена, за да можем да сеем още повече и да имаме още по-голямо въздействие тук на земята за Неговото Царство.

Забелязвате ли, Павел казва, че когато сеем и жънем, запасите ни от семена ще се умножават, което ще ни даде възможност да бъдем щедри във всяка една ситуация? Ако това е така (а то, разбира се, е), тогава вашите запаси от семена са именно парите, които имате в ръцете си сега, подготвени за момента, в който ще се появи възможност да бъдете щедри. Първо трябва да имате запаси в ръцете си, преди да можете да бъдете щедри.

Това, което искам да ви кажа, е че парите, които имате, не са всичките ваши. Част от тях са ви били дадени от Бог, за да бъдат семе. Този цикъл на сеене и жънене е непрекъснат. Ние сеем, след това жънем и когато продължим да го правим, стига да не изяждаме семената си, реколтата ни ще се умножава, а заедно с нея и способността ни да бъдем още по-щедри.

Когато сте гладни и имате нужда от хляб, вие, разбира се, вземате от вашия бизнес със семената това, от което се нуждаете. Колкото повече се разраства бизнесът със семената, толкова по-голяма е възможността да вземате хляб от там.

Но искам малко по-дълбоко да навлезем в този начин на мислене.

Нека да кажа, че Бог дава Своите семена на онзи, който има сърце, желаещо да сее, а не на някой, който някога може да реши да сее. Той дава на сеяча.

Затова, ето какво ще ви попитам: Искате ли да живеете живота си, боравейки само със собствените си пари, или искате да живеете живота си боравейки и с парите на Бог?

Джеймс и Ела дойдоха в нашата църква, защото чуваха неща, които никога преди това не бяха чували в общността на Амишите, където бяха израснали.

Концепциите за Царството бяха напълно нови за тях, но те имаха невероятен глад да научат повече за него. Слушаха отново и отново посланията, които преподавахме за същността на живот според Царството в нашата църква „Faith Life“.

Един ден Джеймс казал на Господ, че е чувал толкова много свидетелства от другите за това как Царството върши удивителни неща в живота им, но сега вече искал и той да има такова свидетелство. Затова решил да изпробва законите на Царството, за които толкова много слушал.

**ИСКАТЕ ЛИ ДА ЖИВЕЕТЕ
ЖИВОТА СИ, БОРАВЕЙ-
КИ САМО СЪС СОБСТВЕ-
НИТЕ СИ ПАРИ, ИЛИ БО-
РАВЕЙКИ СЪС СВОИТЕ И
С БОЖИИТЕ СРЕДСТВА?**

Двамата с Ела заминали на почивка и там слушали послания, в които говоряха за двойната мяра. Книгата ми *Твоята финансова революция – силата на почивката* току-що беше излязла от печат и аз поучавах от нея. Затова те

решили, че просто ще се потопят в изучаване на Словото, преди да посеят своето семе.

Избрали да посеят семе за жътва от \$ 10 000, колкото им трябвало за ремонт на дома си и за други нужди, които имат всички семейства с малки деца. Представа нямали

откъде могат да дойдат тези пари, но до тогава вече изучавали Царството достатъчно дълго и усещали, че имат вярата за такава сума.

По онова време Джеймс притежаваше собствен сервиз за автомобили. Една сутрин, скоро след като посели за сумата от \$ 10 000, Джеймс тръгнал за работа и казал на Ела, че след като изучавал подробно двойната мяра, той усещал, че трябва да вярват именно за двойна мяра от тяхното семе. Заявил ѝ, че вярва за \$ 20 000, а не за \$ 10 000. Ела по-късно каза, че малко се шокирала от думите му, но избрала да го подкрепи. Прекрачвайки прага на дома, тя казала: „Добре, нека са \$ 20 000.“

Същият този ден бил поредният обикновен ден в сервиза. Един от редовните клиенти на Джеймс се появил за ремонт и докато той описвал офертата, клиентът му седял в офиса на Джеймс и му разказвал колко бил изнервен напоследък от своите крави. Очевидно те били счупили цялата ограда на имота на човека и излезли навън. А неговият имот граничел с природен резерват и съответно кравите можели да се скитат където си поискат. Клиентът на Джеймс бил по-възрастен господин, който после продължил да обяснява как вече бил твърде стар, за да продължава да гони тези крави и как искал да се откаже от тях. Следващите му думи шокирали Джеймс до такава степен, че се наложило да попита приятеля си дали го чува правилно.

Приятелят му казал: „Приключих с тези крави и затова днес аз ти ги подарявам. От днес нататък те са твои.“ Джеймс не знаел какво да му отговори. Той не разполагаше със земя. Живееше в града, къщата му беше върху парцел от четвърт акър, а той беше автомонтьор. Да, отраснал е сред Амиши и те са имали крави, но това е било преди доста години. Тъкмо щял да му откаже, когато си спомнил за тяхното семе с Ела. Може би все пак трябвало

да провери за какво става въпрос.

След като поразпитал своя приятел, той установил, че в подаръка влизат 23 крави от породата “блак ангъс”, а също и три коня. Тогава Джейм си спомнил, че преди не много време някой му бил споменал, че търси да закупи цяло стадо. Не искал да купува по няколко крави, ами цяло стадо наведнъж. Джеймс им се обадил и разбира се, човекът казал, че проявява интерес. После Джеймс го попитал колко е готов да плати за стадото, а той се замислил за момент и му отговорил: „Ами, най-вероятно \$ 20 000.“

Джеймс не можел да повярва какво чуват ушите му. Всичко това се случило след като в онзи ден излязъл от дома си и казал на Ела, че е подбуден да вярва за двойна мяра. По-късно ми разказа, че си е било доста работа да събере кравите, да ги натовари на камион и да ги откара до новия им дом, но той се справил. После ми каза, че е напълно убеден, че Царството на Бог може да направи абсолютно всичко и че той повече не е ограничен от собствения си потенциал.

Когато се прибрал онази вечер и казал на Ела за кравите, тя била шокирана. Ако попитате Джеймс и Ела за благодатта на Бог, по-добре да разполагате с няколко часа, защото те имат много, което да ви разкажат.

Това е невероятен пример за начина, по който Святият Дух показва на човек къде да пожъне реколтата от своята щедрост към Бог. Щом посеем може да ни се наложи да си припомним, че онова, което Святият Дух ни показва, може да се окаже – поради липса на по-добра дума – налудничаво! Имам предвид, че няма начин на Джеймс да му хрумне подобна идея, докато държи лист и химикал или докато тренира сутринта с щангата и умува над различните възможности.

Вземете Петър например. Сигурен съм, че и в най-необузданите му мисли не му е минавало през ум да отво-

ри устата на риба, за да намери монета в нея, с която да плати данъците, които дължи, или че един равин, който се разхожда по брега на езерото, ще може да му каже къде точно да хвърли мрежите, за да направи улова на живота си.

Вижте ни двамата с Дренда. Девет години живяхме в дългове под голям стрес и напрежение. Мисълта, че един ден човек като мен може да притежава компания, чиято дейност е да подпомага хората да излизат от дълговете си или, още по-шокиращо, да притежава телевизионно предаване, което се излъчва по целия свят, под заглавие „Оправете го този проблем с парите“, такава мисъл е направо невъзможна.

Никога не си позволявайте да ограничавате Бог.

Нека преговорим и да помним, че Бог дава семе на сеяча – на този, който вече сее и който има желание да сее!

Продължаваме напред. Искам да разгледаме това, което лично аз смятам за една от най-дълбоките притчи, разказани от Исус затова как Бог работи с хората и как те трябва да отговарят на условията и да са квалифицирани, за да бъдат употребявани. Това твърдение със сигурност ви кара да спрете и да се замислите.

Исус се обърна и към учениците Си, като каза: „Един богат човек си имаше управител, когото обвиняваха, че разпилява имота му. Той го повика и му рече: „Какво е това, което чувам за тебе? Дай сметка за управлението си, защото не можеш да бъдеш вече управител.“

Тогаво управителят си рече: „Какво да сторя, щом моят господар ми отнема длъжността? Да копяя не мога, да прося, срамувам се. Но се сетих какво да сторя, за да ме приемат в домовете си, когато няма да съм вече управител.“

И като повика един след друг всеки от длъжниците на господаря си, рече на първия: „Колко дължиш на господаря ми?“

Той отговори: „Сто мери масло“ (бел. пр. - в английската версия – деветстотин галона масло)

И му рече: „взemi си разписката, седни и бързо напиши петдесет“ (бел. пр. - в английската версия - четиристотин и петдесет).

После каза на друг: „А ти колко дължиш?“ Той отговори: „Сто крини пшеница.“

И му рече: „Взemi разписката и пиши осемдесет.“

И господарят похвали неверния управител за неговата съобразителност. Защото хората от този свят общуват по-разумно помежду си, отколкото синовете на светлината. Затова ви казвам: спечелете си приятели с несправедливо богатство, та когато го загубите, да ви приемат във вечните жилища.

Верният в най-малкото е верен и в многото; а несправедливият в най-малкото е несправедлив и в многото. И тъй, ако в несправедливото богатство не бяхте верни; кой ще ви повери истинското? И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде отреденото за вас?

Никой слуга не може да слугува на двама господари. Защото или единия ще намрази, а другия ще обикне, или на единия ще угоди, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона!“

Фарисеите слушаха всичко това и понеже бяха сребролюбци, Му се присмиваха. А Той им рече: „Вие се представяте за праведни пред хората, но Бог знае вашите сърца. Защото, което е на почит сред хората, то е мерзост пред Бога.

Лука 16:1-15

Има толкова много истини в тази притча, които да разгледаме. Първо, виждаме, че богатият собственик е поставил управител, който да отговаря за неговите дела и очевидно този управител е пропилявал имота на собственика и по този начин се е дисквалифицирал от възможността да продължи да управлява и занапред. Знаейки, че губи своята работа, той много бързо свиква всички тези, които дължат на началника му пари и им казва, че могат да си оправят сметките с огромни отстъпки от дължимото – дори до петдесет процента, ако те го направят достатъчно бързо.

Разбира се, богатият собственик изобщо не знае какво прави неговият управител. Само че непочтеният управител смята, че ако той предложи добри сделки на тези хора, те ще погледнат благосклонно към него, когато той напусне работата си и е възможно дори самите те да му предложат работа. Когато собственикът научава какво е сторил управителят му, той го вика при себе си и:

Господарят похвали непочтения управител заради неговата съобразителност.

Определението за „съобразителност“ е: Притежаване или проявяване на ясно осъзнаване на нещата, особено в практично отношение. Предразположен или отличаващ се с изкусни или хитри практики, ловък¹¹.

Собственикът вижда, че управителят има способността да създава и изпълнява план, който му носи печалба. В този случай не печалба за собственика, а за него самия - нещо, което той не е виждал от този управител, проявено към него самия. Но когато става въпрос за собствената му кожа, той веднага се заема и всъщност е много хитър и

¹¹ *The American Heritage® Dictionary of the English Language, Fifth Edition*

подробен. Той показва инициатива по отношение на своите дела и собственото си добруване, но не проявява подобно отношение към интересите на своя господар. Нека бъде абсолютно пряк – този човек е наемник!

Нека сега ви задам наистина труден въпрос – вие християни наемници ли сте?

Нима ви интересува повече собственото ви добруване отколкото Божието дело? Повече ли ви е грижа за собствените ви тревоги и притеснения отколкото за нещата, за които Бог е загрижен? Вие разпилявате ли Божиите притежания?

Знам, че това са много трудни въпроси. Ето защо казах, че тази притча е толкова дълбока, защото тя пронизва право в сърцето и разкрива всяко неправилно отношение, което може да се опитваме да укрием там.

Исус представя ясна картина и обяснява какво е наемникът в Йоан 10:11-13.

Аз съм Добрият пастир. Добрият пастир отдава живота си за овцете. А наемникът, който не е пастир и овцете не са негови, вижда, че идва вълкът, оставя овцете и бяга. А вълкът ги разграбва и разпръсва, защото е наемник и не го е грижа за овцете.

Йоан 10:11-13

Версията NKJV (стих 13) звучи по този начин:

Наемникът бяга, защото той е наемник и изобщо не го е грижа за овцете.

В случая с непочтения управител, той не отговаря на необходимите изисквания, за да продължи да борави с парите на богатия собственик, защото изобщо не е за-

интересован за доброто на собственика; той е загрижен единствено за себе си. Разбира се, той може да излезе и да печели пари за себе си, но повече няма да има възможността да борави и със своите, и с тези на началника си.

Вярвам, че живеем във време, в което манталитетът на наемник се шири необуздано в Америка и в света.

Сигурен съм, че и вие сте ходили в ресторанти, в които има мръсни маси и мръсни подове, а отзад в дъното на ресторанта сте виждали как няколко души от персонала се подсмиват и не правят нищо. Или се отбивате в ресторант за бързо хранете 30 минути преди края на работното им време и с изненада установявате, че всичките столове са подредени върху масите, а служителите са застанали пред часовника и чакат да дойде времето да си тръгнат от работа. И без да ги питате знаете, че собственикът не е наблизко. Това са все наемници. Тях изобщо не ги е грижа за успеха на бизнеса. Те са там само за да си получат заплатата и това е всичко.

Много работодатели ми разказват, че положението е толкова страшно, че ако един работник дойде на работа навреме, той ще се отличава от тълпите. Работодателите копнеят за собственици, а не за наемници. Те искат работници, които да работят и да се грижат така, сякаш управляват собствен бизнес. Такива служители с такова отношение са много търсени и бързо се издигат в работата си.

Бог не е по-различен. Той също търси хора, които са загрижени за нещата, за които е загрижен и Той и които мразят онова, което мрази и Той.

В I Царе 15 Бог казва на цар Саул да атакува амаличаните заради онова, което са сторили на Израел по пътя им, излизайки от Египет. На цар Саул е заръчано да не оставя нито царя, нито някой от мъжете живи. Освен това те не трябва да взимат нито едно от животните на амали-

чаните със себе си, но ето какво прави Саул:

Но Саул и народът пощадиха Агаг и най-доброто от едрия добитък, от угоените животни и агнетата – те изобщо не искаха да изтребят всичко, което беше добро, а изтребиха всичко лошо и нищожно.

1 Царе 15:9

Вижте какво обаче казва Бог в стихове 10-11:

И словото на Господа беше отправено към Самуил: Разкайвам се, че поставих Саул за цар, понеже той се отвърна от Мене и не изпълни Моите заповеди.

След това виждаме Бог да говори на Самуил за Саул в 1 Царе 16:1.

Господ запита Самуил: „Докога ще тъгуваш за Саул. Аз го отхвърлих, за да не бъде вече цар над Израил? Напълни рога си с елей и тръгни на път. Аз ще те изпратя във Витлеем при Йесея, защото си избрах цар измежду неговите синове.“

Точно както непочтеният управител не отговаря на необходимите изисквания, за да борави с делата и средствата на своя господар, така и Саул е дисквалифициран. Но познайте какво? Вие също можете да бъдете дисквалифицирани.

Какво търси Бог? На кого ще се довери Той?

И след като го отхвърли, издигна им за цар Давид, за когото изрече свидетелство: „Намерих

мъж по сърцето Си - Давид, сина на Йесей. Той ще изпълни всичко, което искам.“

Деяния 13:22

Ако е възможно да бъдем дисквалифицирани, то тогава е възможно и да отговаряме на изискванията. Може би ще кажете: „Добре, Гари, но как мога да направя това?“ Следващата притча ви дава отговора на този въпрос.

Верният в най-малкото е верен и в многото; а несправедливият в най-малкото е несправедлив и в многото. И тъй, ако в несправедливото богатство не бяхте верни; кой ще ви повери истинското? И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде отреденото за вас?

Никой слуга не може да слугува на двама господари. Защото или единия ще намрази, а другия ще обикне, или на единия ще угоди, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона!“

Лука 16:10-13

Искам да ме разберете ясно. Трябва да преминете теста на лоялността. Ако сте верни в най-малкото, може да ви бъде поверено много повече. Тестът винаги започва в естествената сфера и преминава в духовната. Трябва да се докажете надеждни в работата със светското богатство, преди Бог да може да ви довери Своето богатство. Ако не сте надеждни и верни с имота на някой друг, кой ще ви повери собствен имот? Със сигурност това няма да е Бог.

Ето приложението на притчата към собствения ни живот.

Повечето християни дават от излишъка си и от онова, което им е останало.

Повечето християни преглеждат бюджета си и решават: „Толкова мога да дам.“ Но в същото време нямат никакъв проблем малко след това да излязат и да си купят нова яхта.

Не искам никой да се почувства виновен и Бог със сигурност не се вълнува от това дали имате нова яхта или не. Аз просто се осмелявам да ви попитам: Само със своите пари ли искате да боравите или със своите, но и с Божиите?

Ако попитате в Гугъл какво дава един среднестатистически християнин, може би ще останете шокирани. Аз видях едно проучване, според което средно християните дават малко над \$13 на седмица в църква.¹²

Разгледах много статистики във връзка с даването и те са силно разочаровани. Както вече казах, повечето християни дават на Бог онова, което им е останало. Моля ви, разберете, че не желая да осъждам когото и да било, нито да ви карам да се чувствате виновни. Само се опитвам да ви кажа нещо – и смятам, че Божието слово също поддържа моето становище – Бог не търси наемници; Той търси настойници, хора с отношение на собственици.

На второ място, Бог не търси хора, които са провокирани да дават от чувство на вина. Бог обича онзи, който дава драговолно, ни казват Писанията във 2 Коринтяни 9:7.

Саул е дисквалифициран защото не прави онова, което Бог иска от него, а Давид е избран поради това, че той ще се покори и ще направи онова, което е необходимо за Бог.

Нека ви покажа една нова перспектива. Какво ще стане, ако преобърнем света и решим да живеем най-напред за Бог, а ние да заживеем с онова, което ни остава след това? Мога само да предположа, че остатъците ви скоро

¹² https://www.pastorrickypowell.com/life_matters_with_pastor_/2009/10/startling-statistics

ще ви превземат и вие ще започнете да живеете един благословен живот.

При Робърт Гилмор Льо Турно се е получило. С много скромно потекло, завършил едва седми клас, той се обучава сам и един ден построява производствена империя. Неговите земекопни машини помагат за спечелването на Втората световна война и построяват цялата пътна инфраструктура на съвременна Америка. До края на живота си той патентова над 300 изобретения.¹³ Каква е тайната му? Той дава на Бог 90% от всичко, което печели.¹⁴

Аз не ви казвам да направите същото. Това е било нещо, за което той се е споразумял с Бог още когато е бил на 30 години, затънал в огромни дългове. По неговите думи той е направил Бог свой бизнес партньор и това му се отплатило изключително добре.

Когато Бог ме призова да основа църква от нулата, аз вече управлявах моята компания „Форуърд Файненшъл Груп“. Тя беше станала изключително успешна и беше номер едно измежду други 5 000 в цяла Америка. Когато Бог ме призова да пастирувам, аз Го попитах: „А какво да направя с бизнеса? Да го закрия ли, за да се съсредоточа върху пастируването на църквата?“

Господ в отговор ми каза: „Не, продължавай с този бизнес, защото той помага на много хора.“ Така и направих.

Трябва да си призная, че понякога беше много трудно да правя и двете, но това е помогнало на хиляди по хиляди хора през годините. Пастирувайки църквата, предположих, че компанията ми ще намали производителността си, тъй като аз трябваше драстично да намалая времето, което прекарвах в нея. Но когато двамата с Дренда предадохме живота си, за да постигаме Божиите цели и намерения,

¹³ <http://centerforfaithandwork.com/article/who-was-rg-letourneau>

¹⁴ <https://centerforfaithandwork.com/article/why-rg-letourneau-gave-90-percent>

установих, че се случи точно обратното. Макар да работих само в свободното си време в компанията, тя продължаваше да се справя и да се развива с изключително темпо.

От стотици подобни на нас компании, ние винаги сме били в топ пет най-много до десет в страната и получавахме публични признания на големи форуми. Усмивам се на това, тъй като знам, че много малка част от времето си посвещавам на компанията, а на църквата давам повече от пълен работен ден. Бог ме е почел с благоволение и с мъдрост, така щото хората в света, които преследват парите с всичките си сили, спираха и се чудеха как така е възможно да постигна подобно нещо.

Спомням си по време на една конференция как човекът, който седеше до мен, ме попита колко харча за маркетинг и за реклами. Трябваше да се усмихна и да му кажа истината – няколко! После ме попита: „Как тогава имаш толкова много клиенти и толкова много работа?“ Отговорих му, че работим само с клиенти, на които сме препоръчани от други доволни клиенти и че Бог ни е благословил. Той само кимаше с глава и изобщо не можеше да ме разбере.

Веднъж се обади президентът на една от основните компании, с които работим и поиска от мен да говоря по време на един от конгресите пред делегатите, като им споделя как точно работим и как успяваме да произведем толкова много. Казах му, че за мен ще е голямо удоволствие. После той започна да ми задава много въпроси за това как само с няколко часа на седмица ние успяваме да постигаме успеха, който имаме. Разбира се, аз трябваше да му кажа, че ние се доверяваме на Бог и също да му споделя как Бог ни е благословил със Своето благоволение. След като му казах, че работя само като пастор, той ме попита: „Аз си помислих, че ти имаш много добре създадена маркетинг стратегия и че ще споделиш с нас как точно работи

тя. Не мисля, че имах предвид точно това, което ти ми казваш, но ти благодаря все пак за готовността да споделиш.“ Е, те губят от това, че той оттегли искането си да говоря на конгреса. Щях да помогна на много от тези, които бяха там.

Неведнъж съм казвал в тази книга, че ако вие се погрижите за Божиите дела, Той ще се погрижи за вашите!

Затова, позволете ми да ви задам въпроса, с който започнахме: „Чи са тези пари?“

Нима предпочитате като непочтения управител да боравите само със собствените си пари, или искате да боравите също и с Божиите? Когато боравите с Божиите пари, бизнесът ви със семената е подсилван от Божията мъдрост и благодат, което позволява на вашия личен добив на хляб да се повишава съразмерно.

БОГ ВИЖДА. ВЪВ ВСЯКА ЗАДАЧА ВИЕ СЕ ОБУЧАВАТЕ ЗА СЛЕДВАЩАТА, ЗАТОВА НИКОГА НЕ ПРЕЗИРАЙТЕ СКРОМНОТО НАЧАЛО.

Убеден съм, че Бог не се вълнува от това дали вие притежавате милиони, стига Той да притежава сърцето ви!

И запомнете, че всичко започва от малките задачи, онези, при които никой не знае вашето име. Дори да си мислите, че никой не го е грижа какво правите в тази почасова работа, Бог вижда! Във всяка една поверена ви задача вие се обучавате за следващата, затова никога не презирайте деня на малките и скромни начала.

Подхождайте към нея така, сякаш тя е лично ваша и давайте най-доброто от себе си. Гарантирам ви, че така ще светите като звезда в нощта и ще бъдете в позиция да получите повишение и благоволение.

ГЛАВА 5

Нуждаете се от партньор!

Както знаете, аз съм във финансовия бизнес вече почти 40 години. През това време са ме питали много хора как могат да стартират собствен бизнес и какво кара един бизнес да расте.

Разбира се, има много неща, които хората трябва да научат, но най-важното нещо, което мога да кажа, е, че те имат нужда от *партньор*.

А като пастор от дълги години, аз съм виждал толкова много хора, които са преценявали, че е добре да стартират бизнес с приятеля си от църквата, а след това цялото нещо се е сривало с гръм и трясък. Приятели се огорчават един от друг, много пъти дори спират да си говорят и взаимоотношенията им се разрушават. Тъй като съм виждал подобно нещо да се случва безброй пъти, рядко съветвам някой да започне бизнес със своя приятел, освен ако те предварително не са си поставили категорични и ясни граници и то в писмен вид.

Има обаче един партньор, за когото винаги настоявам да бъде първият ви избор и това е Бог.

В предната глава говорихме за жената, която прие пророк Илия и му даде последната си храна. Видяхме как

този акт на вяра направи така, че да има ежедневно храна за пророка, за Божието поръчение и за семейството на самата жена. Тя си партнира с него в поръчението му от Бог и по този начин помазанието и промисълът, които Бог има за изпълняването на неговото поръчение, стават също така и нейни. Те са партньори.

В цялата книга говорим за това да бъдем щедри към Бог и да сеем за изпълняването на Неговите заръки. Разказах ви също как проявата на щедрост отваря сърцата на хората за вас, но също и за Бога.

В тази глава искам да ви споделя друг силен принцип на Царството на Бог, който ще задвижи финансите ви и ще ги доведе до едно съвсем ново ниво – принципът на партньорството.

Веднъж, когато народът се тълпеше около Него, за да слуша Божието слово, и Той беше застанал при Генисаретското езеро, видя две лодки, които стояха до брега на езерото. Рибарите бяха излезли от тях и изпираха мрежите си. Той влезе в една от лодките, която беше на Симон, помоли го да се отдалечи малко от брега и като седна в лодката, започна да поучава народа.

И когато престана да говори, рече на Симон: „Навлез в дълбокото и хвърлете мрежите си за улов.“ А Симон Му отговори: „Учителю, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме; но понеже Ти казваш, ще хвърля мрежата.“

Така и направиха и хванаха толкова много риба, че мрежите им взеха да се късат. Тогавя дадоха знак на другарите си от другата лодка да им дойдат на помощ и те дойдоха и така напълниха двете лодки, че щяха да потънат.

Лука 5:1-7

Знам, че вече съм споменавал тази история по-рано, когато ви казах как лодките и рибарският бизнес сменят царството (или юрисдикцията), когато Петър (Симон) заема своята лодка на Исус, за да проповядва от нея на тълпите. Споменах още и невероятния улов, който събират те и почти кара двете лодки да потънат. Ако си спомняте, Петър казва, че те са ловували през цялата нощ, без да хванат нищо. А сега, само няколко часа по-късно, той успява да налови толкова много риба, че не смогва да я изкара на брега. Какво се е променило през това време? Царството, разбира се, но също така и партньорството. Нека да ви обясня.

Той видя две лодки, които стояха до брега на езерото. Рибарите бяха излезли от тях и изпираха мрежите. Той влезе в една от лодките, която беше на Симон, помоли го да се отдалечи малко от брега и като седна в лодката, започна да поучава народа.

Нека се опитаме да си представим ясно сцената. Къде са рибарите и какво правят те, когато минава Исус? Те не ловят риба в този момент; те са на брега и перат мрежите си след като цяла нощ са хвърляли за риба, но не са хванали нищо.

Исус, забелязвайки, че лодките са на разположение, пита Петър дали е възможно да отдалечи лодката малко от брега, така че Той да може проповядва на масите. Но къде са Яков и Йоан, неговите партньори, докато той влиза заедно с Исус малко по-навътре от брега? Те остават на брега с другата лодка и с мрежите си.

След като проповядва, Исус казва на Петър да спусне мрежите си в дълбокото. Знаете историята. Той започва да лови толкова много риба, че мрежите му почти се разкъсват. Затова вика своите партньори, за да му помогнат да извлекат рибата от водата. А Библията казва, че и двете лодки почти потъват от тежестта на рибата.

Така и направиха и хванаха толкова много риба, че мре-

жите им взеха да се късат. Тогава дадоха знак на другарите си от другата лодка да им дойдат на помощ; те дойдоха и така напълниха двете лодки, че те щяха да потънат.

Ето и въпроса за един милион долара: колко вярва упражняват Яков и Йоан, че да направят своята лодка да бъде пълна с толкова много риба, че почти да потъне?

Помислете за това – те са все още на брега със своите мрежи. Петър е този, който се съгласява да влезе заедно с Исус в лодката и да се отдалечат малко от брега. Той е този, който казва: „Но понеже Ти казваш, ще хвърля мрежата.“ Правилният отговор на въпроса е – никаква! Яков и Йоан не жънат тази лодка, пълна с риба поради собствената си вяра; те я получават поради вярата на Петър. Петър просто извиква своите партньори, които са на брега, да дойдат и да му помогнат да извлекат всичката риба. Удивително е, но и тяхната лодка се препълва точно толкова, колкото е препълнена и лодката на Петър.

А Симон Му отговори: „Учителю, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме, но понеже Ти казваш, ще хвърля мрежата.“

Ако вярата на Петър е тази, която донася всичката тази риба и пълни лодката му, защо тогава лодката на Яков и Йоан се пълни със същото количество риба като лодката на Петър?

Текстът отговаря на този въпрос – казва, че те са партньори. (бел. пр. – в българския превод „другари“)

Определението, което дава *Английският речник на Колин*, е:

Човек, който споделя или е в съдружие с друг в някакво дело или начинание; обикновено споделяйки както рисковете, така и придобивките.

Партньорството е правен субект и споделя рисковете, разходите и печалбите на бизнеса. Затова, когато Петър дава на Исус лодката, за да я използва, той в правен смисъл всъщност заема на Исус бизнеса, а не само лодката. Технически, Яков и Йоан също са собственици на част от лодката, която Петър отстъпва на Исус, и поради тяхното партньорство и двете лодки се пълнят поравно.

Яков и Йоан жънат *точно същата реколта* като Петър, макар те да не са упражнявали никаква вяра в ситуацията. Сигурен съм, че са били доволни от това, че Петър е техен партньор в онзи ден. Вие какво смятате? Мисля, че е било точно така. Нека ви дам един по-личен пример за този принцип.

С Дренда притежаваме 60 акра красива земя, в която има гори, мочурища и пасища. Това е едно абсолютно съвършено място за лов на елени. Навсякъде около имота ни са засадени различни култури, а горите и мочурищата са естествен магнит за елените.

Аз построих своя офис над гаража и в него има дървени рафтове както и вградена камина на газ. Там е доста уютно, офис от типа мъжка бърлога и аз много обичам да работя там. Единственото нещо, което му липсваше, е над бюрото ми да закача хубав ловен трофей на елен. Честно казано, никога не съм се вълнувал от това да ловя големи елени, защото предимно ловувах за месо. Затова никога не бях улучвал елен, който да е достатъчно голям, че да си заслужава да го окача на стената.

Бяхме живели в имота вече пет години, когато Дренда започна да настоява, че трябва да уловя голям елен, който да поставя като трофей на стената над бюрото ми. До този момент обаче аз не бях виждал чак такъв голям елен в имота ни. Всеки сезон, в който е позволено да се ловуват елени, аз съм излизал и съм отстрелвал по няколко елена с големи рога, но нищо толкова голямо, че да го окача на

стената си като трофей.

В онази година обаче, колкото повече си мислех за това, толкова повече се съгласявах с идеята на Дренда. Казах ѝ, че ще отида на лов за елена за трофей на стената. Пак ще кажа, изобщо не бях виждал някога голям елен в гората ни. Кухненският ни прозорец гледа право към гората и към полетата, но аз не бях виждал все още елен с толкова големи рога.

И така, двамата с Дренда посяхме за големия елен. На чека, който беше семето, което посях, написах, че сея за елен, на който рогата са с десет или повече разклонения. Помолихме се за това семе и аз поставих чека върху бюрото си, за да мога на следващия ден да го изпратя. Само че пликът с чека остана на бюрото ми цели три дни и аз знаех, че все още не мога да го изпратя. Осъзнавах, че все още нямам вярата за такъв огромен елен. Имах вяра за по-малък почти постоянно, но ми беше трудно да видя такъв голям елен с онази непоколебима увереност на вярата, която казва: „Аз знам, че аз знам, че ще отстрелям елен с рога с десет разклонения или дори повече.“

Вече имах достатъчно опитности с Царството, за да знам, че не притежавам необходимата вяра. Затова скъсах чека и го замених с друг, на който бях написал „за елен, на който рогата са с четири разклонения или по-големи“ и го изпратих по пощата.

Вечерта преди да изляза, казах на Дренда какво съм направил. „Аз просто нямам вярата за елен с толкова големи рога.“ Тя ме погледна и ми отговори: „Ти вярвай за своя елен, а аз ще вярвам за трофейния елен. Бог е способен да направи несравнимо повече от онова, което искаш или смяташ.“

Утрото настъпи с обичайните звуци от катерици и птички в гората, а ароматът на есенните листа ме върна назад в спомените към многото пъти, в които бях излизал на лов

за елени. Не бях седял и 20 минути, когато чух шум и видях да се приближава един елен право към дървото, на което стоях. Подготвих се да стрелям.

Когато той се приближи достатъчно, видях, че рогата му са с четири разклонения. Това беше елен като останалите, които често отстрелвах, защото месото им беше много добро за храна. Еленът се спря на едно открито местенце на около 25 метра от мен и аз се прицелих и отпуснах стрелата. Никак не ми стана приятно като видях, че стрелата го улучи по-високо и малко по-назад. Знаех, че ще се наложи да проследя този елен.

Той отпраши през гората и след това скочи в посевите с царевица, които граничеха с гората и аз повече не можех да го виждам. Все още можех да го чувам как тича из царевичката и по силата, с която бягаше, осъзнах, че ще ми се наложи да го проследявам дълго време. Изчаках около 20 минути на платформата върху дървото преди да реша да сляза и да проверя следата. Определено бях улучил елена, защото виждах пътечка от кървави следи.

Когато проследих следите, бях насърчен, защото имаше все повече кръв. Но след около 100 метра кървавата следа изчезна. Търсих и търсих, но не можех да открия нито капка. След два часа на упорито търсене, осъзнах, че еленът е успял да избяга. Бях много разочарован. Най-напред, защото не исках да улуча животното, да го нараня така, а после да го изгубя, а на второ място просто бях разочарован от стрелбата си.

Докато седях там в царевичното поле и се обърнах, за да се връщам към къщата, ме осени една мисъл. *Все още имам шанс, може да се натъкна на елен докато си проправям път към дома през полето, а след това през мочурливата местност.*

За всеки случай си заредих арбалета. И докато бавно преминавах през буренясалото дере, изведнъж един елен

изскочи право пред мен. Без да осъзнава какво точно съм аз, еленът се спря и се вгледа в мен. Тъй като бях облечен с камуфлажни дрехи, този голям елен се поколеба, защото не можеше да определи какво точно съм аз. Всичко това се случи за части от секундата, но аз можех да видя рогата му, въпреки че не можех хубаво да кажа колко са големи или колко разклонения имат.

Знаех, че за тази малка част от секундата аз трябва да взема решение. Той беше малко по-далеч от обсега на арбалета ми, на около 50 метра и беше застанал странично спрямо мен. Набързо се прицелих и отпуснах тетивата.

Еленът се строполи моментално, щом стрелата го прониза и остана долу на земята. Бях шокиран. Това наистина ли се случва?

Когато се приближих до елена, първото нещо, което си казах, беше: „Това е вярата на Дренда!“. Еленът беше огромен! Успях да преброя по 13 разклонения на всеки рог. Имаше и разклонения, които отиваха назад. Никога през живота си не бях виждал толкова голям елен! Ако кажа, че бях развълнуван, изобщо няма да успея да ви предам усещането си в този момент.

Както вероятно вече предполагате, трофеят от този елен е на стената над бюрото ми в офиса.

Искам обаче да поговоря малко за този елен. Как или защо се появи той?

Малкият, с четирите разклонения на рогата си, се появи точно навреме, макар че аз оплесках нещата с точността на изстрела. Дренда обаче ми каза, че тя ще вярва за трофейния елен.

Тя има едно предимство пред мен. Дренда не ходи на лов за елени, затова за нея и малкият, и големият елен са еднакво лесни за отстрелване, тъй като са все елени. Понеже няма опит в ловуването, нищо в нейния ум не й говори за невъзможност. Аз никога не бях виждал дори елен с рога

с осем разклонения в имота, но нейната вяра не се основаваше изобщо на това какво има в нашия имот и какво не. Тя просто вярваше, че Бог може да доведе въпросния елен.

Този лов се случи в размножителния за елените сезон, когато те са разгонени и един мъжки може да обикаля с километри, търсейки подходящата женска. Затова има шанс да срещнем елени, каквито обикновено не виждаме в имота, както стана и в този случай.

Вярата на Дренда доведе този огромен елен, макар аз да нямах никаква вяра за такъв улов.

Искам отново да чуете това – аз нямах никаква вяра за такъв трофеен улов!

Знам какво си мислите – „Момент, Гари! Объркан съм. Ако ти не си имал вяра за такъв елен, защо тогава той се е появил?“

По същата причина, поради която лодката на Яков и Йоан се пълни с риба поради вярата на Петър.

Това е силата на партньорството.

Нека ви дам още един пример и след това ще поговорим за това.

Благодаря на своя Бог всеки път, когато си спомням за вас – винаги във всяка своя молитва с радост се моля за всички вас. Благодаря за вашето участие в благовестието от първия ден и досега. И съм уверен в това, че Този, Който е започнал у вас добро дело, ще го завърши до деня на Исус Христос.

Оправдано е да мисля така за всички вас, защото сте в сърцето ми, тъй като всички вие сте съпличастни заедно с мене в благодатта – когато съм в окови, и когато защитавам и утвърждавам благовестието.

Филипяни 1:3-7

Павел казва, че той си спомня църквата във Филипи с радост, поради тяхното постоянно партниране с неговото служение. После продължава като казва, че поради тяхното партниране сега те участват в Божията благодат, която е върху неговото служение.

Спомняте ли си, казахме, че благодатта е Божието овластяване или Божията способност, която е върху Павел, за да изпълни своето поръчение? Църквата във Филипи участва в споделянето на разходите за изпълняването на това поръчение, също както Яков и Йоан – те споделят помазанието и благодатта, която е върху тази заръка.

Нека сега отидем в четвъртата глава, където ще видите удивителния резултат, до който води партнирането с Неговите цели.

При все това добре сторихте, като споделихте моите изпитания. Вие, филипяни, сами знаете, че в началото на благовестието, когато тръгнах от Македония, освен вас единички нямаше нито една църква, която да ми даде или от която да приема нещо. Защото неведнъж вие ми изпращахте в Солун, за да ми помогнете. Не мислете, че търся пак подарък, но търся плода, който се умножава във ваша полза. Получих всичко и имам в изобилие. Наситих се, като приех изпратеното от вас по Епафродит. То е като благоухание, жертва приятна, благоугодна пред Бога. Моят Бог славно ще откликне на всяка ваша нужда чрез Своето богатство в слава в името на Исус Христос.

Филипяни 4:14-19

Павел току-що е получил друго дарение от църквата във Филипи. Вижте какво им отговаря той. „Моят Бог ще

снабди всичките ви нужди.“

Обърнете внимание, че Павел не казва: „Вашият Бог ще снабди всичките ви нужди, защото сте били щедри към мен.“ НЕ! Той казва: „Сега моят Бог ще снабди вашите нужди!“

Виждате, че филипяните партнират на Павел и като негови партньори те споделят благодатта на Павловото поръчение. Сега, също както Яков и Йоан, които улавят всичката тази риба поради вярата на Петър, Павел заявява, че техните нужди ще бъдат снабдени поради неговата вяра!

Надявам се успявате да видите преимуществото на този принцип.

Да предположим, че се нуждаете от кола и че си партнирате с нас в нашето служение. Да допуснем също, че тази кола струва \$ 30 000. Сега, когато сеете в служението *GaryKeese.com*, вие осъзнавате какво означава партньорството – вие участвате в помазанието и в благодатта на нашето служение.

Като служение лесно можем да се съгласим за тези \$ 30 000, защото отдавна сме подминали това да се нуждаем от \$ 30 000. Много лесно можем да повярваме за тези \$ 30 000, защото сега годишно ние харчим милиони. Но аз мога да си спомня преди време как ни се е налагало да вярваме за такава сума, която тогава ни се е струвала като непреодолима планина.

Затова, ако ме попитате дали мога да повярвам на Бог за \$ 30 000, абсолютно мога да го направя. Също както Павел, когато ние сме в съгласие и сме партньори, аз мога да обявя нуждата ви за снабдена не поради вашата вяра, а поради моята.

Очевидно вие трябва да стоите във вяра докато сеете своето семе в посока на тези \$ 30 000 и трябва да имате увереност не само в Словото на Бог, но и в нас. Трябва да

ми се доверите, да сте уверени, че аз съм помазан и призван от Бог, че постъпвам почтено и трябва да можете да видите изявените резултати в моя живот и в моето служение. Ако видите какво правим днес и откъде сме тръгнали, ще знаете, че имам вяра за \$ 30 000!

Вие може да нямате вяра за такава сума, но ние можем да работим заедно в партньорство и да видим неща, които са удивителни. Същото се случи и с трофейния елен. Дренда ми каза вечерта преди лова: „Ти си вярвай за твоя елен, а аз ще вярвам за трофейния елен.“ Точно така действа партньорството.

Искам да ви изложа най-основните правила като ви задам един въпрос: Ако възнамерявате да стартирате компютърна компания, ще си изберете ли за свой партньор някой, който учи първи семестър компютърни технологии в университета и няма пукнат лев, или ще изберете човек, който вече е изградил мултимилionна компютърна компания и има финансите, необходими за стартирането на вашия бизнес?

Разбира се, много са променливите тук, а аз само ви давам пример. Но смятам, на първо четене, очевидният избор би бил някой, който има богат опит, който има доказана репутация и който не е фалирал! Същото се отнася и за моментите, в които искате да сеете и да си партнирате с дадено служение.

Само не бъркайте това, което ви казвам, с прякото водителство на Бог да си партнирате с някого. Неговото лично водителство далеч надминава това, за което ви говоря. Много често Бог ще ви води лично да си партнирате с Негово дело, но друг път вие ще трябва сами да избирате. Това, за което аз ви говоря, е за сеенето като избор, който правите, за сеенето, тогава когато се нуждаете от жътва и имате желание да продължите към следващо ниво.

Аз сея в такива Божии дела и поръчения, за които вяр-

вам че ще доведат до повишаване на средствата, необходими в собствения ми живот. Едно правило, което никога не нарушавам, когато искам да умножа своята жътва, е винаги да сея в такива Божии дела, в които разбират вярата и съгласието. Такъв вид даване е целево даване и не бива да се бърка с даването за нуждите на бедните.

Даването на нуждаещите се е според сърцето на Бог и такова даване винаги носи възвръщаемост, но аз търся партниране с дело, с поръчение, което има доказателство за вяра и за което знам, че има способността да се съгласи с моята нужда.

Вижте го по този начин – ако аз поискам от някой, който изкарва по \$3 на час и е разорен от години, да се съгласи с мен за \$10 милиона, каква е вероятността да има действително съгласие с моята нужда?

Аз мога да служа на всеки и съм призован да го правя, но когато става въпрос за съгласяване, то тогава трябва да има съгласяване. Един фермер не засажда своите култури където и да било в земята. Той търси правилната почва, която е необходима точно за очакваната от него жътва. Говоря за партнирането тук на земята с вярата на някой друг и с помазанието на някой друг.

Друго нещо, което ще търся, когато сея в Божие дело, е в него да видя същите плодове, за които аз вярвам на Бог и за себе си.

Например, моята компания притежава два самолета. Преди да закупя който и да било от двата, аз посях в Божие дело, в служение, за което знаех, че са закупили много самолети на стойност от по няколко милиона долара. Като казвам много, аз наистина имам предвид много и всеки един от тях беше заплатен в брой. Когато ставаше въпрос за самолети, това служение имаше явен резултат. Знаех, че те много лесно могат да се съгласят с мен за самолет и да стоят във вяра, докато го получа. Никога не

бих си партнирал със служение, което смята, че самолетите са твърде скъпи или че не си струва да притежавам, още по-малко ако смятат, че притежаването на самолет е от дявола. Това не би било никакво съгласие! Не, аз исках да съм в съгласие със служение, което разбира в какво положение съм, което може да вярва на Бог заедно с мен за самолет и в което съм видял необходимите плодове като доказателство на тяхната вяра.

Аз пилотирам самолет от 19-годишен и се учих да отлитам от писта, дълга 900 метра и покрита с чакъл в провинцията. Наемах самолети през целия си живот, докато един ден не осъзнах: „Разбира се, аз само трябва да посея семе и да се доверя на Бог за собствен самолет.“

Това и направих. Знаех какъв е точният самолет, за който щях да посея, затова на чека записах точно този вид самолет и двамата с Дренда се съгласихме за него. След това изпратих този чек на служението, което току-що споменах.

Мина почти месец. Аз бях на рутинен преглед при един лекар. Докато си говорихме, той съвсем небрежно каза: „Случайно да познаваш някой, който би искал да си купи самолет?“

Аз останах изненадан от този въпрос, тъй като никой през целия ми живот не ме е питал дали познавам човек, който иска да си купи самолет. Но после го попитах за какъв самолет става въпрос. Оказа се, че самолетът е точно такъв, за какъвто аз бях посял своето семе.

Разбира се, това привлече моето внимание. Отидох и разгледах самолета, свързах се със собственика и той ме повози за кратко. Самолетът беше безупречен. Имаше само един проблем – аз не разполагах с необходимите средства, за да платя за него.

Но Бог имаше план. Предната есен (а сега вече беше март), аз бях получил една къща от моя баща, която въз-

намерявах да ремонтирам и да превърна в офис сграда през пролетта. Татко ми беше казал, че е спрял водата за зимата и аз така и не проверих дали действително е така.

Само няколко дни след като бях гледал самолета, брат ми ми се обади и ми каза, че къщата ми е унищожена. После продължи да ми разказва как всичкият гипсокартон в къщата е унищожен и е паднал от стените почти навсякъде.

Явно водата изобщо не е била спряна и тръбите през зимата са замръзнали. Сега вече беше март и времето се затопляше, а водата протекла из цялата къща и никой не знае колко време е текла, но със сигурност е така най-малкото няколко седмици.

Това, което брат ми не знаеше, е че аз вече бях подписал договор със строителна компания, която да свали всичкия гипсокартон и външната обшивка на къщата като част от ремонтната дейност по превръщането на къщата в моя нов офис.

Но ето какво беше най-хубавото нещо в цялата история – застрахователната компания заплати щетите, нанесени от водата, а това беше цялата сума в брой, която ми беше необходима, за да платя за моя самолет.

Самолетът беше закупен с пари в брой!

Затова, запомнете, че партнирането е един силен духовен принцип, който трябва да осъзнаете и от който да се възползвате.

ГЛАВА 6

Тайнството на десетъка

Често получавам имейли от хора, които се опитват да ме уверят, че законът на Царството и по-конкретно – десетъкът, отдавна е отминал и вече не е валиден.

Аз обаче съм установил, че този принцип на Царството е толкова важен, че реших да му посветя цяла глава.

Знам, че ако някога сте били в църква, вие също сте чували за десетъка. Но знам също, че онова, което сте чували, едва ли е напълно точно, затова е важно да изясним някои от старите религиозни нагласи във връзка с десетъците, преди да продължим напред.

На първо място, ако не знаете, думичката „десетък“ всъщност означава „една десета“. Думата се използва, за да опише на Божиите хора количеството от техния доход, който те трябва да дават за Неговото дело, една десета част или десетък.

Това е най-простичкото обяснение на думата, но в тази глава аз искам да разровим много по-надълбоко в темата. Ако тази концепция е нещо ново за вас, започнете с това какво е десетъкът – да давате една десета част от приходите си на Бог.

На второ място, когато повечето хора мислят за десетъка, те си мислят за Стария завет и за Закона на Моисей, където десетъкът е задължителен за народа на Израел, за всеки един от неговите граждани.

Днес цари голямо объркване в Тялото Христово относно десятъка, какво представлява той и дали все още е валиден или е отминал с идването на Исус.

Както вероятно вече сте ме чували да казвам, когато Бог ми каза да науча всичко, което мога да открия за начина, по който оперира Неговото Царство, аз на практика се превърнах в духовен учен-изследовател и исках да разбера как точно работи всяко нещо, а десятъкът беше важен въпрос, на който трябваше да намеря отговор.

И така, нека да разгледаме десятъка, откъде идва той, какво прави и защо е валиден и днес.

Макар да виждаме, че десятъкът предимно се споменава в Закона на Моисей като писмено изискване, самият десятък не започва от Закона на Моисей. За да открием какъв е неговият произход, трябва да се върнем до началото и до живота на Адам и на Ева.

Както и по-рано съм казвал, *Адам е създаден и определен на земята като управител над нея от името на Царството на Бог.*

Поставил си го малко по-ниско от ангелите, със слава и чест си го увенчал и си го поставил над делата на ръцете Си. Покорил си всичко под краката му. А като му е подчинил всичко, това означава, че не е останало нищо, което да не му е подчинил.

Евреи 2:7-8

Адам е увенчан със слава и чест и няма нещо на земята, което да не му е подчинено. Терминът „увенчан“ (коронован) ни дава невероятна представа как функционира това.

Ако погледнете към един цар или крал на земята, който носи корона и макар да е само човек, короната показва, че

цялото правителство подкрепя неговите думи. Така е било и с Адам. Той управлява земята с пълна власт, а Небето подкрепя всичко, което прави той. Трябва да помним, че сам по себе си той е само човек и управлява единствено чрез делегирана власт. Той има славата (сила) и честта (позиция и авторитет) на Царството на Бог, които го подкрепят.

Интересното е, че сатана е вече на земята, когато е създаден Адам, тъй като той е прогонен на земята преди създаването на човека. Сатана презира това нисше същество (в естествен смисъл), което управлява над него от името на Царството на Бог. Той иска да намери начин да отнеме този авторитет от Адам и така да анулира властта му да управлява.

Разбира се, сатана не притежава силата да подкопае или да свали властта на Адам, затова той трябва да създаде план, чрез който да измами Ева да повярва в лъжата, че на Бог не може да се има доверие и че тя и Адам трябва да се разбунтуват срещу Бог и да последват него.

Планът на сатана е успешен. Адам и Ева се разбунтуват срещу Бог и губят своето място на власт. В този момент, тъй като цялата земна сфера е под владението на Адам, Адам на практика изритва Бог от земята, що се отнася до духовния авторитет на Бог и така човекът бива отделен от Него.

Много неща се случват в духовно отношение в този момент, но нямаме време да коментираме всичко, тъй като искам да се съсредоточим върху темата за десетъка. Затова, нека се върнем към онзи момент, в който Адам и Ева се провалят и да разберем какво всъщност става.

На мъжа Той каза: „Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: „Не яж от него“, проклета да е

земята заради тебе; с мъка ще се храниш от нея през всичките дни на живота си. Тръни и бодли тя ще ти ражда и ти ще се храниш с полска трева. С пот на лицето си ще ядеш хляба си, докато се върнеш в земята, от която си взет, понеже си пръст и ще се върнеш в пръстта.

Битие 3:17-19

Ясно виждаме как човекът губи своето снабдяване (изгонен е от градината) и така оцеляването се превръща в негова цел и сега вече той трябва да се бори чрез собствения си тежък труд и пот. Бог също така му казва, че ще се върне в земята, от която е взет и ще умре един ден. Концепциите за смъртта и за мъчителното оцеляване са напълно чужди за Адам и тогава в света влизат страхът и безнадеждността.

Виждате, както и самият Адам проумява, че светът се променя драстично в онзи момент.

Сега бих искал да отворим в Лука 4 глава, където ще открием една друга много важна промяна.

Дяволът Го изведе на висока планина и в един миг Му показа всички царства на света, и Му каза: „На Тебе ще дам властта над всички тези царства и тяхната слава, понеже е предадена на мене и аз я давам на когото искам. И тъй, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое.“

Лука 4:5-7

В този пасаж сатана твърди, че всичките средства, касаещи царствата по земята (нациите), са под негова юрисдикция и заявява, че тази власт му е била дадена. В това си твърдение той е прав, тъй като Адам му предава тази власт чрез своя бунт към Бог.

Забележете, този стих казва, че цялото великолепие (слава) на нациите или царствата по света сега вече е под неговата юрисдикция. Кое по-точно е великолепие то или славата на един народ? Неговото *богатство*.

Всичките пари на земята имат върху себе си отпечатък на съответна нация или царство, ето защо всичките пари са част от или под юрисдикцията на земно царство. Сега сатана твърди, че парите или богатствата на народите са под неговите правомощия и заявява, че той може да ги предава на когото си поиска. Простичко казано, сатана заявява, че богатството и просперитетът на нациите са в неговите ръце. Това е много важно, тъй като ще установим, че десетъкът има много специфична цел, свързана именно с този факт.

Човекът позна жена си Ева и тя зачена, и роди Каин, като каза: „Придобих човек с помощта на Господа.“ Тя роди и брат му Авел.

И Авел стана пастир на дребен добитък, а Каин беше земеделец;. И след време Каин принесе на Господ от плодовете на земята; и Авел също принесе от първородните на стадото си и от тлъстината им. И Господ зачете Авел и неговия принос, а приноса на Каин не зачете. Затова Каин се озорчи много и лицето му се помрачи.

Тогавя Господ каза на Каин: „Защо се разсърди? И защо лицето ти се помрачи? Ако постъпваш правилно, не би ли трябвало да повдигнеш лицето си? А ако не постъпваш правилно, грехът дебне при вратата ти, той те подстрекава, но ти господствай над него.“

Битие 4:1-7

Добре, какво точно се случва тук? Това е първото поко-

ление деца. Защо те правят приноси? Няма писан закон, който да им казва да правят такова нещо по това време, така че защо го правят те?

Можем да заключим, че Адам и Ева, техните родители, са ги научили да принасят приноси. Можем също да предположим, че Бог не прави нещата само заради самия ритуал и следователно трябва да е имало легална причина, поради която Адам и Ева да са научени да дават приноси.

Ако разгледате текста, ще видите, че има голяма разлика в нещата, които донасят двете момчета, за да ги принесат. Не се вкопчвайте толкова в това, че единият принася животни, а другия принася зеленчуци, защото това не е най-важното. Въпросът е в това как принасят това, което имат и защо изобщо го правят.

Забележете, че Каин дава „част“ от плодовете на земята. Но Авел донася от „първородните и от тлъстината им“. Виждате ли разликата? В единия случай имаме „част от“, а в другия „най-добрата част“, която е от тлъстината и от първородните на стадото.

Защо Авел донася от тлъстината и защо от първородните?

Бог трябва да е казал на Адам какви са изискванията за такива приноси.

Проумявате ли за какво става въпрос? Тук за пръв път виждаме десятъка.

Ако изучавате десятъка в Закона на Моисей, ще видите, че той представлява *първите* 10% от *най-доброто*. В тази история ясно можем да видим, че Авел дава десятък, първото и най-доброто. Каин не се радва от възможността да се откаже от част от реколтата си и да е длъжен така да почита Бога, затова решава да донесе „част“ от произведеното, а не първото и най-доброто.

Очевидно, Каин знае какво и как да принесе на Гос-

под, защото Бог му казва: *Ако постъпваш правилно, не би ли трябвало да повдигнеш лицето си? (бел. пр. - Ако вършиш това, което е право, няма ли да бъдеш приет?) А ако не постъпваш правилно, грехът дебне при вратата ти, той те подстрекава, но ти господствай над него.*

Каин отхвърля Божието насърчение да направи онова, на което е бил научен, и вместо това убива Авел, своя брат. Възможно е да си е мислел, че като отстрани Авел, той ще може да контролира както нивите, така и добитъците или алчността му да го е изкушила да донесе само част от реколтата си, имитирайки покорство с действията си, но сърцето му да стои далеч от Бог. Аз само предполагам. Едно нещо, което със сигурност знаем, е, че Каин не желае да отделя една десета част както е научен.

В този момент може би се питате: „Защо изобщо има десятък? Защо Бог изисква от тях да дават десятък?“ Ще ви отговоря на тези въпроси, но нека първо видим какво още можем да научим за десятъка, преди да преминем към тези въпроси.

Следващия път, когато четем да се говори за десятъка, е всъщност първият път, в който действително срещаме думата „десятък“.

Когато Аврам се връщаше след поражението на Кедорлаомер и на неговите съюзници царе, содомският цар излезе да го посрещне в долината Шаве, която сега се нарича Царската долина. Мелхиседек, цар на Салим, свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино. Мелхиседек благослови Аврам с думите: „Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Творец на небето и на земята. Благословен да бъде и Всевишният Бог, Който предаде в твоите ръце враговете ти.“ Авраам

даде на Мелхиседек десетата част от цялата плячка.

Битие 14:17-20

Въпросът, който трябва да си зададем тук, е как изобщо Авраам знае да му даде десятък и защо?

Очевидно десятъкът е предаван от поколенията още от времето на Адам. Знаем, че десятъкът е нещо, на което сам Бог е научил Адам след като той се разбунтува. Тук в оригиналния текст виждаме употребена самата дума „десятък“, която показва, че е дадена една десета част от всичко.

Много хора твърдят, че десятъкът е част от Закона на Моисей, като с това се опитват да кажат, че новозаветният вярващ е освободен и не е необходимо да дава десятък. Двете ситуации, които ви споделих – тази за Каин и Авел и тази за Аврам, доказват, че десятъкът е даден преди написването на Закона на Моисей. Напълно съм съгласен, че десятъкът е записан в Закона на Моисей и че народът на Израел е задължен да дава десятък. Но десятъкът е нещо, което Божият народ вече дава, когато Моисей се появява на сцената.

Защо тогава десятъкът е вписан чак в Закона на Моисей? Когато е написан Законът на Моисей, той е съставен с цел да управлява целия живот на новосъздадената нация, която току-що излиза от Египет. Всичките правни и управленчески изисквания са посочени в този писмен етичен кодекс, чрез който трябва да живеят хората. Затова десятъкът е вписан в Мойсеевия Закон, за да е сигурно, че той ще бъде даван като част от живота на нацията. Десятъкът е толкова важен, че Бог го вписва в правния закон на Израел. Ще разберем след малко защо Бог иска да е сигурен, че ще се дава десятък, но нека първо видим още няколко примера за десятъка.

Затова сега така говори Господ на силите: „Помислете как ще постъпите; вие посяхте богато, но събрахте малко, ядете, без да се насищате, пиете, без да утолявате жаждата си, обличате се, без да ви е топло; надничар, който заработва заплата, поставя я в пробита кесия.“

Така говори Господ на силите: „Помислете как ще постъпвате. Възлезте на планината, подгответе дървета и постройте храма така, че аз да благоволя към него и да се прославя. Очаквахте много, а се получи малко, и това, което донесете къщи, това аз ще разпиля. За какво? – гласи словото на Господа на силите: затова, че Моят дом е в развалини, докато всеки от вас се грижи за къщата си. Ето поради това небето отказва да праща дъжд и земята не е плодородна. аз изпратих суша върху земя, върху планини, върху жито, върху гроздов сок, върху маслиново масло и върху всичко, което ражда земята, и върху хора и добитък, и върху придобитото с ръчен труд.“

Агей 1:5-11

В този пасаж пророк Агей изобличава народа на Израел затова, че не възстановява храма след като хората се връщат от изгнание във Вавилон. Те не проспират, в лишение са, реколтите им не са добри и целият народ страда. Бог казва на хората да обмислят внимателно своите пътища, внушавайки, че има нещо което те правят или не правят и което води до това лишение.

Бог казва: **Ето, поради вас небето отказва да праща дъжд.** Той казва, че трябва да изпрати суша поради това, което правят *те*. Всеки от тях строи собствения си дом, а Божият храм остава в руини. Това говори, че те не дават десетъци.

Десятъкът трябва да се носи на левитите – свещениците – и да се използва за служението в храма. Тъй като десятъкът не се е давал на левитите, храмът не е възстановен и на Бог се налага да оттегли ръката Си на благословение, заради онова, което те правят.

Постарайте се да разберете, че не е според волята на Бога да оттегли Своите благословения от народа на Израел. Той няма друг избор, тъй като това е правен проблем, свързан с десятъка.

Във втора глава четем, че най-после хората започват да се вслушват в думите на пророка.

А сега насочете вниманието си към миналото до днес, преди да е положен камък върху камък в Господния храм. Случвало се е да идват при житен купен, който може да има двадесет снопа, а се оказваха само десет, идваха при гроздовия лин, за да нагребат петдесет мери от него, а се оказваха само двадесет. Наказвах ви със сух вятър, с поразии по житата и с градушка по всичко, произведено от вас, но вие не се обърнахте към Мене, казва Господ. Насочете вниманието си към миналото до днес, от двадесет и четвъртия ден на деветия месец, от деня, когато бяха положени основите на Господния храм, насочете вниманието си: нима зърното за посев е още в житниците? Досега не са родили плод, нито лоза, нито смокиня, нито нар, нито маслина, но от този ден нататък Аз ще ги обдаря с благословение.

Агей 2:15-19

Откакто поставят храма на първо място, Бог им казва да отбележат деня и часа, защото предстои да видят драматично повишаване на техния просперитет. Той иска те

да бележат този момент, за да ги насърчи и да ги мотивира да запомнят промяната, за да не спират повече да дават десятък, не заради Неговата, а заради тяхната полза.

Тук има много важни ключове, които след момент ще ви се изяснят, но първото нещо, което искам да осъзнаете, е, че десятъкът е правен въпрос. Бог трябва да оттегли Своята ръка, докато те не дават десятък, и то не защото Той иска така, а защото е длъжен да постъпи така.

Защото Аз съм Господ, Аз не се променям; и следователно вие не сте погубени, о синове на Яков. Но още от дните на своите бащи вие сте се отклонили от Моите повеления и не сте ги опазили. Върнете се при Мен и Аз ще се върна при вас“ – казва Господ на войнствата. Вие обаче питате: „В какво да се върнем?“

„Ще краде ли човек Бог? Вие обаче Ме ограбвате!“
„Питате: „В какво Те ограбваме?“

В десятъците и в приносите. С проклетие сте проклетни, защото сте Ме ограбили, целият този народ. Донесете всичките десятъци в хранилището, за да може да има храна в Моя дом и Ме опитайте сега в това“ – казва Господ на силите – „да видите дали няма да отворя за вас прозорците на небесата и да излея върху вас такова благословение, че да няма място, на което да го съхраните. И АЗ ще смъмря поглъщателя заради вас, така че той няма да унищожава плодовете на земята ви, нито лозата ще се провали в това да дава плод за вас на полето,“ – казва Господ на войнствата – „и всичките народи ще ви наричат благословени, защото вие ще бъдете възхитителна земя“ – казва Господ на войнствата.

Малахия 3:6-12

Тук виждаме друг пророк, който изобличава народа, заявявайки му, че ограбва Бог и така го лишава от Неговата способност да го благославя. Той казва, че те – целия народ – са под проклетие, заради онова, което не правят. Наставлява ги да донесат всичкия десятък в хранилището, за да има храна в Божия дом.

Отново виждаме, че десятъкът трябва да се носи на левитите, свещениците. Хората са носили част от него, но не целия десятък (спомнете си греха на Каин). Господ казва на хората, че ако те донесат целия десятък, тогава благословието от Небето ще бъде отново тяхно. Небето ще има законна юрисдикция да започне да се движи посред тях. Бог им казва, че ако те се обърнат към Него с десятъците си, тогава ще имат такова благословение, че няма да могат да го поберат.

Нека поговорим малко за това, преди да продължим нататък.

До сега видяхме, че десятъкът стартира още в самото начало и сега вече можем да разберем защо. Тук виждаме, че десятъкът дава на Бог законното право да се наме- си между поглъщателя сатана и Божия народ и да смъмри дявола.

С други думи, Бог казва: „Ръцете долу, сатана! Не можеш повече да докосваш техните неща!“

Вижте, когато Адам съгрешава, сатана много би се радвал да може напълно да ги заличи от лицето на планетата. Но Бог веднага поставя десятъка, за да предпази Адам и Ева. Когато Адам и Ева избират да дават десятък, те поставят Бог на първо място. Те избират Бог.

Да не забравяме, че сатана печели своя достъп до земното царство по същия начин. Убеждавайки Адам и Ева да повярват на него вместо на Бог, той си печели законен достъп. Затова чрез десятъка, чрез даването на 10% от онова, което притежават, те предоставят законното право

на Бог да опази промисленото за Адам и за Ева. Трябва да помним, че десятъкът е закон, който се отнася единствено до снабдяването за човек на земята, на територията на сатана.

Десятъкът е даден, за да действа като законен щит около Адам и Ева и днес той продължава да действа като законен щит около самите нас.

Десятъкът не променя техния статут по отношение на духовното им възстановяване. Не, преди да може да се случи това, трябва да бъде принесена жертва заради греха. Десятъкът само позволява на Бог да възпира сатана от това да ограбва промисленото за тях и така им позволява да оцелеят на земята.

**ДЕСЯТЪКЪТ Е ДАДЕН, ЗА
ДА МОЖЕ ДА ДЕЙСТВА
КАТО ПРАВЕН ЩИТ ОКО-
ЛО АДАМ И ЕВА ТОГАВА, И
ДНЕС ТОЙ ПРОДЪЛЖАВА
ДА ДЕЙСТВА КАТО ТАКЪВ
ПРАВЕН ЩИТ ОКОЛО НАС.**

Много хора твърдят, че десятъкът е Старозаветен закон и днес не е валиден, тъй като е изпълнен чрез Исусовата жертва. Но ние виждаме, че законът за десятъка е прокаран много преди грехопадението на човека, преди да е написан Моисеевият Закон.

Десятъкът е закон от земното царство и остава в сила докато сатана е свободен да действа на земята, както е в момента. Докато сатана е тук, законът за десятъка остава в действие.

Друго нещо, което може би сте забелязвали в църквата, това са хора, които дават десятък, но не благоденстват. Това е така, защото има неправилни поучения, свързани с десятъка. Хората си мислят, че щом дават десятък, благословиението на Господ ще причини изобилно благоденствие, повече отколкото биха могли да поберат. Когато

започнат да дават десятък, но не виждат изобилни благословения, те заключават, че десятъкът не действа. Но тяхното заключение е погрешно и ние трябва да погледнем по-подробно текста, за да видим защо това е така.

Бог казва на хората, че ако те дават десятък, *Аз ще попреча на вредители да пояждат **реколтата ви** и **лозите в полята ви** напълно ще зреят.*

Схващате ли? Казва се, че небесните прозорци ще се отворят и Бог ще благослови тяхната реколта. Това, което се опитвам да ви покажа, е, че вие трябва да отгледате някаква реколта вътре в огражденията на десятъка.

Десятъкът сам по себе си не ви кара да преуспявате. Той само предпазва онова, което правите вие вътре в ограждението, десятъка.

Така че ако вие имате три корена домати, те ще процъфтяват. Но ако всичко, което имате, са само три корена домати, вие ще имате три невероятни корена, но вие самите няма да преуспявате твърде много.

Защото това, което вие изграждате или отглеждате вътре в ограждението, е това, което ви кара да преливате от изобилие.

За жалост, поради немалко грешни поучения, много от Божиите хора дават десятък, но след това сядат с чаша студен чай и чакат да започне да идва изобилното благословение. То обаче може да започне единствено когато разберем каква е нашата роля в този процес.

Нека преговорим.

1. Десятъкът е установен на земята още от самото начало при грехопадението на човека.

2. Десятъкът е вписан в Моисеевия Закон, защото Законът на Моисей определя как да живее народът на Израел. Бог, искайки да бъде сигурен, че може да ги благославя, вписва десятъка в закона, за да гарантира неговото постоянство. Законът за десятъка не е изчезнал. Изчезна-

ло е законното задължение да даваме десятък. Днес ние имаме избор дали да даваме десятък и да се облагодетелстваме от неговите ползи.

3. Законът за десятъка е закон от земното царство и остава в сила докато сатана е свободен да действа на земята.

4. Десятъкът не ви кара автоматично да започнете да преуспявате, но той позволява на Бог да попречи на сатана да се намесва в онова, което отглеждате или изграждате вътре в ограждението на десятъка.

5. Десятъкът по никакъв начин не влияе върху това дали ще отидете в Небето или не. В Небето ще отидете, ако призовете името на Господ Исус. Десятъкът обаче ще повлияе върху вашето благоденствие тук на земята.

6. Десятъкът принадлежи на Бог. В Стария завет десятъкът изхранва и се грижи за свещениците, които служат. Днес нищо не се е променило. Десятъкът трябва да се дава в родната ви църква. Бог е измислил десятъка, за да се погрижи за служението.

Някои хора ми казват, че не харесват своята църква и питат дали да си дават десятъците там. Какъв е моят отговор ли? Намерете си нова църква, такава, в която се поучава за вяра и за Царството.

Ако все още не сте си намерили църква, можете да давате десятък на служение, което ви храни, но Божието най-добро е да се установите в добра местна църква. Ако в региона ви няма такива, тогава можете да давате десятък там, откъдето получавате своята духовна храна.

7. Не можете да определяте за какво е вашият десятък. В смисъл, не можете да сеете десятъка си и да казвате: „Аз посявам моя десятък като семе за“ Десятъкът вече има дело, за което отива. Можете да определите за какво сеете дарение, но не и десятък.

8. Десятъкът е 10% от това, което изкарвате. Това е

преди данъците. Не забравяйте, че Бог казва в Малахия: “Донесете всичкия десятък в хранилището.” Девет процента не са десятък, шест процента също не са десятък. Десятъкът е 10%. Ако казвате: „Не мога да си позволя да давам десятък“, тогава направете това, което Бог каза и на израилтяните, когато те не Му носят своите десятъци: “Опитайте ме в това” – казва Той. Дайте десятъка си чрез вяра, знаейки, че Бог ще го зачете.

9. Как да знам от какво да давам десятък? Моето златно правило е: Това облагаем доход ли е?

10. Ако доходът е облагаем, тогава аз давам десятък от него. Бизнесът ми дава ли десятък. Отново – облагаем ли е доходът? Аз не давам десятък от brutния доход на моя бизнес. Аз сея от моя бизнес както си поискам, но това не е десятък. Ако взема пари от бизнеса си, тогава давам десятък от това, което съм взел. Правя го всеки път, когато вземам нещо от бизнеса.

11. Какво да правя, ако в момента нямам църква? Можете да си давате десятъка на всеки, който ви храни духовно, докато си намерите църква. Много са хората, които смятат някоя далечна църква за своята родна църква поради съвременните излъчвания онлайн по различните видеоплатформи и социални мрежи. Ако във вашия град няма добра, вярваща в Библията църква, можете да давате десятъка си в тази далечна църква. Много хора, които живеят в отдалечени места, са превърнали *Faithlifechurch.org* в своя родна църква именно поради тази причина.

Нека сега да продължим.

Господ ми показва, че повечето християни дават своя десятък все едно е сметка, която са длъжни да платят (ако изобщо дават десятък, а повечето не го правят). Това означава, че те не упражняват никаква вяра в това, което правят, а просто знаят, че дължат този десятък и си го плащат все едно си плащат сметката за тока.

При все че е добре да си давате десятъците, винаги трябва да го правите с вяра. Иначе даването ви е провокирано от законна гледна точка, а не от гледната точка на вярата.

Нека всяко слово от Бог бъде откровение за вас за Божиите намерения към живота ви. Десятъкът не е тежък за носене товар и не бива да ви е тежко да го дадете. Бог не се опитва да отнеме нещо от вас, а по-скоро се опитва да ви даде нещо. Ние трябва да повярваме и да разберем какви са ползите от десятъка и да се радваме да го даваме. Десятъкът е акт на поклонение, който заявява, че Бог е нашият източник. Има категорични и ясни ползи (облаги), за които, когато даваме десятък, трябва да вярваме, че получаваме.

Винаги препоръчвам на семействата, когато идват на църква да са подготвили предварително своя десятък. Препоръчвам още, преди да дойдат да положат ръце върху своя десятък, да провъзгласят облагите от него и да заявят, че небесните прозорци са отворени над тях, а сатана е смъмрен, така че да не се докосва до тяхната жътва. Трябва също да провъзгласят, че Сатана не може да краде от тях и че онова, върху което положат ръцете си, за да го направят, ще преуспява в името на Исус.

Позволете накрая да завърша нашата дискусия за десятъка с поглед към десятъка, записан в Новия завет. О, да, не ви ли казах, десятъкът е споменат и в Новия завет! Това е пасажът, от който четохме и по-рано.

Когато Аврам се връщаше след поражението на Кедорлаомер и на неговите съюзници царе, содомският цар излезе да го посрещне в долината Шаве, която сега се нарича Царската долина. Мелхиседек, цар на Салим, свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино. Мелхиседек благосло-

*ви Аврам с думите: „Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Творец на небето и на земята. Благословен да бъде и Всевишният Бог, Който предаде в твоите ръце враговете ти.“ **Авраам даде на Мелхиседек десетата част от цялата плячка.***

Битие 14:17-20

А сега нека видим какво казва авторът на Евреи за десетата част.

Този Мелхиседек, цар на Салим, свещеник на Всевишния Бог, който посрещна Авраам, когато той се връщаше след като бе разбил царете, го благослови, а Авраам му даде десятък от всичко, което беше взел. Името Мелхиседек означава първо цар на правда, а понеже беше цар на Салим, означава още цар на мира. Няма сведения за баща, майка или родословие, няма сведения нито за началото на дните му, нито за края на живота му, но подобно на Божия Син, той остава завинаги свещеник.

Вижте колко е велик този, на когото дори патриарх Авраам му даде десятък, най-доброто от плячката. И онези от Левиевите потомци, които приемат свещенство, имат заповед да вземат от народа десятък според Закона, тоест от сънародниците си, въпреки че и те са произлезли от поколението на Авраам. Но Мелхиседек, макар и да не беше от рода на Левий, взе десятък от Авраам и го благослови – него, който беше получил обещанията. А безспорно е, че по-малкият се благославя от по-големия. В единия случай десятъци се събират от смъртни хора, а в другия

– от онзи, за когото се свидетелства, че е жив.

Евреи 7:1-8

Моля, отбележете, че този стих казва: „В единия случай десятъци се събират от смъртни хора“, говорейки тук за Левитите в Стария завет. А после продължава: „А в другия – от онзи, за когото се свидетелства, че е жив.“

Мелхиседек е цар на правдата, цар на мира, без майка или баща, без начало на дните и без край на живота, приличащ на Божия Син, свещеник до века. Мелхиседек е самият Исус Христос, който застава пред Авраам в онзи ден. Тогава той все още не е познат с името Исус.

Спомнете си, че на Йосиф е казано от ангел да назове момченцето с името Исус, когато Той се роди. Името Исус означава Спасител, като по този начин чрез името Му става ясно какъв ще бъде Той за нас. Христос не е фамилното име на Исус. Когато казваме Исус Христос, ние буквално казваме „Помазан Спасител“. Исус не е познат с това си име, когато Той застава пред Авраам, тъй като спасителният план е все още скрит от Сатана по онова време.

Името Мелхиседек е едно име, което просто отразява кой е Той, Царят на Правдата и Князът на Мира. Пророчески обаче Мелхиседек провъзгласява бъдещето на Авраам като му поднася хляб и вино, които говорят за Новия завет (хлябът – Неговото разчупено за нас тяло и виното – кръвта Му, пролята за нас), който по-късно ще бъде сключен с наследниците на Авраам и ще изпълни обещанието, дадено от Бог на Авраам за неговите наследници в Битие 12 глава.

По отношение на десятъка Евреи казва, че десятъкът сега се събира от *онзи, за когото се свидетелства, че е жив*. Исус е Този, Който сега събира десятъка, за Когото се свидетелства, че е жив! Той е Царят на царете и Господ на господарите.

Затова, запомнете, че законът за десятъка и днес е действащ закон. Единственото нещо, което е променено оттогава, е свещеничеството. В Стария завет племето на Левий събира десятъците за Божието дело. Днес Исус (който произхожда от племето на Юда, а не на Левий, което

**ДЕСЯТЪКЪТ Е ЗАКОННО
ОГРАЖДЕНИЕ ОКОЛО ЖИ-
ВОТА ВИ, КОЕТО ВЪЗПИ-
РА ДЯВОЛА И НЕ МУ ДАВА
ДОСТЪП ДО ВАС, ТАКА ЧЕ
ТОЙ НЕ МОЖЕ ДА ОГРAB-
ВА ВАШЕТО СНАБДЯВАНЕ.**

показва, че е установен нов ред на свещениче-ство) събира десятъка от Своята църква за делото на служението. Разбира се, наясно съм, че Исус в плът не е тук днес, за да събира десятъка. Но не забравяйте, Библията казва, че Църквата е Тялото на Христос, кое-

то означава Неговото законно изражение тук, както нашето тяло е законното изражение на нас самите. Когато даваме на Неговата църква, Неговото тяло, ние на практика даваме на самия Исус. Левитите при Стария завет събират десятък от името на Божието служение тогава, а църквата събира десятък от името на Божието служение сега.

В преговор, десятъкът е законно ограждение около живота ви, което възпира дявола и не му дава достъп до вас, така че той не може да ограбва вашето снабдяване. Не забравяйте, че десятъкът сам по себе си не може да ви накара да преуспявате! Вашият просперитет зависи от онова, което правите вътре в това заграждение!

Десятъкът е закон, който е от жизнено значение за вашия финансов живот. Ето защо отделихме толкова много време на този така важен закон на Царството.

Така че следващия път, когато сте в църква и пасторът каже, че е време за десятъците, трябва да извикате от радост, защото сега вече сте наясно с ползите от десятъка.

ГЛАВА 7

Нуждаете се от портфейл – част първа

Един от най-добрите ми приятели, пастор Питър Мортлок, е пастор на църква *Сити Импакт* в Окланд, Нова Зеландия. Той е изградил удивително служение и има една от най-големите църкви в Нова Зеландия.

През годините на нашето приятелство вероятно сме направили около 20 дори повече пътувания с мотори из цяла Северна Америка и Нова Зеландия. Той е този, който успя да ме убеди най-накрая да си взема *Харли*. Аз харесвах и карах *Хонда* от години, обаче когато пътувахме, той винаги настояваше да наема *Харли*. Първоначално аз не харесвах *Харли*-то толкова, колкото си харесвах моята *Хонда*, но ако сте запознати с моторите *Харли*, сигурно знаете, че преди няколко години направиха големи промени в дизайна, които аз много харесвах. И тази година Дренда ми купи чисто ново *Харли*, с което много обичаме да пътуваме.

По време на нашите пътувания ми направи впечатление, че пастор Питър винаги носеше една кожена чантичка – наричам я мъжки портфейл, която слагаше през едното си рамо. Когато започнах да усещам болка от това, че седя върху портфейла си, който държах в задния си джоб,

аз го разпитах за кожената му чантичка. Този разговор го накара да ми купи за рождения ден същата такава чантичка. Те не са толкова популярни тук в Щатите, както са в Европа и в Нова Зеландия, но на мен тя много ми харесва.

Обикновено аз винаги си губя слънчевите очила, слагам ги някъде и после забравям къде съм ги оставил. Но откакто започнах да използвам моята мъжка чантичка или мъжкия портфейл, можете да го наречете какво ви харесва, аз никога повече не съм си губил очилата. Всичко стои в чантичката. Страхотно е. Аз не се опитвам да ви убедя да си купите мъжка чантичка, но бих ви препоръчал да помислите за това.

Знаете ли, че сам Исус ни казва, да носим кесии (портфейли)?

Затова и вие не търсете какво да ядете или какво да пиете. Нека това не ви безпокои! Защото езичниците по света търсят всичко това. А вашият Отец знае, че се нуждаете от тези неща. Но вие търсете Царството на Бога, а Той ще ви прибави всичко това.

Не се бой, малко стадо! Защото вашият Отец благоволи да ви даде царството Си. Продайте си имотите и дайте милостиня. Пригответе си кесии, които да не овехтяват, съкровище на небесата, което да не се изчерпва, където крадец не приближава и което молец не поврежда. Защото където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Лука 12:29-34

Не смятам, че Исус тук налага някаква модна тенденция, а по-скоро налага един процес, който ние трябва да

разберем. (Можем да заменим думата „кесия“ с думата „портфейл“, ако желаете.)

Това, което Исус се опитва да каже, е, че вие имате нужда от точка на достъп до своето съкровище.

Например, аз мога да притежавам милион долари в банката, но те изобщо не ме ползват, ако аз нямам достъп до тях и не мога да ги използвам, нали така? Ето защо човек носи портфейл със себе си – това е неговата точка на достъп до неговите активи.

Загубата на портфейл е едно от най-стресовите неща, които могат да се случат на човек. Аз давам всичко от себе си, за да се погрижа, че подобно нещо няма да ми се случи. Моето портмоне, което стои в моята мъжка кожена чанта, е винаги с мен.

В тези думи на Исус, които току-що ви цитирах, откривате голяма мъдрост и ключови принципи за Царството. На първо място, фразата „Не бой се!“ е употребена повече от веднъж. Исус ни казва, че Бог знае всичко, свързано с нашите нужди, и ни дава конкретни насоки затова как можем да имаме достъп до Неговото снабдяване.

Затова и вие не търсете какво да ядете или какво да пиете. Нека това не ви безпокои! Защото езичниците по света търсят всичко това. А вшият Отец знае, че се нуждаете от тези неща. Но вие търсете Царството на Бога, а Той ще ви прибави всичко това.

Исус казва да не се безпокоим, защото Бог се е погрижил за всичко; Бог знае от какво имате нужда. Но след това Исус вмъква важно указание.

Но първо търсете Неговото царство, а Той ще ви прибави всичко това.

Исус казва, че Бог притежава отговора, но има процес,

чрез който правно да предявите претенциите за него. Бог има отговора, НО вие трябва да знаете как работи Царството, преди да можете да претендирате за отговора.

Забележете, че Исус не казва първо да търсим Бог, а да търсим Царството. Мисля, че повечето от нас тълкуват този стих по смисъла да търсим първо Бог, но той не казва такова нещо. Исус е пределно ясен. Ако само търсенето на Бог е отговорът, тогава Той би казал: „Затова, търсете Бог, а всички тези неща ще ви се прибавят.“ Бог знае от какво имате нужда, но има определен правен процес, който трябва да се осъществи, преди онова, което Небето притежава, да може законно да бъде прехвърлено на вас тук в земната сфера.

Нека ви припомня, че Царството на Бог е управление с Цар. Царската власт и воля се предават на всеки гражданин на Царството чрез прилагането на законите на Царството.

В предните четири книги от поредицата за Царството съм отделил време, за да преговоря аспектите на царствения живот, вяра и юрисдикция. Защо? Защото тези принципи са от жизнено значение за вашия успех и разбиране на царствения живот. Споделям тези ключови компоненти на Царството във всяка една от моите книги, защото знам, че много хора могат да прочетат само една от цялата поредица и искам да научат основополагащото знание за онова, което действително промени моя живот.

Трябва да разберете как работи Царството!

Информацията в тази глава е заимствана от другите ми книги от поредицата „Твоята финансова революция“. Ако сте ги чели, можете да минете направо към осмата глава. Но ако не сте ги чели или желаете да преговорите тези основни и жизненоважни принципи на Царството, продължете да четете седмата глава.

Въпросът с правомощията

Както вече неведнъж съм казвал, аз живея в провинцията върху имот с площ от 60 акри в една от най-красивите части на Охайо. Първоначално земята беше само 55 акра, но мой съсед ми продаде парче земя и така имотът стана 60 акра. Истински се наслаждаваме на тази земя през последните 22 години. Да имаме гора, в която да излизам да ловя елени, мочурливи земи, където да ловя патици и ниви, в които да ловя зайци и фазани, както и да можем да обикаляме с нашите високопроходими автомобили, е огромно благословение.

Ако се приближите достатъчно близо до имота ни, ще видите, че навсякъде по външния му периметър има знаци „НЕ ПРЕМИНАВАЙ“. Тези знаци са там, за да знаят хората откъде започват границите на моя имот. Според закона на щата Охайо, човек, който иска да бъде в моя имот, трябва всеки път да разполага с писмено съгласие, подписано от мен, когато се намира на територията на моя имот. Ако не притежава такова съгласие, той се счита за нарушител и по закон може да бъде изхвърлен от имота като същевременно понесе различни санкции и глоби.

И така, накратко....

Не можете да завземете или да сте във владение на нещо, над което нямате законова юрисдикция.

Както казах, притежаването на писмено съгласие, подписано от мен, ще ви даде законен достъп до моя имот. Ако някой ви спре на територията на имота ми и ви попита защо сте там, а вие отговорите, че съм ви казал, че можете да ловувате там, това няма да бъде достатъчно. Според закона вие трябва да разполагате с подписан от мен формуляр за достъп.

Същият процес е необходим, ако отидете в банката и настоявате да си вземете парите; те ще помолят за ваша-

та лична карта. Всеки продавач в търговския център има правото да поиска вашата лична карта, когато плащате с кредитна карта за своя покупка. Предоставянето на документ за самоличност няма за цел да ви попречи да се възползвате от парите в сметката си, а има за цел да ви предпази от другите, които биха се опитали с измама да вземат това, което е ваше.

Когато Исус казва да търсим първо Царството, Той всъщност казва: *Изучавайте законите на Царството, разберете как да оперирате законово и ефективно според законните си права на гражданин на Царството.* Научете какво е ваше и как да имате пълен достъп до него. След това всички онези неща, от които имате нужда, ще ви се прибавят.

Друг пример би бил, ако аз имам доверителен фонд за моя син. Щом той стане на необходимата възраст и е

НАУЧЕТЕ КАКВО Е ВАШЕ И КАК МОЖЕТЕ ДА ИМАТЕ ПЪЛЕН ДОСТЪП ДО НЕГО. СЛЕД ТОВА ВСИЧКИ ОНЕЗИ НЕЩА, ОТ КОИТО ИМАТЕ НУЖДА, ЩЕ ВИ СЕ ПРИБАВЯТ.

легално да му прехвърля сметката, аз трябва да му кажа в каква банка е, да му покажа как да прави тегления от сметката и как да внася обратно в сметката. Макар законно това да е неговата сметка, той е длъжен да се съобразява с правните процеси

според закона, за да има достъп до нея.

Нека обобщя какво се опитвам да кажа. Когато Исус заявява да търсим Царството, Той казва да научим как оперира Царството, говорейки за законите и процесите на Царството, с които трябва да се запознаем, за да можем законно да предявим претенции за онова, което по право ни принадлежи. Както видяхме от примера за банковата ми сметка, вие може да имате законна юрисдикция над

даден актив, но може все още да не сте го усвоили, защото не сте успели да изпълните законните процеси, задължителни, за да можете да се възползвате от него. Например, ако сте си забравили личната карта у дома, когато отидете в банката те няма да ви позволят да си изтеглите пари от сметката, независимо от това, че сметката е ваша, както и парите в нея.

Правилното разбиране на въпроса с правомощията в Царството е предпоставка за ефективното опериране в Него.

Сигурен съм, че и вие вероятно сте чували подобни истории – някой, който е много известен, се разболява и се организира молитва за този човек. Милиони хора се обединяват в молитви за изцелението му, но въпреки това той умира. Защо?

Или някой ви казва, че неговата баба е починала, въпреки че той се е молил за нея, а сега иска да разбере защо е станало така. Или някой ви казва, че е посял средства за дадена финансова нужда, но въпреки това продължава да е разорен. Има ли отговори за подобен тип въпроси?

Преди да отговоря на този въпрос, нека признаем, че ние не знаем всичко, което се случва в духовната сфера. Аз също нямам такива претенции. Но въз основа на Божието слово знаем, че ако някой е болен, Исус вече е платил цената за неговото изцеление. Знаем, че ако сме щедри и даваме, Библията казва, че ние ще получим. Въпреки това в своето ежедневие като че ли виждаме Словото на Бог да не успява да функционира според това, което е написано в него, в живота на толкова много хора. Нима Бог е виновен за това?

Когато говорим по-задълбочено по темата в тази глава, ще откриете, че отговорът на този въпрос е категорично НЕ. Но щом Бог не е отговорен за това, къде тогава е про-

блемът? В крайна сметка, повечето хора обвиняват Бог за своите трагедии. Те знаят, че Той притежава силата, за да спре лошите неща, които им се случват, но не го прави, затова те заключават, че Той избира да не го направи. От тук се е зародила погрешната доктрина, че Бог позволява да се случват лоши неща на добрите хора. Хората вярват, че щом Той не е попречил на дадено нещо или щом не се е намесил, то тогава Той трябва да го е допуснал. Но ако осъзнавате, че Бог е винаги добър и Той не може да лъже, вие ще сте наясно, че проблемът не е у Бога, а е някъде другаде и ще започнете едно търсене, за да намерите отговора.

Точно както когато влезете в една стая, в която е тъмно, вие не можете веднага да обвините енергодружеството за това. Не, намирате ключа, щракате го и ако не светне, проверявате крушката. Наясно сте, че по-вероятно е проблемът да е някъде при вас.

Ако имахте знанието, че никога не е възможно вината да е у Бога, тъй като Той ни е дал Своето Слово и обещания, които разкриват Неговата воля за нас, тогава бихте започнали усърдно да търсите, за да намерите къде точно е станало късото съединение, което е прекъснало Божия отговор.

Учениците демонстрират точно такава мислене, когато не успяват да прогонят демона от момчето в Матей 17:14-23. Те не питат: „Защо Бог избира да остави този демон тук?“, а вместо това се обръщат към Исус с думите: „Защо не успяхме ние да го изгоним?“ Това трябва да е прекият ни въпрос, когато обстоятелствата изглеждат противоречиви на Словото на Бог.

И така, жизненоважно е да знаем на първо място, че Бог е добър, а на второ, че Той никога не лъже. Трябва да четете Библията и да задавате въпроси, ако искате да научите как оперира Царството. Запомнете, тези велики

библейски свидетелства са записани в Словото с причина – Исус се опитва да ни покаже нещо.

Царството на Бог е Царство, което оперира посредством закони и принципи, които никога не се променят. Тези принципи, както вече казах, могат да бъдат научени и използвани точно както един фермер познава законите за сеенето и жъненето в земното царство и прилага тези закони, за да преуспява. Понеже Царството оперира чрез закони, които са дадени за всеки гражданин, за да ги разбира и да ги прилага в Царството, всеки може да ги научи. Понякога познаването на действието на тези закони може да направи голяма разлика колкото е разликата - между живота и смъртта.

Марк и Хана дойдоха в църквата ни и много силно искаха да имат детенце. До този момент лекарите са казвали на Хана, че поради различни проблеми в тялото ѝ вероятността да забременее и да успее да износи детето е много малка. Но слушайки за добротата на Бог и научавайки законите на Царството в църква „Фейт Лайф“, тя установила един ден, че е бременна. Не стигат думите, за да опиша колко много беше развълнувана. Но не след дълго Хана започна да изпитва много силна болка в коремната област, няколко пъти болката е била толкова силна, че тя колабирала.

След поредния подобен епизод, Хана пожелала да провери как стоят нещата и отишла при своя лекар. Тя обаче отсъствала и заместващият я доктор искал да я прегледа на видеозон, за да види какво точно се случва.

Той видял само един голям съсирек и ѝ казал, че тя е пометнала. Няколко сърцебиене.

Предложил ѝ да иде в следващите няколко дни при него, за да отстрани мъртвото бебе от утробата ѝ, но Хана отказала. Вместо това, съпругът ѝ Марк я насърчил със Словото на Бог и с Неговите обещания. Насърчил я да

положи упованието си в Словото на Бог за тяхното бебе.

Същия уикенд в църквата се помолихме за Хана и тя беше напълно убедена, че ще има едно здраво бебе, независимо от това, което ѝ беше казал лекарят.

В понеделник тя отишла при личния си доктор, тъй като на предния преглед тя отсъствала. Тя също ѝ предложила да я прегледа на видеозон. Но толкова се шокирала, когато започнала да я гледа на видеозона, че веднага прегледала снимките от предишния преглед. След това каза следните думи на Хана: „Правя това повече от 30 години и никога до сега не ми се е случвало подобно нещо. На първите снимки от миналата седмица мога да видя големия съсирек и липсата на сърцебиене. Но днес целият този съсирек е изчезнал и аз виждам едно съвършено бебе, напълно живо и със съвършено сърцебиене.“

След няколко месеца Хана роди съвършено малко момиченце, което нарече Евелин. Любопитна за значението на името, тя решила да го провери и с изненада открила, че името всъщност означава „живот“! Докато пиша тези страници, второто бебе на Хана се очаква да се появи на бял свят съвсем скоро.

Тази удивителна история очевидно е дело на Бог. Но като духовен изследовател, сега вие трябва да си задавате няколко въпроса, като например: „Защо се случва това? Хана да не би да е любимка на Бога? Нима Бог просто така избира да изцели нейното бебе?“ Това са въпроси, на които трябва да дадем отговори.

И пак, за обикновения християнин случилото се е чудо. Но аз насърчавам хората да преосмислят думата „чудо“, тъй като тя означава нещо, което е необичайно. В Царството обаче това е просто функция на законите на Царството.

Ако пусна един камък и той падне на земята, ще си помислите, че съм луд, ако започна да викам: „Леле, видяхте ли това? Камъкът току-що падна на земята! Това е чудо!“

Няма да се съгласите с мен, че това е чудо, тъй като вие добре знаете, че това действие е функция на закона за земното притегляне и този закон действа по един и същи начин всеки път и за всеки човек. Хвърленият камък винаги ще пада на земята.

Затова, като духовни изследователи ние трябва да търсим улики за това, което се е случило, духовни ключове, които да ни разкрият закона или законите на Царството, които са приложени в историята.

Една от най-великите истории в Библията, която ще ни помогне да намерим някои отговори във връзка с вратата и юрисдикцията, намираме в Лука, глава 8.

А по пътя Му множеството хора Го притискаше от всички страни. Една жена, която от дванадесет години страдаше от кръвотечение и никой не бе успял да я излекува, макар че беше разпиляла целия си имот по лекари, се приближи отзад и се допря до края на връхната Му дреха, и кръвотечението ѝ веднага престана.

Тогавя Исус попита: „Кой се допря до Мене?“

И понеже всички отричаха, Петър и всички, които

бяха с Него, рекоха: „Учителю, народът отвред се събира около Тебе и Те притиска, а Ти питаш „кой се допря до Мене“.

Но Исус отвърна: „Някой се допря до Мене, защото усетих, че сила излезе от Мене.“

Жената, като видя, че не може да се укрие, приближи се разтреперена и падна пред Него, и пред целия народ каза защо се е допряла до Исус и как веднага се е излекувала. А Той ѝ каза: “Смелост, дъще, твоята вяра те изцели, иди си в мир!”

Лука 8:42-48

В тази история виждаме една жена, която е много болна от дълги години и не може да се оправи. Идвайки зад Исус, тя докосва Неговата връхна дреха и незабавно е изцелена. Тук има много дълбоки ключове за това как оперира Царството, които можем да научим и които ще хвърлят светлина върху някои от отговорите, които търсим.

На първо място, хората в тълпата, която заобикаля Исус, до един се докосват до Него, както разказва и самата история. Той почти е смачкан от тълпите, които Го притискат. Когато Исус пита: „Кой се допря до Мене?“, Петър е удивен от въпроса, защото всички се допират до Него. Но Исус казва, че този един човек Го е докоснал по различен начин – Той е усетил силата на Святия Дух да протича през Него.

Прочитайки тази история би трябвало да ви светнат всякакви лампички, които да ви провокират да спрете и да се замислите върху това, което се случва току-що в разказа. Умът ви трябва веднага да премине в режим на разследване и да започне да задава безброй въпроси. Като духовни изследователи трябва да разберем защо тази жена е изцелена, а никой друг не е. Предполагам е имало много други там, които също са Го докосвали физически и са били болни като нея, но въпреки това те не се изцеляват. Трябва да се запитаме: „Защо помазанието преминава само към тази жена, но не и към всички останали, които се допират до Исус в този момент?“

Традиционният религиозен отговор е, че тя е изцелена, понеже Исус я изцелява. Но това ли прави Той? Дали Исус умишлено ѝ служи, когато тя е изцелена? Полага ли Той ръце на нея? Заповядва ли на болестта да напусне нейното тяло? Отговорът на всички тези въпроси е „не“. Всъщност Исус дори не знае, че тази жена е там. Затова се налага да попита кой Го е докоснал.

Така че, Исус ли избира да я изцели в този момент? Та

Той дори не знае, че тази жена е там. Как тогава е изцелена тя? Защо е изцелена? Като духовни изследователи можем да отхвърлим мисълта, че тя е едно от Божиите специални деца или че тя има специална връзка с Исус, защото Деяния 10:34 казва, че Бог не гледа кой какъв е и няма любимци.

Можем да допуснем, че след като Исус дори не знае, че тази жена е там, Той няма дял в нейното решение да бъде изцелена в онзи ден. Можем също да се съгласим, че Той е източникът на помазанието, но Той не участва във вземането на решението, което тя сама взема да бъде изцелена в този момент.

Исус ни казва как точно тя се докосва до властта и силата на Царството. Той казва: „Дъще, твоята вяра те изцели. Иди си с мир.“ Това изречение ни казва всичко, което трябва да знаем и отговаря на нашия въпрос защо и как тя получава своето чудо в този ден.

Първо, Исус я нарича „дъще“, което означава, че тя е част от народа на Израел, потомка на Авраам. Като дете на Авраам, тя притежава благословието, дадено на Авраам и богатата от завета, който Бог е сключил с Авраам.

Той каза: „Ако си послушен към гласа на Господа, твоя Бог, и вършиш това, което Му е угодно, ако се вслушваш в заповедите Му и спазваш всичките Му наредби, няма да те накажа с нито една от болестите, с които наказвах Египет. Защото Аз, Господ съм твоят изцелител.“

Изход 15:26

Когато Исус я нарича „дъще“, това означава, че тя има легално право на всичко, което е включено в завета, който Бог сключва с Авраам. Но този факт сам по себе си не може да бъде единствената причина, поради която тя по-

лучава чудо, тъй като всеки друг там, който се притиска в Исус в онзи момент, има същите законни права. Трябва да е имало нещо друго, което да накара силата на Царството на Бог да потече към нея. Исус след това ни казва още една причина, поради която тя получава. Всъщност Исус казва, че именно поради тази причина тя получава своето лично чудо.

Той казва, че нейната вяра я е изцелила.

Сега вече знаем причината, поради която тя е способна да получи – на първо място е легалното ѝ право да получи, тъй като тя е дъщеря на Авраам, а на второ е вярата ѝ, която е ключът, който позволява на тази сила да потече лично към нейното тяло в този конкретен момент.

Фактът, че тя е Аврамова дъщеря, може да се сравни с енергоразпределителното дружество, което е предоставило електричество и е прекарало жиците до вашия дом. Електричеството е на разположение, но това не означава, че осветлението ви ще е включено. Вие трябва да натиснете ключа и да светнете лампите, за да стане светло.

Като законна потомка на Авраам тази жена има законното право да бъде изцелена. Само че понеже тя има правомощия на земята и над собствения си живот, тя лично трябва да натисне ключа, за да освободи тази сила.

Къде обаче се намира този ключ? Как го включваме? За да установим това, трябва да дадем определение на някои думи.

Какво представлява вярата?

Вярата е термин, който християните използват много свободно и съм убеден, че мнозина, да не кажа повечето, изобщо не знаят какво всъщност е вярата, защо е необходима, как могат да разберат дали имат вяра и как да получат повече вяра. Ако вярата е ключът, който позволява на

помазанието да потече и да изцели тази жена, тогава ние трябва много внимателно да разгледаме вярата!

Определението за вяра намираме в Римляни 4 глава.

И когато нямаше никаква надежда, Авраам повярва с надежда, че ще стане баща на много народи, според казаното: „Толкова многобройно ще бъде твоето потомство.“ И макар вече стогодишен, той не отслабна във вярата, когато се замисли за тялото си, от което животът почти си бе отишъл, и за мъртвата утроба на Сара. Той не се усъмни поради неверие в Божието обещание, а остана твърд във вярата, като въздаде слава на Бога, напълно уверен, че което Бог е обещал, Той има сила и да го изпълни.

Римляни 4:18-21

Нека се опитаме да разберем обстановката, в която се случва тази история. Авраам и Сара не могат да имат деца. Нямам предвид, че не могат да заченат дете и трябва да продължават да опитват. Имам предвид, че те са по на почти сто години и за тях всичко това е приключило. Телата им не могат да създадат и износят деца; невъзможно е! Въпреки това Бог обещава на Авраам дете, макар че по естествен начин подобно нещо е невъзможно да се случи.

Библията казва, че Авраам е напълно уверен, че Бог има силата да направи това, което е обещал, независимо от естествените факти, които показват нещо съвсем друго. Ето и нашето определение за вяра – да бъдем напълно уверени, че Бог има силата да направи онова, което е обещал.

Аз го казвам по този начин – *вашето сърце да е в съгласие с Небето*. Не просто в ума си да сме съгласни с

онова, което Бог казва, но да сме напълно убедени.

Нашето определение за това какво е вярата

Кажете го на глас заедно с мен, за да сте сигурни, че сте го разбрали. Вярата е да бъдем напълно уверени в онова, което казва Бог. Тя е отношението, в което сърцето и умът ни са в пълно съгласие с Небето, напълно убедени.

Защо е необходима вяра?

Защо не може Бог да изцели всички в болницата, когато си поиска? Защо Той не може да спре войните? Защо не може да изпрати ангели, които да ни проповядват Благата вест? Сигурен съм, че и вие сте чували подобни въпроси и преди. Отговорът е, че Той не може.

Не опира до това, че Бог няма силата да го направи. Той няма правомощията да го направи.

За да разберете какво ви казвам, трябва да отворим на Евреи.

Напротив, някой бе засвидетелствал някъде в Писанията, казвайки:

“Какво е човекът, та да го помниш, и човешкият син, та да го зачиташ? Поставил си го малко пониско от ангелите, със слава и чест си го увенчал, и си го поставил над делата на ръцете Си. Покорил си всичко под краката му.”

А като му е подчинил всичко, това означава, че не е оставил нищо, което да не му е подчинил. Сега обаче все още не виждаме всичко да му е подчинил.

Евреи 2:6-8

Бог е дал на човека пълна правна юрисдикция над

цялата земна сфера, когато го поставя тук. Няма нещо, което Той да не поставил под неговата юрисдикция. Той управлява над тази сфера с пълни правомощия и власт. Неговата способност да управлява с власт е подсилена от управлението, което го изпраща тук. По същество, той управлява с делегираната власт на Царството на Бог. Той носи короната на това управление, която символизира славата на Бог, помазанието и позицията на почест или на власт, която носи той.

Разбира се, той не носи буквална, метална корона, но за да илюстрираме точно си представете един земен цар. Макар да е обикновен човек, който сам по себе си няма реална власт в своето естество, той носи корона, която показва, че представлява не само себе си, но цяло едно царство и неговото управление. Думите му имат власт само защото са подкрепени от цялата власт и естествени ресурси на управлението и на царството, което той представлява.

Ако си представите един шериф, който регулира движението, той може да спре и най-големия камион само с една дума – „Спрете в името на закона!“

Но този камион е много по-голям от човека, а човекът сам по себе си изобщо не може да се сравнява с камиона. Само че камионът спира не поради човека, а поради значката, която носи този човек, която символизира правителството, което го подкрепя. В този случай

НЕБЕТО НЯМА ПРАВОМОЩИЯ НА ЗЕМЯТА, ОСВЕН АКО СЪРЦЕТО НА НЯКОЙ МЪЖ ИЛИ ЖЕНА НЕ Е НАПЪЛНО УВЕРЕНО В ОНОВА, КОЕТО КАЗВА НЕБЕТО, КОЕТО СЕ НАРИЧА - ВЯРА.

правителството е много по-силно от човека, който носи значката. Шофьорът на камиона не се страхува от чове-

ка, но се страхува от правителството, което представлява този човек, затова той спира целия камион. По същия начин Адам управлява над всичко, създадено в земната сфера. Божията власт и владичество, представлявани от короната на слава и чест, дават на човека увереност, че неговите думи управляват от името на Царството на Бог.

Небето принадлежи на Господа, а земята Той опередели за хората (Той е предал на човечеството).

Псалм 115:16

Този принцип за юрисдикцията на човека над земята е от огромно значение за вашето разбиране за закона на Царството, особено защо вярата е необходима, за да може Бог да получи легални правомощия в дадена ситуация.

*А Исус им каза: „Никъде пророк не е без почит освен в родното си място, между сродниците си и с своя дом.“ Поради това **не можеше да извърши там никакво чудо**, освен че изцели няколко болни, като положи ръце върху тях. И се чудеше на тяхното неверие. Той обикаляше по околните села и поучаваше.*

Марк 6:4-6

Ако попитам хората на улицата дали Исус може да направи каквото си поиска, те най-вероятно ще ми отговорят, че може. Ако ги попитам дали някъде в Библията има място, на което Исус е опитал, но не е успял да направи чудеса, какво ли ще кажат за това?

Уверявам ви, че ще ми кажат, че няма такова място в Библията, но ние току-що го прочетохме. Исус не можа да ги изцели. Като изследовател на духовните истини в Писа-

нията, аз искам да знам защо това е така.

Отговорът е – Той просто не може, а сега вие знаете защо това е така – защото на тях им липсва вяра, не са в съгласие с Небето и следователно Небето няма легални правомощия да се намеси в тази ситуация.

Постарайте се ясно да разберете това, което току-що открихме.

Небето няма правомощия на земята, освен ако сърцето на някой мъж или жена не е напълно уверено в онова, което казва Небето, което се нарича ВЯРА.

Както в един от примерите, който дадохме по-рано, нека предположим, че някой, когото познавате, е болен, но той е много известен по целия свят. Милиони хора се организират да се молят за него и го правят, но човекът въпреки всичко умира. Дали Словото или Бог са се провалили? Не! Това е невъзможно. Затова трябва да намерим своя отговор някъде другаде.

А когато се молите, не говорете излишно като езичниците, защото те мислят, че ще бъдат чути поради многословието си. И тъй, не бъдете подобни на тях, защото вашият Отец знае от какво имате нужда, преди вие да Му поискате

Матей 6:7-8

Много хора вярват, че колкото повече се молят, толкова по-голяма е вероятността Бог да ги чуе и да се задвижи, за да им помогне. Надявам се, че съм изяснил достатъчно този въпрос, за да знаете, че това е напълно погрешно. А когато казвам, че няма вяра, предимно говоря за вярата, от която има нужда този, който получава от Бог. Сигурен съм, че ще се съгласите с мен, че Исус има достатъчно вяра в нашата история от Марк 6 глава, но въпреки това

Той не можа да ги изцели.

И така, ако ние с вас си говорим за болния приятел, за когото се молят милиони, бих искал да ви попитам: „Какво си казва той (болният приятел)?“

Може 20 милиарда души да се молят за някого, но ако болният си казва, че той или тя ще умре, то тогава той или тя действително ще умре.

Нека отново разгледаме примера, който видяхме в Марк 6. Знаем, че Исус има достатъчно вяра, за да изцелява, но Той не може да стори нищо за хората, без да бъде ангажирана и тяхната лична вяра.

Безброй хора са идвали при мен и са ми казвали, че баба им или дядо им, или някой близък роднина е болен и че те са се молили за него, но нищо не се е случвало. Аз винаги ги питам: „А какво казва бабата? Какво казва дядото? Имат ли вяра?“

Вижте, никой от нас няма духовна власт над друг човек. Вие можете да им послужите, но те трябва също да се ангажират със ставащото. Едно нещо, което казвам на хората, когато се моля за тях, е че те трябва да променят своите представи, да променят картината. Говоря за картината, която виждат във връзка със собствената си ситуация в собствените си представи. Аз искам да променят тази картина от смърт към живот.

А учениците на Йоан му известиха за всичко, което се случи. Тогава Йоан повика двама от учениците си и ги изпрати при Исус да попитат: „Ти ли си този, който предстои да дойде или друг да очакваме?“

А те като дойдоха при Него, рекоха: „Йоан Кръстител ни прати при Тебе да попитаме: „Ти ли си Този, който предстои да дойде, или друг да очакваме?““

Тъкмо тогава Той излекува мнозина от болести, недъзи и зли духове и на мнозина слепи дари зрение. В отговор Исус им каза: „Идете и съобщете на Йоан това, което видяхте и чухте – слепи проглеждат и сакати прохождат, прокажени са очиствани и глухи започват да чуват, мъртви се възкресяват и на бедни се благовества.

Лука 7:18-22

Забележете, че Исус не се позовава на Писание. Той можеше да каже: „Върнете се и кажете на Йоан това Писание или онова Писание.“ Вместо това Той им казва да кажат на Йоан за всичките добри неща, които се случват чрез силата и властта на Божието царство.

За да помогнете на приятел или на член от семейството, вие ще сторите същото. Споделете на приятеля си, който е болен, разказ за това как Исус е изцелил някой друг. Ако е възможно, разкажете свидетелство за някой, който е изцелен от същото заболяване, което има и вашият приятел или роднина. Представяйки им тази картина, вие ще ги вдъхновите и ще им дадете надежда. Надеждата винаги носи със себе си различна картина и точно това е картината, която искате да види вашият близък, че има изцеление за това заболяване.

Щом приятелят или роднината види, че е възможно да бъде изцелен, той ще започне да ви пита как е възможно да се случи това. Това е моментът, който и вие чакате – сега той е отворен да приема напътствията относно Словото на Бог и принципите на Неговото Царство. Ако този човек не е новороден, със сигурност първо бихте искали да му представите Царството, а на второ да прекарате малко време в обясняване на Писанията, свързани с изцелението. Ако е възможно, оставете му някакви материали, за да затвърдите това, което сте споделили с него. Виждали сме

стотици хора, изцелени от всякакъв вид болест и освобождени именно по този начин. Друго нещо, което аз правя, преди да се помоля за такъв човек, е да го попитам защо смята, че ще бъде изцелен, когато се помолим. Искам вярата му да се основава на Словото, а не само на това, че ще се помолим.

Сега вече знаем какво е вярата – съгласие с Небето, вашето сърце да е напълно уверено в онова, което казва Бог. Също така разбрахме, че е необходима вяра, за да бъде предоставена на Бог легална юрисдикция на земята чрез човека, който е в съгласие с Небето.

Как получаваме вяра?

И така, вярата идва от слушане на проповедта, а проповедта – от Божието слово.

Римляни 10:17

Как точно вярата идва чрез слушане на Словото на Бог? Какъв точно е процесът? Дали само чуването на Словото е всичко, което е необходимо, за да се развие вяра в човешкия дух?

За да разберем как идва вярата и за какво точно говори Римляни 10:17, можем да погледнем в Марк 4 глава. Аз винаги казвам, че ако хвърлите Библията си във въздуха, тя трябва да се приземи отворена на Марк 4 глава – толкова важна е тя!

Исус казва в Марк 4:13, че ако не разбирате какво поучава Той в тази притча, няма да можете да разберете *никоя друга* притча в Библията. Осмелявам се да кажа, че това е доста важно! Защо тази глава е от такова значение! Защото тя ни казва как Небето взаимодейства със земното царство, как получава правомощия и къде се случва това. Нищо не е по-важно за вашия живот от това да знаете за

какво точно говори цялата тази глава.

Тук Исус разказва три притчи, свързани с това как се заражда вярата в човешкия дух, което, както вече знаете, е задължително, за да може Небето легално да нахлуе на земята. Трите истории в тази глава са притчата за сеяча, притчата за човека, който разпръска семената и историята за синапеното семе.

Нека да започнем, като разгледаме втората история, която разказва Исус в Марк 4 – историята за човека, който разпръсква семената.

И рече: „Божие царство може да се оприличи на човек, който посява семе в земята, спи и става, нощем и денем, а семето никне и расте, без той да знае, защото земята сама ражда първо злак, после клас, а след това пълно зърно в класа. А когато плодът узрее, веднага хваща сърпа, защото е настъпила жътвата.“

Марк 4:26-29

Първото нещо, което трябва да направим, е да дадем определение на някои от термините. Какво представлява семето, за което говори Исус, и какво е почвата? Исус всъщност определя тези два термина в следващата притча за сеяча в същата глава.

Семето е Словото на Бога, а почвата е сърцето на човека или духът на човека. Така че в тази притча Исус казва, че човекът разпръсва Словото на Бог в сърцето си. След това, съвсем сама почвата или сърцето на човека започва да произвежда вяра или съгласие с Небето. Това е естественият процес или функцията на вашия човешки дух – като инкубатор той ще помогне да се развие онова, което вие поставите в него.

Преди да продължа по-напред, важно е да запомните

какво е нашето определение за вяра – *сърцето на човека да бъде напълно уверено в онова, което казва Небето.*

Това, което трябва да запомните, е, че съгласието с Небето не е същото като умственото съгласие с написаното в Словото на Бога. Библията казва, че Авраам е „напълно уверен“. За да ви помогна да придобиете още по-ясна представа за това какво означава човек да е абсолютно убеден, нека предположим, че съм ви накарал да скочите от върха на *Емпайър Стейт Билдинг* в Ню Йорк Сити. За да ви убедя да се пробвате, съм ви казал, че ако размятате ръцете си достатъчно бързо, вие ще можете да се приземите безопасно долу на земята. Естествено, вие бихте ми се изсмели в лицето, защото много добре ЗНАЕТЕ какво би станало с вас. Вие сте напълно убедени в последиците от такъв скок. Ето това е да бъдете абсолютно убедени в дадено нещо. Вие знаете, уверени сте, не съществува друга възможност – ако скочите, непременно ще умрете.

А сега нека си представим друга ситуация и да видим как ще се справите с нея. Да предположим, че имате ясно изразено, огромно образуване на тялото си и докторът ви казва, че имате само още един месец живот. Имате рак. Всъщност докторът ви казва, че този рак е толкова рядък, че нито един жив човек не е бил някога диагностициран с подобно заболяване. А сега нека допуснем, че знаете какво се казва в I Петрово 2:24.

Той сам понесе в тялото Си нашите грехове на кръстното дърво, за да бъдем мъртви за греховете и да живеем за правдата – чрез Неговата рана се изцелихте.

1 Петрово 2:24

Писанието ни дава отговора, но аз и вие сме изправе-

ни пред сериозен проблем – отраснали сме в царство на мрак, а извращенията и смъртта са навсякъде около нас. Израснали сме в царство на страх и сме били напълно убедени в това, което говори страхът. В примера по-горе, всички ние сме били обучени, че ракът убива. Във всяко медийно излъчване получаваме доказателство, че той наистина го прави. Как тогава да променим това, с което се съгласяваме? Как да станем изцяло убедени в това, което казва Бог? Истината е, че сами по себе си не можем. Словото на Бог обаче е живо и пълно със сила и когато започнете да го засаждате в своя дух, то духът ви и Словото заедно ще започнат да раждат това съгласие с истините, които говори Небето.

И рече: „Божие царство може да се оприличи на човек, който посява семе в земята, спи и става, нощем и денем, а смето никне и расте, без той да знае, защото земята сама ражда първо злак, после клас, а след това пълно зърно в класа. А когато плодът узрее, веднага хваща сърпа, защото е настъпила жътвата.“

Марк 4:26-29

Съвсем сама почвата (вашето сърце) ражда това съгласие. Забележете, че не можете да се молите за вяра, тя е функция на вашето сърце и на Словото. Разглеждайки този текст, можем да видим, че съгласието на сърцата ни с Небето е процес. Той не се случва моментално. Този пример ни показва, че първоначално, когато сърцата ни приемат Словото, вярата започва да прораста като кълн на току-що посадено семенце. След това продължава да расте в стебло, а след това се оформя класът. Класът е мястото, в което се намират семенцата или където се оформя плодът. На тази фаза от живота на растението, вие

все още нямате какво да ядете от него. Растението още не е родило своя зрял плод, но продължава да расте.

Така е и със Словото на Бог. В естествената сфера все още няма видима промяна, докато вярата расте. Все още не сте стигнали до съгласие с Небето, но бъдете уверени, семето расте и се развива, ражда се вяра, а съгласието предстои. Исус продължава и обяснява, че когато семето в класа напълно узрее, жътвата е дошла, има съгласие и сега вече има и вяра.

Когато засадите едно семе в почвата, чрез процеса на покълване то започва да расте, но все още няма плод. Растението продължава да расте докато е в подходящата среда. Когато узрее, то дава своя плод.

Да предположим, че отглеждате царевица. Царевицата пониква от едно зрънце, но когато се появи кочанът, в него все още няма зрели зърна, които да можете да ядете. След като отmine време, царевицата на кочана става сочна и зряла. Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа! В момента, в който царевицата на кочана узрее толкова, че зърната да съвпадат със зърното, което е посято в почвата, това е моментът на съгласието.

Когато семето, което е в класа, узрее, то изглежда СЪЩОТО като семето, което е засято.

Засадете царевица и добре узрялото зърно на кочана ще изглежда същото като семенцето, което сте посели. Те са еднакви. Те изглеждат еднакво и имат един и същи вкус, до толкова, че не можете да направите разлика между едното и другото.

Ще се опитам да перифразирам това, което казва Исус. Когато чуем Словото на Бог (Римляни 10:17), ние всъщност разпръскваме или засаждаме Словото в своя духовен човек, в сърцето си. Ако опазим това Слово в сърцето си, то ще расте и ще съзрява; а когато е напълно узряло, сърцата ни ще бъдат абсолютно убедени в онова, което

говори Небето. Когато Небето и земята съвпадат или станат същите, тогава Небето получава правомощия на земята чрез човека, който е напълно убеден. Нашите мисли и вярвания изцяло съвпадат с казаното от небето в пълна увереност. Това не е нещо ментално. Това вече е нещо, в което ние изцяло вярваме, точно така, както сме сигурни, че ако пуснем един камък отвисоко, той ще падне на земята. Небето засява Словото от Небето в земното царство, където то да предизвика съгласие с Божията воля. Ако Небето казва, че сте изцелени, то когато това Слово узрее в сърцето ви, всичко, което ще виждате, е това, което говори Небето. Без повече страх. Когато затворите очите си, ще се виждате изцелени! Ето защо Евреи 11:1 казва:

*А вярата е твърда увереност в онова, на което се надяваме, и убеденост в онова, **което не се вижда**.*

Възможно е в естествения свят все още да не виждате нещата, но в духа си да сте ги видели и те са точно толкова реални, колкото ако действително ги държите в ръката си. Това съгласие с Небето се нарича вяра и тази вяра ще направи картината, която си представяте, да се изпълни тук на земята, във вашия живот!

Написаното в Марк 4 глава не спира с тези думи. След като ни научи как сърцата ни да дойдат в съгласие с Небето и се появи вярата, пасажът ни дава пример как да пожънем узрелите плодове.

А щом плодът узрее, веднага хваща сярпа, защото е настъпила жътвата.

Марк 4:29

Отбележете, че макар сърцето да е в съгласие с Не-

бето и да има вяра, все още нищо не се случва. Защо? Както непрекъснато повтарям, на вас са дадени легални правомощия тук на земята.

Спомнете ли си нашата дискусия върху Лука 8 глава във връзка с жената с кръвотечението? Спомнете си, че Исус ѝ казва: „Дъще, твоята вяра те изцели.“ Казах ви още, че когато Исус я нарича „дъщеря“, Той заявява юридическата ѝ позиция пред Небето. Тя е Аврамова дъщеря. Тя има законни права. Сравних това с прекараното електричество до дома ви. Токът е там и на разположение, но вие трябва лично да включите осветлението, натискайки копчето. По подобен начин, след като е установена вярата, силата е на разположение, но нищо не се случва, докато не я пуснете (включите).

ВИЕ трябва да освободите силата на Божието царство тук на земята, защото единствено вие, мъж или жена на земята, можете законно да направите това. Принципът е същият като с вашето спасение, както е споменато в Римляни 10:10.

Защото със сърце вярваме, за да получим оправдание, а с уста изповядваме, за да получим спасение.

Римляни 10:10

Със сърцето си човек вярва в Словото и се оправдава. Оправданието е правен термин, свързан с прилагането на закона. Когато един мъж или жена в сърцето си е в съгласие с Небето, когато вярва в онова, което говори Небето, той или тя се оправдава пред Небето и земята. И сега вече е законно за Небето да започне да се излива в техния живот и чрез техния живот, въздействайки върху земята от името на Царството на Бог. Странното е, че въпреки че сега е легално и те имат вяра, все още нищо

не се случва. „Но, Гари, мислих си, че щом стоя във вяра, това дава правна юрисдикция на Небето тук.“ Правилно, но някой трябва да освободи небесната власт тук на земята, след като вече има вяра. Нека разгледаме нашия пасаж от Писанието още един път.

Защото със сърце вярваме, за да получим оправдание, а с уста изповядваме, за да получим спасение.

Римляни 10:10

Щом сте във вяра или сте оправдани, сега вече е легално за Небето да се намеси на земята. Но забележете, че след това се казва, че с устата си човек прави изповед и се спасява. Виждате

ли втората част? Частта на Небето е да донесе Словото до сърцето ви, където то да роди съгласие тук в земната сфера.

ЩОМ СТЕ ВЪВ ВЯРА ИЛИ СТЕ ОПРАВДАНИ, СЕГА ВЕЧЕ Е ЛЕГАЛНО ЗА НЕБЕТО ДА СЕ НАМЕСИ НА ЗЕМЯТА.

След това, щом има такава съгласие или вяра, вие

трябва да започнете да действате според това съгласие и по този начин да освободите властта на Небето в своята ситуация и действително да получите онова, което говори Небето.

В стиха в Марк 4 се казва, че когато жътвата е готова, човекът (на земята) веднага вади сърпа и я прибира. Той е този, който трябва да действа според Словото на Бог, щом има вяра, и така всъщност да получи тази жътва.

Нека се върна и поговоря малко за сърпа, споменат в Марк 4 глава. Смятам, че по-голямата част от хората в Църквата не са научени как да използват сърпа, с което искам да кажа, че те не са научени как да пожънат

онова, от което имат нужда. И аз не съм го знаел преди, докато Господ не започна да ме учи как оперира Неговото Царство. Моето първо откровение за този важен процес в Царството дойде преди години, когато бях поканен да говоря на една служба в сряда вечер в църква в Атланта.

Събранието не беше голямо, но за мен това не бе проблем. Аз обичам да поучавам хората за Царството. Когато пристигнах в църквата, ми се стори много странно това, че вратите бяха заключени и там нямаше абсолютно никой. А беше само десет минути преди започването на службата.

По едно време чух някакъв много шумен камион да минава зад мен, но когато погледнах, се оказа стар пикап, който зави встрани на алеята до църквата и спря малко по-навътре. Нищо не си помислих за това. Все пак бяхме в центъра на Атланта.

Докато си чаках, се появи един мъж от тази посока на сградата и ми се представи като пасторът. Каза, че съжалява, че е закъснял, но старият му пикап не искал да пали. Каза, че му се наложило да го пусне по инерция по някакъв хълм, тъй като съединителят не работел. Продължи да разказва, как понякога изобщо не искал да пали по никакъв начин, поради което той бил принуден пеша да изминава осемтте километра до църквата.

Трябва да си призная, че малко останах изненадан от този разговор. Той продължи да обяснява, как неговото служение е предимно служение за евангелизиране и разказа, как храни хиляди хора всеки месец, често над 10 000 порциона на месец от тази локация.

Докато пасторът говореше, аз все повече се смущавах. Та това беше Божи мъж, който храни 10 000 човека на месец, а самият той няма сваятна кола! Аз можех да се погрижа за това. Имах една доста нова кола, на около 30 000 километра у дома, която да му дам.

Казах му за моя план и че ще изпратя човек от еки-

па ми, който да я закара до там. Той, разбира се, беше много развълнуван. Прекарах вечерта, поучавайки него и малката му църква за Царството на Бог и как оперира то по отношение на парите. Знаех, че е жизненоважно те да започнат да демонстрират какво представлява Царството на онези, които отчаяно имат нужда от това.

Когато се прибрах у дома, уредих колата да бъде закарана до Атланта. Когато дойде човекът от моя екип, който да закара колата, бях убеден, че в този момент осъществявам една духовна транзакция в Небето. Знаех, че освобождавайки тази кола в Царството на Бог, аз мога да Му се доверя за превозно средство, от каквото самият аз също имах нужда.

Аз не се вълнувам от колите, имам предвид, че не си падам по колите. Някои хора са такива, но аз не съм. Затова положих ръце върху колата и казах: „Татко, освобождавам тази кола за делото в Атланта. Освобождавайки я, аз я посявам като семе и вярвам, че ще получа...“ Не можех да се сетя за някаква кола, която искам, затова казах: „Ще Ти кажа по-късно това!

През следващите няколко месеца не се бях замислял толкова много за някаква кола, но една сутрин попитах Дренда каква кола би искала да има. След като помисли малко, тя каза, че много би ѝ харесало да притежава кабриолет. Попитах я какъв модел точно би искала да е въпросният кабриолет, но нито тя, нито аз можехме да се сетим за някакъв конкретен модел. Тъй като аз щях да купя тази кола на Дренда, исках да съм сигурен, че ще получи такава, каквато да ѝ харесва, затова я накарах да погледне онлайн или в различни автокъщи и да ми каже дали има кола, която ѝ харесва. Междувременно на никого не казахме за нашето желание за нова кола, но държахме очите си отворени докато пътувахме, за да видим дали някоя кола няма да привлече вниманието ни.

Един ден отбивахме на паркинга на местен ресторант за обяд, Дренда извика: „Ето, това е!“ „Кое какво е!“ – попитах аз.

„Ето това е колата, която ми харесва.“ Тогава посочи от другата страна на паркинга към едно красиво BMW 6, от серията Si кабриолет, със сигурност много красива кола. И ако мога да добавя – доста скъпа. Направих й комплимент за страхотния вкус и й казах, че това действително е една красива кола.

Трябва да знаете, че ние с Дренда никога не се хвърляме да купуваме скъпи коли. Както вече казах, никога не съм бил автомобилен маниак. Занимавайки се с финанси, много добре знам колко бързо се обезценяват колите и затова винаги си купувам кола, която е на една или на две години. Такъв беше планът ми и сега – да намеря страхотна употребявана кола.

След около седмица ми се обади човек от църквата и ми каза: „Открих колата на Дренда!“ Аз бях озадачен, тъй като ние на никого не сме казвали за BMW-то, което видяхме по време на онзи обяд.

Попитах го за каква кола ми говори, а той отвърна, че става въпрос за BMW 6 от Si серията, кабриолет. Обясни ми, че пътувал някъде и когато видял тази кола, Господ му говорил, че това е колата на Дренда.

„Добре, успя да ме заинтригуваш!“ – казах му аз. Колата, която той видял, беше на една година и в безупречно състояние. В крайна сметка, аз платих в брой за нея. Дренда получи своята кола. Как стана това? Нека сравним тази история с наученото за вярата и за използването на сърпа.

Когато подарих колата си, аз упражних вяра. Но когато Дренда каза на глас „Ето, това е!“, тя извади и приложи сърпа и само няколко дни по-късно колата се появи.

Въпреки че я чух да казва на глас „Ето, това е!“, аз в

нито един момент не свързах нейното деклариране с Марк 4 глава и със сърпа. Но следващата история показва нещата кристално ясно.

Няколко пъти вече споменавам, че съм собственик на 60 акра земя. Около 10 от тях са блатиста, мочурлива местност. Аз обичам да ловувам през есента, но въпреки че бях излизал на лов за патици навремето, когато бях ученик, тук в Охайо все още не бях ходил на лов за тези птици. Една година обаче блатото беше пълно с вода и патиците продължаваха да прииждат на големи ята. Стоптици на ден долитаха и нощуваха в местността. Затова аз грабнах пушката си една вечер, излязох и прекарах страховотно като отстрелях и няколко патици за вечеря. Онази есен с двете ми момчета се радвахме на добър улов на диви патици.

Едно нещо, което забелязах обаче, е че през голяма част от времето патиците бяха толкова далеч, колкото е максималният обхват на пушката ми. Когато ловувате патици, законно имате право да използвате стоманени куршуми, а не традиционните оловни. Оловните куршуми са по-тежки и запазват ускорението си на много по-голямо разстояние от стоманените, затова и е проблемно, когато се стреля на по-голямо разстояние. През онази есен обаче аз говорих с няколко колеги ловджии, които ми разказаха за съвсем нов тип пушки, които са създадени специално за лов на диви патици. Те могат да зареждат повече куршуми в пълнителите си и освен това са камуфлажни. Бях заинтригуван, но тъй като беше декември и сезонът за лов на диви патици беше към края си, не се замислях много повече за тях.

В началото на януари ми се наложи да се отбия в местния спортен магазин „Кабела“ за нещо и се сетих за тези пушки за лов на диви патици. Помислих си, че е добре да погледна какво представляват. Затова излизайки, минах

покрай отдела за оръжията и видях цял стелаж пълен с нови пушки, специално създадени за лов на водни птици. Спомням си, как без много да се замислям, посочих с пръст към онази, която ми се стори най-добрата, и казах на глас: „Господи, ще взема тази.“ Изобщо не се замислих за това, когато го казах, то просто се изплъзна от устата ми. Сезонът за лов на патици се откриваше чак през есента, затова аз не възнамерявах да купувам пушката, докато не наближи ловният сезон. Две седмици по-късно бях поканен да говоря на една бизнес конференция. Когато приключих, главният директор излезе, за да ми благодари и ми каза, че са ми купили подарък. Удивителното беше, че той извади точно същата пушка – съвсем същия модел – като тази, която бях посочил две седмици по-рано в магазин „Кабела“. Разбира се, аз бях напълно изненадан от този щедър подарък, но в същото време знаех много добре, че това не е случайно съвпадение. Спомних си какво бях казал в „Кабела“ и осъзнах какво всъщност бях направил. Аз бях задвижил сърпа!

Осъзнаването на това, което току-що прочетохте в тази глава, както казах и по-рано, е *жизненоважно* за вас, за да можете да получавате всяко едно нещо от Бог. Всичко, което получавате от Бог, ще преминава през същия този процес, затова се погрижете да разберете написаното в тази глава. Ако трябва, го прочетете още един път! Толкова важно е това!

ГЛАВА 8

Нуждаете се от портфейл – част втора

Трябваше да направя това дълго отклонение, защото знам, че е от жизнено значение за вас да осъзнаете какво всъщност представлява Царството. Повечето християни нямат никакво разбиране за легалното действие на Царството в земната сфера и съответно не разбират легалната позиция, която самите те притежават в Царството. Сега вече разбирате защо беше необходимо да направя това отклонение в темата за вярата и юрисдикцията. Защото без да имате това основно разбиране, вие няма да имате представа за какво говори нашият стих в Лука, където се казва първо да търсим Царството, а всички останали неща ще ни се прибавят.

Сега, когато знаете какво означава това, нека се върнем отново към нашия текст.

Затова и вие не търсете какво да ядете или какво да пиете. Нека това не ви безпокои! Защото езичниците търсят всичко това. А вашият Отец знае, че се нуждаете от тези неща. Но вие търсите Царството на Бога, а Той ще ви прибави всичко това.

Не се бой, малко стадо! Защото вашият Отец благоволи да ви даде Царството Си. Продайте си имотите и дайте милостиня. Пригответе си кесии, които да не овехтяват, съкровище на небесата, което да не се изчерпва, където крадец не приближава и което молец не поврежда. Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Лука 12:29-34

Отново ще кажа, Баща ни вече знае от какво имаме нужда и всичко, от което се нуждаем, всъщност вече ни е подсигурано от Него и ни принадлежи. Но вие трябва да знаете и да разбирате легалния процес на получаване от Небето, за да се наслаждавате на всичко, което има Той за вас.

Стих 32 посочва удивителното наследство, което вие като синове и дъщери на Царя сте получили. Там се казва: *Защото вашият Отец благоволи да ви даде царството Си.*

Самият Дух свидетелства на нашия дух, че ние сме деца на Бог. А ако сме деца, тогава сме и наследници; наследници на Бог и сънаследници с Христос; така че ако се случи да страдаме с Него, то и да можем да бъдем също и прославени заедно с Него.

Римляни 8:16-17 (версия - KJV)

Павел казва, че ние сме сънаследници с Христос. Като синове и дъщери ние имаме наследство – Царството.

Спрете и се замислете за кратко върху това. Вие вече законно имате право над всичко в Царството. Не е необходимо да просите. То вече ви принадлежи.

Истински се надявам да проумеете това твърдение. Точно заради това II Коринтяни 1:20 казва следното:

Защото без значение колко много обещания е дал Бог, те са „Да“ в Христос. Затова чрез Него ние казваме „Амин“ за слава на Бога.

2 Коринтяни 1:20

Именно поради тази причина ви казах в последната си книга *Твоята финансова революция – силата на снабдяването*, че Господната молитва е под формата на правен иск или молба. Тя не проси, когато казва: „Дай ни днес хляба насъщен.“ Това не е питане, това е официално искане.

Точно както моите деца не трябва да ме умоляват, за да получат закуска (те се държат така, сякаш тя им принадлежи – „Тате, подай ми яйцата“), така е и с Царството – вие вече имате легално право и достъп до всичко в него чрез Исус Христос.

Освен че имате законни права и достъп до всичко, което има в Царството, вие сте също така граждани на Царството, което носи със себе си много повече облаги, отколкото предполагате. Както един гражданин на САЩ има облаги, от които може да се възползва само защото е законен гражданин.

И така, не сте вече чужденци и пришълци, а съграждани на вярващите (на Божиите хора) и принадлежите на Бога (членове на Божието домочадие).

Ефесяни 2:19

Нека най-накрая да поговорим за този портфейл! Исус казва, че имате нужда от кесия, спомняте ли си?

Продайте си имотите и дайте милостиня. Пригответе си кесии, които да не овехтяват, съкровище на небесата, което да не се изчерпва, където крадец не приближава и което молец не поврежда. Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.

Лука 12:33-34

Подсигурете си кесии, съкровище на Небето, което никога няма да се изгуби и където никой не може да го отнеме от вас. Нека си изясним едно нещо още от самото начало. Исус не казва, че трябва да си разпродадете всичко, което притежавате, и да останете разорени докато не преминете в Небето. Не забравяйте, че Павел е човекът, който пише II Коринтяни 9, където той казва, че ние ще бъдем обогатени по всякакъв начин, така че да можем да бъдем щедри във всяка една ситуация. Затова, знайте, че Павел не внушава по никакъв начин, че притежаването на пари или на неща е грях или е нещо нередно. Исус казва, че ако парите и вещите ви притежават или ви държат, тогава би било по-добре да ги продадете и да пренасочите сърцата си към съкровище, което не може да бъде изгубено и което е вечно.

Ние сме отраснали, превръщайки парите в идол. Парите ни помагат да си подсигурим нещата, от които се нуждаем в живота, но както повечето хора са установили, парите са едно нещастно божество. Точно поради това Павел казва на Тимотей да предупреждава богатите да дават и да бъдат щедри, за да могат да останат духовно здрави. Много е лесно за сърцето да започне да гледа на парите като на идол. Щедростта е противоотровата на алчността. Проявявайте по-често щедрост.

Поръчвай на богатите в този свят да не бъдат

високомерни, нито да се надяват на несигурното богатство, а на живия Бог, Който ни дава всичко в изобилие за наслада. Нека те вършат добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри и да споделят с другите това което имат. Така те си събират съкровище - добра основа за бъдещето, за да постигнат вечен живот (бел. пр. - за да постигнат живота, който наистина е живот).

1 Тимотей 6:17-19

Забележете, че Павел казва на Тимотей да заръча, което означава да заповяда, а не да предложи на богатите да бъдат щедри и да са готови да споделят. Запомнете, парите са необходими, но те не са животът.

И така, къде е вашето съкровище?

Даването не просто смекчава вашето сърце към Бог и към хората, но и разхлабва хватката, която парите стягат около сърцето ви. Сърцето е склонно да пожелава, но и да боготвори всичко, което поставите пред него, ето защо не можем да позволяваме на сърцата си да се скитат безцелно в разни посоки. Ние трябва да пазим сърцата си, насочени към Бог като към наш източник. Даването изобличава алчността, която много лесно се промъква в сърцата ни.

И така, защо трябва да даваме? Защо не може Бог просто да ни помага финансово без ние хората да даваме? Това е добър въпрос, чийто отговор откриваме в Лука 4 глава.

На първо място, Бог не разполага с реални пари, както вече съм казвал. На второ място, Той е дал на Адам пълен и тотален контрол и владение над земята, както се казва в Евреи 2:7-8.

Дяволът Го изведе на висока планина и в един миг Му показа всички царства на света, и Му каза: „На Тебе ще дам властта над всички тези царства и тяхната слава, понеже е предадена на мене и аз я давам на когото искам. И тъй, ако ми се поклонниш, всичко ще бъде Твое.“

А Исус в отговор му каза: „Махни се от Мене, сатана, защото е писано: „На Господа, своя Бог, се покланяй и само на Него служи.“

Лука 4:5-8

Написаното в този пасаж от Писанията се случва, когато сатана изкушава Исус в пустинята. Дяволът казва на Исус, че цялата власт и великолепието на народите по света са му били предадени. И да, това е вярно. Адам първоначално притежава тази позиция, но после той я предава на сатана, когато извършва предателство срещу Царството на Бог.

Великолепието или славата на един народ е неговото богатство, а способността да владее богатството на народите сега е предадена на сатана. Не се обърквайте – текстът не казва, че сатана е придобил *власт* над великолепието на земята. Бог е собственикът на земята и на всичко, което я изпълва. Но текстът казва, че сатана има *легални претенции* върху богатството на народите.

Ако разгледате дадена монета или банкнота, тя винаги се сече или отпечатва от народ, който има пълна власт над собствената си валута. Поради стореното от Адам, Бог не може легално да предяви претенции над валутата на дадена страна, нито да я фалшифицира. Но ако Бог успее да намери някой на земята, който да Му повярва и който е готов да посее средства в Неговите правомощия и власт, тогава Той придобива законен достъп и може да се намеси в съответната ситуация.

Пак ще повторя – Бог не разполага с реални пари, така

че какво имам предвид, като казвам, че Той може да се намеси в нашите финанси? Макар че Бог не може просто да прави пари да се появяват от нищото като някаква магия (това би било незаконно, поради законните претенции на сатана), Той е способен

да ви помогне да придобиете или да създадете богатство. Както в свидетелствата, които ви разказах по-рано в книгата, щедростта дава на Небето законни правомощия да изпрати наставления

ДАВАНЕТО НИ НА БОГ ОТВАРЯ ВРАТАТА НА РЕЦИПРОЧНОСТТА, ЕДИН МНОГО ВАЖЕН ЗАКОН В ЦАРСТВОТО. НИЕ ЖЪНЕМ ОНОВА, КОЕТО СЕЕМ.

и насоки на някой в областта на финансите, когато той дава. Спомняте ли си историята с рибите в Лука 5 глава? Готовността на Петър да предаде ладията на своя бизнес на Исус, за да може Той да проповядва от нея, отваря законна врата за Святия Дух да посочи къде точно са рибите, които да уловят в дълбоките води.

Даването ни на Бог отваря вратата на реципрочността, един много важен закон в Царството. Ние жънем онова, което сеем.

Казано накратко, ние си подсигурияваме портфейли чрез даването си в Царството и за делото на Бог. Нашето даване ни подсигуриява достъп до небесните богатства, ето защо Павел нарича „даването“ нашата кесия. Това променя всичко в живота ни. Ние повече не сме ограничени до собствените си разбирания. Сега вече сам Бог ни помага да преуспяваме.

Вие ще бъдете всячески обогатени, за да можете да бъдете щедри по всякакъв начин, което ще поради благодарност към Бог чрез нас.

2 Коринтяни 9:11 (версия - ЕНВ)

Забележете, Библията казва, че вие ще бъдете обогатени или направени богати, а не че трябва да се напъвате, за да станете богати със свои сили и мъдрост. Не, сега имате нов партньор – Святият Дух – и Той знае много повече от вас.

Много добре си спомням онези девет, пълни със стрес години, в които ние бяхме разорени. Парите, или по-скоро страхът от това, че няма да имаме достатъчно пари, беше сграбчил много силно сърцето ми. Макар че бях вярващ, аз не бях развил в сърцето си достатъчно упование в Бог, че да разменя предаността си към проклетата земна система с преданост към небесното Царство. Аз уповавах на неправилното богатство! В онзи момент моето доверие и упование беше единствено в мен, а това със сигурност беше лош избор.

И Бог трябваше да ме научи как да си подсигурия портфейл (кесия), за да имам достъп до Неговата благодат и способности. И въпреки че всеки, който ме познава, знае по какъв начин Бог направи това, искам да разкажа тази история отново в случай, че вие не сте разбрали. Нали знаете, Бог е невероятен стратег; Той знае как точно да докосне и да достигне до всеки един от нас.

Аз много обичам да излизам на лов за елени, но всеки път съм се връщал с празни ръце. Излизах, седях на студа, правех го ден след ден, но нямах никакъв успех. Освен че много обичах да ловувам, аз имах и деца, които трябваше да нахраня. Със сигурност можех да се възползвам от дивечовото месо. Въпреки че в миналото съм имал някакъв частичен успех, бяха минали години откакто донесох у дома еленско месо.

Един ден, докато мислех за предстоящия ловен сезон, чух гласа на Господ. Той ми каза: „Защо не Ме оставиш Аз да ти покажа как да уловиш своя елен тази година?“

Това ме стресна. „Да ми покажеш как да уловя своя

елен тази година?“ Какво изобщо означава това? Молейки се върху тези думи, аз усетих подтик да посея финансово семе или дарение точно с тази цел – да пожъна въпросния улов. Усетих Господ да ми казва, че когато посея за моя елен, аз трябва да повярвам, че вече съм го получил, преди дори да съм излязъл на лов, според написаното в Марк 11:24.

Затова ви казвам: всичко, каквото бихте поискали в молитва, вярвайте, че ще получите; и ще ви бъде дадено.

Марк 11:24

Макар като християнин винаги да съм давал и да съм подкрепял финансово църквата, сеенето по такъв начин с конкретно намерение и това да вярвам, че съм получил още при самото сеене, беше нещо ново за мен.

Извадих един чек и встрани на мястото за бележки, написах: „За моя елен в сезон 1987 г.“ Положих ръце върху чека, провъзгласих, че вече съм получил въпросния елен и изпратих чека на служение, в което имах доверие.

По онова време живеех в Тулса, Оклахома, в самия град и нямаше място, на което мога да ида да ловувам, но един приятел от църквата ме покани да отидем до дома на неговата баба в провинцията за Деня на благодарността и той спомена, че около фермата се навъртат няколко елена. Със семейството тръгнахме рано сутринта, за да се насладим на страхотен ден на общение, хубава храна и за да уловя своя елен.

Моят приятел нямаше никаква представа къде точно да ме прати да ловувам, но ми показа просторно пасище, заобиколено от гори и предложи да изляза на това пасище и да седна до едно голямо дърво, което се намираше в пасището.

Искам да се опитате да си представите картинката. Аз седях на окосено пасище, на което в средата имаше едно голямо дърво. Сега, като си припомням за ситуацията, аз просто седях наред откритото поле до едно дърво. Когато започна да става по-светло, си помислих: „Това никога няма да се получи, ако продължа да стоя така на открито. Трябва да си намеря по-добро място, на което да седна и да чакам.“

Когато се наках да ставам, за да се придвижа към горите, изобщо не осъзнавах какво се случва зад мен от другата страна на това дърво. Без изобщо да знам, един огромен елен тичал по нивата точно зад мен. Дървото беше между мен и елена и затова нито еленът ме е видял, нито аз съм успял да го забележа. Животното тичаше право към дървото, но като ме доближи, явно е доловило миризмата ми и внезапно спря на място, опитвайки се да разбере какво точно се случва.

Когато еленът спря и се огледа, погледите ни се срещнаха. Той беше само на четири метра от мен, но не изгуби нито миг и веднага хукна с висока скорост. Изрева силно и побягна.

Трябва да призная, че не съм най-добрият стрелец. Опитът да се прицеля в белоопашато животно, което тичаше с пълна сила и се отдалечаваше стремглаво от мен, не беше най-успешен, тъй като мишената ми ставаше все по-малка. На второ място, не беше лесно да настроя оптиката на ръка, за да стрелям. Но когато дръпнах спусъка, еленът падна и не помръдна повече. Бях в шок! Като чу изстрела, приятелят ми дойде, за да ме поздрави за улова, тъй като той виждаше еленът да лежи там. Аз не му бях разказвал нищо от онова, което ми беше говорил Господ, но го погледнах и му казах: „Не смятам, че отстрелях този елен поради големите си ловни способности.“

Извадих от ловното си яке листа хартия, върху който

бях писал в деня, в който изпратих чека. Там пишеше: „Вярвам, че получавам моя елен за 1987 г. в името на Исус.“ Бях написал също и деня и часа, в който се бях помолил за това. Показах го на моя приятел и след това му разказах какво ми беше говорил Господ да направя.

Тази случка привлече вниманието ми. Знам без капка съмнение, че уловът на този елен си беше Божие нещо. Разбира се, когато стане нещо такова, умът ви започва да предполага, че е възможно това да е просто една случайност. През последните 34 години обаче аз получавам своя елен, използвайки същия метод като този от 1987 г., който работи безотказно и обикновено отстрелвам животното след по-малко от час в горите.

Бог употребява същия метод, за да достигне до Петър, Яков и Йоан в онзи ден на езерото на Генисарет. Библията казва, че те остават удивени от това, което виждат.

Защото ужас обзе него и всички, които бяха заедно с него, от този улов на риба, който хванаха, сред тях бяха също Яков и Йоан, синове на Зеведей, които бяха другари (партньори) на Симон. А Исус рече на Симон: „Не бой се, отсега ти ще ловиш човеци.“ И като изтеглиха лодките на сушата, изоставиха всичко и тръгнаха след Него.

Лука 5:9-11

Тези мъже са толкова удивени, че оставят всичко и тръгват след Исус. Те откриват един много по-добър начин, по който да правят нещата, много по-добър.

Когато Бог ми показа Царството и как да подсигурия портфейл (точка на достъп до моето съкровище в Небето), от който имам нужда, сърцето ми ставаше все по-уверено в моите небесни ресурси, отколкото в онова, което притежавах в ръката си.

Бог ме научи, че аз мога да сея за всичко, от което имам нужда и Той или ще ми даде план, по който да изкарам тези пари, или план, по който да ги получа.

Няма достатъчно място в книгата, за да ви споделя за всичките изумителни неща, които съм виждал в резултат на Царството, но мога да заявя, че с Дренда сме виждали някои наистина удивителни неща да се случват във финансовата сфера. От хора, които са напълно разорени, до такива, които са финансово свободни и през годините сме спонсорирали служения с милиони – това си е направо изумително.

Да сея с вяра за конкретна жътва е едно от първите неща, на които ме научи Бог, когато започнах да изучавам Царството. Макар да нямам времето в тази книга да говоря за абсолютно всичко, в другите ми книги ще откриете свидетелства за това колко специфично е Царството и колко специфично трябва да бъде и вашето семе. В книгата *Твоята финансова революция – силата на снабдяването* говоря за стъпките, необходими за освобождаване на вашата вяра и как конкретно да сеете своето семе. Насърчавам ви да се сдобие с копие от книгата, за да научите повече по този въпрос.

Тази книга говори за някои ключови принципи на Царството, на които Бог ме научи относно щедростта и даването. Надявам се те да ви насърчават и вдъхновяват, така че да искате да научите повече и да бъдете всичко, което Бог е предвидил за вас.

ГЛАВА 9

Законът за мярката

Преди няколко месеца с Дренда посяхме \$15 000 в едно служение. Тъкмо щях да освободя вярата си, когато Святият Дух ми напомни думите от II Коринтяни 9:10-11 и този пасаж от Писанията не можеше да излезе от главата ми дни след това.

А Онзи, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, дано даде и преумножи посящото от вас и да настори плодовете на вашето благодеяние, та да бъдете богати във всичко и да проявявате голяма щедрост, която чрез нас ще предизвика благодарност към Бога.

2 Коринтяни 9:10-11

Аз размишлявах върху тази част, в която Бог казва, че Той дава семе на сеяча и хляб за храна и фразата „хляб за храна“ много силно ме впечатли. Осъзнах, че толкова много хора са изправени пред страхове, когато искат да дадат, защото те не разбират тази фраза. Повечето смятат, че когато дават, те се поставят в положение на недостиг. Но онова, което Бог ми напомни, е че Той не само подсигурява семе за сеяча, но също така и хляб за храна или онова, от което се нуждае човекът лично. Разбира се, аз това вече го знаех, но усетих, че Бог иска да се поста-

рая да уверя хората в това – Той ни дава и двете и не е необходимо повече да се страхуваме да даваме.

Една вечер, няколко седмици след като бяхме дали тези \$15 000, аз тъкмо се канех да изгася осветлението и да си легна, когато изведнъж ми се прииска да проверя едни акции, които притежавах, за да видя каква е ситуацията с тях на пазара. Когато си отворих сметката, видях, че стойността им се е покачила.

Тъкмо щях да си оставя телефона, когато очите ми бяха привлечени към едни конкретни акции, които не притежавах. Бях ги виждал на стоковия пазар и дори обмислях да ги купя. Но когато проучих представянето им в миналото, видях, че тези акции не са повишавали стойността си през последните 12 месеца, затова реших да пропусна и да не ги купувам.

По някаква причина обаче, точно тази акция като че ли ми направи впечатление. Странното е, че пожелах да купя няколко от тях, което беше абсолютно нетипично за мен. Затова закупих акции на стойност \$ 1 500 и си оставих телефона.

С Дренда си поговорихме малко и аз ѝ казах за тази моя покупка. След това включих телефона, за да ѝ я покажа. Когато отворих сметката си, бях в шок. За по-малко от час стойността на тези акции се беше покачила със 100 процента! Ние седяхме будни и наблюдавахме как цифрите нарастват минута след минута.

В следващите три часа акциите се покачиха и стойността им беше малко над \$ 17 000 и се задържа на тази стойност. Казах на Дренда, че това е жътвата за посетите от нас \$ 15 000.

Много бързо продадох акциите и прибрах приходите. Стойността на тези акции на следващата сутрин отново падна и те така и не повишиха стойността си с месеци. Това беше най-странното нещо, което ми се беше случва-

ло. Знам, че това беше Святият Дух, Който ми показва тази акция и казах на Дренда, че това е Божието възвръщане заради нашето семе. Бог дава семе на сеяча и Той дава хляб за храна! Знаете ли, хич не ме е грижа как ще го направи Той, важното е, че винаги го прави!

Беше все пак много интересно. След като продадох акциите и имах отново парите в сметката си, аз си помислих: „Еха, ако знаех, че ще се покачат така, щях да вложа много повече от тези хиляда и петстотин.“ Гледането назад е нещо нормално. Да, можел съм да вложа \$ 10 000, а умът започва да блуждае и да си мисли: „Ами ако беше влошил \$ 100 000? Каква сума щеше да изкараш от тази си инвестиция!“ Да, но не съм го направил. Не съм вложил \$ 10 000. Не съм вложил дори \$ 5 000, а само \$ 1 500. Печалбата ми беше ограничена. Аз вложих само \$ 1 500 и въпреки че със сигурност щеше да ми хареса да са повече, това нямаше как да се случи, тъй като вече бях вложил само \$ 1 500.

Библията ни казва в Лука 6:38 какво се случи и защо аз не съм изкарал повече пари през онази нощ.

Давайте и ще ви се даде; мярка добра, натъпкана, стърсена и препълнена ще изсияят в пазвата ви, защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.

Лука 6:38

Вижте, аз съм този, който определя мярката, а след това на мен се отмерва въз основа на моята мярка – потенциалът, който имах в онази вечер, беше правопрпорционален на онова, което бях вложил. Аз определих мярката и със същата мярка получих възвръщаемост. Исус казва, че същият този принцип се отнася и за вашето даване.

В Библията има история, в която се случва точно това.

Можем да научим много за закона за мярката от нея.

Една жена от жените на пророческите ученици с плач казваше на Елисей: „Твоят служител, мъжът ми, умря. Ти знаеш, че той се боеше от Господа, но лихварят дойде да вземе двете ми деца за роби.“

Елисей я попита: „Какво да направя за тебе? Кажу ми какво имаш вкъщи.“

Тя отговори: „Твоята слугиня няма абсолютно нищо, освен един съд за маслиново масло.“

Тогава Елисей каза: „Иди и вземи назаем празни съдове от всички твои съседи, много на брой. Тогава влез и затвори вратата след себе си и своите синове, и наливай маслиново масло във всички тези съдове. Когато един се напълни, поставяй го настрана.“

Тя си отиде и затвори вратата след себе си и синовете си. Те ѝ носеха съдове, докато тя наливаше. Когато съдовете се напълниха, тя каза на един от синовете си: „Донеси ми още съдове!“

Но той ѝ отговори: „Няма повече.“ Тогава маслиновото масло престана да тече.

Тя отиде и събщи на Божия човек, а той ѝ каза: „Иди, продай маслиновото масло и плати на кредиторите си, а ти и синовете ти можете да живеете с останалото.“

4 Царе 4:1-7

Това е изумителна история, в която виждаме дълбоко откровение за Царството.

Тази жена отива при пророка, за да търси помощ. Тя е в дълг и всеки момент предстои да изгуби синовете си. Но интересното е, че пророкът не вади пари от своето ковче-

же. Вместо това ѝ задава много странен въпрос, предвид обстоятелствата. „Какво имаш в своята къща?“

Мисля, че този въпрос е изненадал жената, защото можем да чуем учудването ѝ от начина, по който тя му отговаря: „Твоята слугиня няма нищо, абсолютно нищо!“ Прибавя и „абсолютно“, за да наблегне върху този факт. Но споменава и това, което има. Няма много, но има малко количество маслиново масло. Това е всичко, което пророкът има нужда да чуе. Това е отговорът. Разгледайте внимателно неговите инструкции.

Тогава Елисей каза: „Иди и вземи назаем празни съдове от всички твои съседи, много на брой (бел. пр. - не искай само няколко).

Не искай само няколко. Колко много трябва да поиска? Предполагам ще се съгласите, че броят на съдовете, които тя трябва да събере, е спорен, тъй като само тя може да определи какво означават тези думи за нея. Съвсем скоро тя ще разбере, че определено не е събрала достатъчно съдове!

Тя си отиде и затвори вратата след себе си и синовете си. Те ѝ носеха съдове, докато тя наливаше. Когато съдовете се напълниха, тя каза на един от синовете си: „Донеси ми още съдове!“

Но той ѝ отговори: „Няма повече.“ Тогава маслиновото масло престана да тече.

Забележете кога спира да тече маслото – не след конкретен брой съдове, а когато тя остава без съдове. Когато всичките буркани са пълни, тя казва на сина си да ѝ донесе още един, но той отговаря, че няма други останали съдове. Сигурен съм, че на нея би ѝ харесало да продължи да налива, но тя е събрала само определен брой съдове за това. Нейната печалба или увеличаване е отрязано не

от Бог, а от нейното собствено мислене.

Сигурен съм, че тя най-вероятно е искала да има повече съдове, много повече. А ако наистина е разбирала какво предстои да ѝ се случи, то тя би почукала на всяка врата в града, търсейки празни съдове. Възможно е дори да е отправила запитвания за буркани и от други градове.

Историята има добър край – нейните дългове са изплатени и семейството живее от онова, което ѝ остава след като разпродава маслото.

Но какъв е можел да бъде крайният резултат? Тя е можела да плати дълговете на всеки, когото е познавала, да построи нов градски площад и да помогне на толкова много хора.

Защо тогава тя събира само толкова съдове? Вярвам, отговорът е, че тази жена е имала оцеленчески манталитет. Тя е фокусирана върху належащия проблем – сумата, което дължи и онова, от което смята, че има нужда, за да отгледа синовете си. Вместо да мисли отвъд належащия, смазващ я проблем, тя е съсредоточена върху справянето с него. Вярвам, че ако тази жена е събрала хиляда съдове, всички те са щели да бъдат напълнени. Тя е определила мярката!

Бог дава на всеки един от нас същата възможност, каквато дава и на тази жена. Ние всички трябва да изберем как да определим мярката.

Нека докато преговаряме обясня ключовия стих за тази глава.

Давайте и ще ви се даде, мярка добра, натъпкана, стърсена и препълнена ще изсият в пазвата ви; защото с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери.

Лука 6:38

Всички ние много обичаме да цитираме първата част от този стих, че ако даваме, ще пожънем претъпкано изобилие. Но често пъти пропускаме да прочетем последната част, частта, която казва, че ще пожънем единствено според мярката, според която сме давали.

Защо този принцип е толкова важен за нас? Нека ви дам един пример.

Да предположим, че вие сте начинаещ фермер и аз съм ви казал, че искам да закупя от вас 5 000 чувала с пшеница. Споразумяваме се за цената и вие се подготвяте да засеете своята нива от 10 акра със зърно.

Предполагам знаете какво ще се случи. Ще се провалят главоломно в изпълняването на нашия договор. Защо? Защото нямате никаква представа колко акра земя трябва да засеете, за да пожънете 5 000 чувала с пшеница.

КОЛКО МНОГО ХРИСТИЯНИ РЕДЯТ КАМИОНИ, ЗАЩОТО СЕ ПОДГОТВЯТ ДА ЗАКАРАТ РЕКОЛТАТА СИ НА ПАЗАРА, НО ВСЪЩНОСТ СА ЗАСАДИЛИ САМО ДВА СТРЪКА ДОМАТИ?

Мярката в примера с фермера е числото на декарите, които той засажда. В ситуацията с жената, мярката е броят на съдовете, които тя събира. В примера, който ни дава Исус, мярката е количеството, което ние сеем.

И ако жътвата, която очакваме, е невъзможна с мярката, която сме определили да посеем, за да я получим, тогава ние се разочароваме, а е възможно хора, които разбират много малко, да започнат да обвиняват Бог за това, което им се струва като неуспех на Неговото Слово.

Ето и въпроса за един милион долара: Ако един фермер се нуждае от 5 000 чувала с пшеница и няма никаква представа колко декари земя трябва да засади, какво трябва да направи той?

Попитайте фермер, който знае!

Нека сега да приложим този принцип към реална жи-

тейска ситуация, с каквато се сблъскваме всеки ден.

Семейство иска да изплати ипотека от \$ 300 000 и те много добре знаят, че трябва да посеят, да се съгласят заедно и да освободят своята вяра. Но колко трябва да посеят? Задават ми този въпрос непрекъснато. Колко трябва да посеят, за да имат жътва от \$ 300 000? Те нямат никаква представа. Затова трябва да попитат някой, който знае, а това може да бъде единствено Святият Дух.

Всички сме Го чували да прошепва отговора на този въпрос многократно. Обикновено, когато не сме получавали добро поучение, ние просто пропускаме този тих глас като нещо, което не можем да направим. Например, ако вие сеете за сумата от XYZ, вие усещате, че трябва да посееете \$ 1 000. Веднага умът ви се намесва и казва: „Не, не мога да направя това.“ Или което е по-зле: „Махни се зад мен, сатана.“

Едно нещо, в което можете да сте напълно сигурни, и то е, че сатана никога няма да ви каже да посееете повече в Царството. Той е напълно наясно с този духовен закон. Затова, в този случай, тъй като самите вие не сте развили увереност в принципа за определянето на мярката, веднага щом умът ви оспори сумата, вие давате обичайните \$100. Съвсем естествено, както с примера с пшеницата, вие главоломно се проваляте с необходимата ви жътва.

Преди да продължим нататък, искам да изясня едно нещо.

Сумата, която дарявате, не е продиктувана от количеството пари, които сеете!

Вижте Лука 21:1-4:

Исус вдигна очи и видя как богатите пускаха своите дарения в кутиите. Видя също и една бедна вдовица, която пускаше там две лепти, и рече: „Истина ви казвам, тази бедна вдовица пусна по-

вече от всички; защото всички тези пускаха дарения за Бога от излишъка си, а тя от немотията си пушна всичко, което имаше за преживяване.

Забележете, Исус казва, че бедната вдовица дава много повече от всичките богати хора, които даряват в онзи ден. Богатите дават много повече пари, но Библията казва, че те дават от излишъка си или от допълнителните си пари. Бедната вдовица дава това, което има, за да преживява, а това изисква голяма вяра.

Не е необходима вяра да дадете от своите излишни пари. Разбира се, щедротостта даване от онова, което е в повече, е добро нещо, но в онзи ден хората са наблюдавали какво пускат другите и богатите често пъти дават, за да бъдат видени от хората и за да придобият религиозен статут между своите съграждани.

Затова не според количеството пари, които давате, се определя мярката. Това е важна, но не единствената част от уравнението.

Трябва да помним, че онова, което за един е „голямо“, за друг може да не означава нищо.

В началото, да дам хиляда долара беше ОГРОМНА сума пари за мен. Всъщност когато започнахме, ние давахме дарение на няколко месеца веднъж. Но постепенно способностите ни се повишаваха и ние успяхме да дадем все повече, тъй като вярата и увереността ни също порастаха.

Ето какво казвам на хората: Когато сеете за снабдяване, отделете момент и попитайте Святия Дух какво да посееете и къде да го посееете.

Обикновено, сеенето за рутинни нужди не изисква такава голяма вяра като сеенето за важен пробив, какъвто е изплащането на дома ви. Когато сея за важни неща, аз винаги искам да усетя нещата. Това, което имам предвид,

е че аз не искам да дам от своите излишни пари. Искам да посея достатъчно, че да мога да усетя, че вярата ми трябва да се ангажира. Сумата трябва да е достатъчно голяма, че да може да провокира плътта ми да реагира и аз да чуя в ума си „Сигурен ли си за това?“.

Открил съм, че Святият Дух ще ви каже сумата, когато Го попитате, само бъдете сигурни, че действително искате да я чуете.

Много пъти ми е била необходима помощ в това отношение. Тъй като аз плащам сметките, винаги е било по-лесно на Дренда да чуе сумата, която трябва да посеем без никакви колебания. Спомняте ли си историята, която ви разказах за посяването на сумата от \$ 200 000 в кампуса на „Фейт Лайф“ за първи път?

Е, аз не ви дадох всичките подробности около историята. Това трябваше да бъде посветено даване за три години, а не дълг, но цел, която си поставяме да дадем през този период от време. Когато дойде времето да разкрием своите намерения и да посеем първоначалната сума, аз наистина смятах, че \$ 150 000 е всичко, което искам да дам. Дренда обаче започна да спори с мен, защото тя беше чула, че трябва да дадем \$ 200 000. Аз пренебрегнах думите ѝ и си държах на моите \$ 150 000. Вече на самата служба тя отново настоя, че сумата трябва да бъде \$ 200 000, но аз отново отказах да я чуя.

Точно преди да посеем нашето семе в онзи ден, един фермер от църквата се изправи и поиска да каже нещо. Той насърчи всички да се доверят на Бог за своята жътва. После обясни, че като фермер той разчита на закона за сеенето и жъненето, за да оцелее. Каза как всяка година той харчи \$ 200 000 за семената, които трябва да засее. После продължи, като обясни, че първоначално на човек може да му се стори безумно да хвърли тези \$200 000 в земята, защото веднъж засадени, няма как да си ги

върнем. Но той наблегна на това, че законът за сеенето и жъненето винаги взема надмощие чрез реколта, която е много по-изобилна от \$ 200 000, които той харчи за семената, които сее на нивите си.

Дренда леко ме сръчка в реброто. Разбрах намека – нека да са \$ 200 000 тогава. Това и посяхме. Сигурно си спомняте как Бог докосна вицепрезидента да ми даде годишния бонус през онази година, който беше точно същата сума. На нас не ни струва нищо да посеем това семе. И както казах в онази глава, ние от години продължаваме да получаваме този бонус и вече сме получили над 2 милиона от него.

Вижте, умът на Дренда не беше пълен с всичките подробности за всичките сметки, поради което нямаше място за никакъв страх в нея. Тя просто беше чула от Бог, а на практика, това е всичко, което и аз трябва да правя. Това беше първият път, в който посяхме такава сума, и да, аз се поддавах на страха, когато първоначално избрах да дам \$ 150 000. Но благодаря на Бог за моята съпруга, която ме насърчи да се доверя на Господ за по-високата сума.

Винаги ще е необходима вяра, когато сеете, винаги. Затова нека не позволяваме на страха да ни спира да пожънем всичко, което Бог се опитва да ни даде.

Помнете това: който сее оскъдно, оскъдно и ще пожъне, а който сее щедро, щедро и ще пожъне.

2 Коринтяни 9:6

В този текст Павел събира дарение за друга църква и напомня на хората принцип, на който очевидно ги е учил по-рано, че те ще пожънат това, което сеят и според мярката, с която сеят. Павел изяснява принципа за определянето на мярката.

Когато Петър дава своята лодка на Исус, за да я из-

ползва в онзи ден на езерото, виждаме, че и лодката на Яков и Йоан също се пълни със същото количество риба – жътва, която вярата на Петър предизвиква, защото те са партньори. Нека обаче ви попитам следното: ако Петър е имал 1000 лодки в онзи ден в своя бизнес, колко от лодките са щели да бъдат пълни догоре?

Ако отговорът ви е 1000, то тогава отговорът ви е верен.

Отново виждаме да се определя мярката. Дадената мярка е контейнерът, съдът, който Бог може да напълни. Затова ви насърчавам да определяте мярката с голяма вяра. Не бихте искали да си кажете: „О, тези акции се покачиха с хиляда процента за три часа. Как ми се иска да бях инвестирал повече.“

Какво ме провокира да вложа само \$1 500 онази вечер, след като Святият Дух ме подтикна да купувам? Според мен, аз просто не отделих време да попитам Бог да ми каже колко да инвестирам. Беше просто сума, продиктувана от моя ум и аз пропуснах Неговия глас.

Много ви моля, недейте се втурва да купувате акции поради моята история. Както казах и по-рано, аз не влагам много пари на стоковата борса. Но Бог ми показа урок в онази вечер – Той дава семе на сеяча и хляб за храна и това много точно ми напомни, че ние определяме мярката.

Надявам се да си спомните тази история следващия път, когато Бог ви потупа по рамото, за да финансирате Неговото дело.

Всички ние трябва да позволим на Бог да ни обучи в това.

Спомням си, когато стойността на имотите във Флорида се понижи поради кризата през 2009 г. Имахме приятели, които живееха на крайбрежието и които посещавахме много често. През това време имаше къщи за продан из

цяла Флорида. Докато се разхождахме по брега с нашия приятел един ден, той каза: „Искам да ви покажа нещо.“

Отидохме до една къща, пред която имаше надпис „Продава се“. Цената ѝ беше само \$ 695 000, но в имота имаше две къщи. (Да, правилно четете, две къщи на брега за \$ 695 000. Отгоре на всичко къщите бяха обзаведени. Мисля, че ще се съгласите, че това си беше направо кражба на такава цена.) Едната се отдаваше под наем и съответно щеше да носи големи приходи, защото къщите се намираха точно на брега. Но аз не можех да си представя да похарча тези пари точно в този момент и затова отказах да ги купя. (Знам, знам, не беше най-умното решение.) Моят приятел вече притежаваше няколко къщи по онова време и не искаше да поема менажирането на още две. Искам да кажа, че той ни заведе право пред къщите. Не всеки ден някой мултимилionер ще ви заведе и ще ви каже: „Ето какво бих направил аз.“ Разбира се, Дренда настояваше да го направим, но аз не поддавах.

Можете да предположите какво се случи след това. Тези две къщи се продадоха и след няколко години се препродадоха за 3 милиона.

Знаете ли, кое е най-тъжното и разочароващо нещо? Аз дори не се помолих за това в онзи ден. Отхвърлих мъдростта на Святия Дух. Пренебрегнах съвета на моя приятел и на съпругата ми, която е много мъдра. Казах „не“, защото знаех, че за тази покупка щяха да заминат всичките ни пари в брой по онова време, а поради състоянието на икономиката, аз просто не се чувствах комфортно да направя подобно нещо. Но както вече казах, не потърсих Бог по въпроса, което винаги се оказва скъпоструваща грешка.

НЕ ПОЗВОЛЯВАЙТЕ НА СТРАХА ДА ВИ ГОВОРИ, КОГАТО СЕЕТЕ И ОПРЕДЕЛЯТЕ СВОЯТА МЯРКА. БЪДЕТЕ ДРЪЗКИ.

За съжаление, аз много пъти съм пропускал жътвата (не всяка, но много) и трябваше Бог да се занимае с мен за това.

Един ден, преди години, Дренда съвсем случайно се натъкнала на Кенет Копланд на един курорт и той я поканил да закусят заедно със съпругата му Глория.

По време на закуската, Кенет казал, че има слово за двама ни с Дренда. Тя си го записала в телефона, тъй като аз не бях заедно с нея на това пътуване. Словото беше нещо такова:

“Аз се опитвам да ти дам къщи и земи, но ти не Ми позволяваш.“

Това си беше чисто изобличение. Когато се замислих за многото неща, на които бях отговорил с „не“, аз осъзнах своята грешка. Затова реших, че от този момент насетне няма повече да пропускам своята жътва. Щом взех това решение, беше удивително колко бързо Бог ми даде онези неща, за които бях сял.

Затова, не позволявайте на страха да ви говори, когато сеете и определяте своята мярка. Бъдете дръзки. Няма да знаете как точно Бог ще направи да се случат нещата, както съм сигурен, че и вдовицата от 4 Царе 4 глава не е можела да си представи, че това масло просто ще продължава да тече. Ако тя е знаела, историята ѝ щеше да бъде напълно различна. Вероятно все още щяхме да четем за бедната вдовица, която става милиардер в бизнеса с маслиненото масло.

Помнете, че вие винаги ще сеете във все по-голяма и по-голяма жътва. Днес живеете благодарение на вчерашната си жътва, така че помнете това, когато сеете.

Помнете също, че винаги е най-тъмно точно след като посеете. Защото нямате повече семена, а растенията все още не са започнали да покълват. Но вие се дръжете за Словото на Бог, стойте непоколебимо и се молете в Духа

за насоката и за подробностите за жътвата, която Бог носи в живота ви.

Искам да завърша тази глава с история, която съм разказвал много пъти, но която си струва да се повтори. Тя е свързана с един от моите търговски представители преди години, когато едва започвах да уча принципа за определянето на мярката. Той си строеше нов дом и както се случва с повечето строежи на нови къщи, и неговата излезе поскъпа от планирания бюджет. Нещо все се променя или се добавя допълнително, което променя крайната цена.

В този случай моят приятел беше изчерпал всичките пари, които банката му беше отпуснала, и сега вече нямаше повече финанси. Ако правилно си спомням, той нямаше парите, необходими му да плати за кухненското обзавеждане. Мисля че не му достигаха около \$ 25 000.

Една вечер друг от моите търговски представители отишъл заедно с този, който си строеше къщата, на богослужение на поклонение и хваление. Към края на службата проповедникът събрал дарение за определена кауза, не разбрах точно каква, но другият ми служител по-късно ми сподели как строящият си къща през онази вечер като че ли водил някаква вътрешна борба.

Обясни как другият, който строеше своята къща, излязъл напред и дал своето дарение, а след това се върнал и си седнал на мястото. Но изглеждал силно притеснен. След това отново станал и пак излязъл отпред и дал още пари. Връщайки се на своето място, той изглеждал дори още по-смутен. Поседял няколко минути на мястото си и отново с въздишка излязъл напред и дал още пари. Този път като се върнал, изглеждал спокоен и нямал никакви притеснения.

По-късно търговецът, който строеше новия си дом, даде свидетелство как е сял в онази вечер в църквата средствата, от които е имал нужда за това кухненско об-

завеждане. Ако си спомням правилно, майсторът, който му го изработвал, му направил 50% отстъпка, а в работата си той беше успял да сключи достатъчно сделки, така че е платил крайната сума.

Какво обаче се е случило през онази вечер? Той ми разказа, че не е имал никакъв мир докато и третия път не излязъл, за да даде всичко, с което разполагал. Преди това се е молил как да успее да плати тези \$ 25 000, а Святият Дух го водил той да определи мярката, необходима му, за да му донесе жътвата, която е търсил да получи.

Затова следващия път, когато сеете, спомнете си този така важен закон на Царството - закона за мярката.

ГЛАВА 10

Щедрият цар

Сигурен съм, че всеки един от нас е правил нещо подобно. Идва някой при нас и ни прави комплимент, а ние отговаряме нещо от сорта: „О, това го купих от една гаражна разпродажба за 5 долара.“

Защо казваме подобно нещо? Защо изпитваме срам от това, че притежаваме нещо красиво? Интересно, но и тъжно е, че когато строихме новата си къща в провинцията преди 20 години, ние всъщност се молихме тя да е голяма отвътре, но да изглежда малка отвън. Отскоро бяхме пастори и смятахме, че хората могат да се смутят, ако ние си построим голяма къща. По онова време не получавахме никакви доходи от църквата – издържахме се с пари от собствения си бизнес и със същите пари строяхме дома си, но по някаква причина имахме чувството, че хората ще си помислят, че вземаме тези пари от църквата. Затова строихме дом с квадратура от 2000 квадратни метра, но ако отвън погледнехте към къщата, тя приличаше на нормална двуетажна къща.

По-късно осъзнахме, че това е много глупаво. Защо трябваше да се срамуваме от благословието на Господ?

Аз използвам тази аналогия, когато говоря на конференции.

Представете си, че се появя на платформата, облечен

в дрипави и мръсни дрехи и заявя, че днешният ден е ден за празнуване, защото днес двамата с Дренда сме изплатили къщата си. След това ви разкажа колко упорито сме работили (понякога по 80 часа на седмица), за да го постигнем, но сме успели.

Всеки ще ръкопляска и ще вика. Защо? Защото някой всъщност е успял да пребори системата. Има изход!

Но ако се кача на платформата и заявя: „Днес непознат човек се приближи и ми подаде чек за 1 милион и ние изплатихме цялата си къща.“

Всички ще кажат, че това не е честно. Защо? Защото сме отраснали и сме възпитавани в проклетата земна система, в която нещата се получават само срещу мъчителен труд и пот. Така сме обучени да придобиваме неща. Разбира се, това е робска система, тъй като повечето хора никога не се радват на истинска финансова свобода. А поради тази причина повечето хора никога не откриват своята истинска цел в живота, духовното си ДНК. Поради системата на оцеляване, в която живеем, повечето финансови решения се вземат повлияни от *парите*, а не от *целта*. Хората мечтаят да са свободни да следват мечтите и желанията си, но за повечето това време никога не идва.

Преди няколко години Бог започна да ми говори за двойната мяра и как тя ни принадлежи. Двойната мяра ни освобождава от проклетата земна система на оцеляване, в която разчитаме единствено на тежкия труд и пот, за да оцелеем.

Накратко, двойната мяра означава повече от достатъчно. Когато имаме повече от достатъчно, това ни позволява да живеем свободни от дългове и да преследваме Божиите цели и поръчения за живота си, а не да продаваме живота си заради пари.

Въпреки че от години бях говорил за двойната мяра на конференциите, на които ходя, почувствах, че Господ иска

да ми покаже нещо, свързано с нея, което аз не разбирах все още. Знаех, че има много повече от това, което виждам, затова поисках от Святия Дух да ми покаже какво е то.

Започнах да изучавам Писанията, които говорят за двойната мяра, и чаках Господ да ми покаже какво пропускам. Е, Той успя да привлече вниманието ми с най-драматичната демонстрация на онова, което се опитваше да ми покаже.

Получих обаждане от един господин, когото никога не бях срещал, един от нашите партньори в служението. След като прочел книгите ми, той разбрал, че обичам да ходя на лов. Затова ми се обади и ми каза: „Искам да ти купя ловна пушка. Какъв вид ловна пушка нямаш?“

По онова време аз имах обичайната най-обикновена ловна пушка, която използвах за всичко – от лова на елени, до патици, фазани и зайци. Имах и двуцевка, 20-ти калибър, която баща ми ми беше подарил, когато станах на 16. Но винаги съм бил силно заинтригуван от красивите пушки надцевки, които много пъти съм виждал в ловните списания. Те имат невероятно красиви инкрустации и съвършени дървени приклади и са винаги прекрасно изработени. Казах му, че нямам надцевка и че винаги съм искал такава. Бях шокиран, когато той ми каза, че ще ми изпрати една. Това определено беше необичайно, а аз бях толкова развълнуван.

Разбира се, седмица по-късно в офиса пристигна кутия и когато я отворих, вътре имаше не една, а две от най-красивите пушки надцевки, които бях виждал.

Веднага се обадох на нашия партньор и му благодарих за невероятния подарък.

Следващата седмица той ми изпрати още две! Сега вече имах четири от най-добрите пушки, които някога съм притежавал. Отново му се обадох да благодаря, а той ми

каза, че хората никога не са се обаждали да му благодарят за подаръците му, затова, понеже аз съм го направил, той решил да ми изпрати още две. Очевидно това беше нещо, което Бог беше намислил. Защото те идваха все по две точно когато аз Го питах за двойната мяра.

За да не бъда многословен, ще кажа, че пушките започнаха да идват по пощата все по две. И не след дълго аз имах може би ЧЕТИРИНАДЕСЕТ нови пушки, всяка от тях от най-доброто качество. Това не бяха евтини пушки. Струваха хиляди долари.

След това ми дадоха два перлено бели кадилака *Escalade*. По онова време ние си карахме нашата десетгодишна *Хонда Пилот*, която много обичахме (*Хонда* е много добра кола), но сега вече имахме двата джипа *Escalade*.

Дренда от години искаше чанта на *Louis Vuitton* и преди няколко години ѝ подарих една като специален подарък за Рождество. Но тази година на рождения си ден тя получи – да правилно се сещате - ДВЕ чанти на *Louis Vuitton*, всяка подарена от различен човек.

В същия този сезон се появи и вторият ни самолет, както и две къщи на брега на океана, а на всичко отгоре за Рождество ни подариха две палта от черна норка, които струваха всяко по \$ 10 000.

Нека спра и наблегна на това, че не се опитвам по никакъв начин да се хваля, защото аз не съм направил нищо от това! Пушките просто се появиха. Двата бели кадилака също се появиха. Чантите също се появиха. Палтата от норка също се появиха.

С двете къщи, разбира се, бяхме по-ангажирани, но бяхме поселили семе за къща на плажа няколко години по-рано. Аз не го знаех и тя не ми беше казала по онова време, но няколко години преди това Дренда много харесала една къща, която видяла в списание с имоти за продажба. Тя си спомня как посочила към снимката и казала: „Господи,

искам тази къща.“ По това време имахме достатъчно други финансови ангажименти и проекти, за да разполагаме с пари в брой, че да можем да се прицелим в закупуването на къща във Флорида, но знаехме, че на точното време ще се появи подходящата за нас.

Един ден, докато тичах, чух Господ да ми говори и да ми казва: „Изпрати Дренда утре във Флорида, за да си купи своята къща там.“ Имаше някаква спешност в частта с „утре“, затова казах: „Добре, Господи, добре!“

И така, Дренда замина за Флорида и там разгледала 25 различни къщи. Сред тях имало една, която постоянно я привличала, като че ли е къщата за нея.

Аз също летях до там, за да я видя, и двамата се съгласихме, че тя е перфектна. (През цялото това време Дренда беше напълно забравила за деня, в който беше посочила към онази къща в списанието и беше обявила, че ще я притежава. Оттогава бяха минали три години, а ние не бяхме виждали на живо въпросната къща.)

Отправихме предложение за къщата, която искахме; и един ден, докато си седяхме у дома в Охайо и работехме върху някои от изискваните по договора доклади за различни инспекции, Дренда изведнъж извика силно: „Но това е моята къща!“

Аз бях изненадан, тъй като ние вече бяхме сключили предварителен договор и сделката отиваше към приключване. „Разбира се, че е твоя тази къща!“ – отвърнах ѝ аз.

„Не, ти не разбираш! – каза тя. - Това е точно същата къща, която преди време бях посочила в онова брокерско списание.“

Тогава си спомних, че списанието с имоти, което тя разглеждаше преди три години, предлагаше къщи точно в този град. Нима беше възможно това да е същата къща? Дренда беше убедена, че това е същата къща и започна да ирежда характеристиките на къщата от списанието, кои-

то първоначално са привлекли вниманието ѝ. Те напълно отговаряха на тази, която купувахме. Затова аз направих малко проучване и разбира се, оказа се, че къщата, която купуваме, действително е била обявена за продан през годината и по времето, в което Дренда я е видяла в списанието и е заявила, че тя ще я притежава. Но на практика точно след като Дренда е казала тези думи, имотът е бил свален от пазара.

Когато разгледах историята на къщата, осъзнах, че тя е била свалена от пазара през цялото това време и само дни преди да я купим е била отново обявена за продажба. Нищо чудно, че Святият Дух ми каза да изпратя Дренда във Флорида на следващия ден!

И така, ние купихме тази къща на брега на океана, а Дренда най-после имаше своята мечтана къща. Но в същата година ние наследихме още една крайбрежна къща, на този път в Канада. Удивително!

Ако не сте забелязали, всичко, което Бог ни изпрати, беше от най-висок клас. Имам предвид наистина най-

**НАПОМНИ МИ, ЧЕ ТОЙ Е
БОГ НА ПОВЕЧЕ ОТ ДОС-
ТАТЪЧНО, БОГ НА ДВОЙ-
НАТА МЯРА.**

висок! Ние бяхме малко шокирани от всичко, което се случи. Но Господ ми говори и ми каза: „Знам, че нямаш НУЖДА от четиринадесет пушки.

Знам, че нямаш нужда от два кадилака...“ и продължи през целия списък с неща, които бяхме получили.

А после каза: „Не искам Моите деца да се притесняват за нуждите си. Те притежават цялото имение и за Мен е удоволствие да давам на децата Си добри неща.“

После продължи, като ми каза, че Неговите хора не мислят достатъчно мащабно, не мечтаят на едро и ограничават онова, което Той е способен да направи за тях.

Бог ми напомни, че Той е Бог на повече от достатъчно, Бог на двойната мяра.

С Дренда бяхме малко изненадани от всичко, което Господ ни показваше. Осъзнахме, че трябва да кажем на хората за двойната мяра. Двойната мяра не означава буквално по две от всичко – Господ използва това в моя живот, за да привлече вниманието ми. Двойната мяра означава *повече от достатъчно*.

След това Бог ми каза, че трябва да науча църквата си на това и да им разкажа за всичко, което Той ни е изпратил и как точно се е случило това.

И двамата с Дренда не обичаме да разправяме какво имаме, тъй като не вещите правят живота и ние изобщо не искаме да наблюдаваме върху притежаването на неща или върху преследването на вещи. Различното беше, че не ние сме търсили тези неща, а Бог ни ги изпрати. Затова в продължение на 11 седмици поучавахме за двойната мяра в църквата и смятам, че това оказа най-дълбоко въздействие върху финансовото състояние на хората в нея отколкото всяко друго нещо, за което съм поучавал.

Знаете ли какво още се случи? Имаше хора, които напуснаха църквата, защото бяха съблазнени от това, което казвах. Те смятаха, че аз нямам нужда от всичките тези пушки, нито от двата кадилака, нито от две крайбрежни къщи, нито от два самолета, нито от две кожени палта. Те смятаха, че аз само се хваля и превръщам *вещите* в “голямата работа”.

Те бяха пропуснали същността на нещата – Бог ни показваше, че Той е повече от достатъчен. Неговото Царство не е вързано в оцеляването, както е земното царство. Неговото Царство е *Царство на повече от достатъчно* и Той се наслаждава да се грижи превъзходно за Своите деца.

Трябваше да напомня на хората, че не аз съм направил

това. Бог го направи, за да ми покаже нещо – не че всеки трябва да кара скъпа кола, а че иска от нас да спрем да се примиряваме и да Го ограничаваме. Той иска да престанем да казваме „не“ по навик, ограничавайки Го от онова, което иска да направи. Иска да знаем, че Той е Бог на повече от достатъчно.

Осъзнаването на това е толкова важно за нашия разговор за щедростта. Трябва да имате нещо, с което да можете да бъдете щедри, особено да бъдете щедри във всякакъв случай. Аз знам, че Той успя да привлече моето внимание и аз се научих никога да не се срамувам от добротата на Бог.

На следващата есен един от местните пастори ме попита дали може да ловува на моята земя. Аз винаги казвам на хората, че не позволявам да се ловува в земите ми преди аз и децата ми да отстреляме своите елени, едва тогава позволявам на съвсем малко хора да ловуват преди да закрийт сезона. Е, през онази есен всички бяхме прибрали вече своите елени във фризера, затова поканих пастора да дойде.

Когато настъпи уреченият ден, аз се срещнах с него навън, за да му дам инструкции къде да отиде да ловува. Видях, че използва стара пушка за лов на птици, което ще рече, че тя имаше само месингов мерник, с който той да може да се прицели. Тази пушка изобщо не беше създадена за лов на елени. За да хванете елен, трябва да сте достатъчно близо, а старата пушка за птици няма да ви свърши никаква работа. Все пак е възможно такава пушка да се използва, както съм правил и аз няколко пъти по време на моята ловна кариера.

Но докато седях там и говорех с него, аз си спомних, че една от пушките, които ми изпрати Бог, беше много подходяща точно за лов на елени. Всъщност тя беше най-доброто, което съществуваше на пазара. Усетих Святият Дух да ми казва: „Защо не дадеш на пастора пушката, коя-

то ти беше дадена? Ти имаш още няколко пушки за лов на елени, а той няма добра пушка, с която да ловува.“

Разбира се, аз му подарих пушката и той беше толкова щастлив. Този подарък му говори за Божията доброта и го насърчи.

Спомняте ли си, че ви казах няколко глави по-рано, че част от парите и някои от нещата, които притежавате, не са за вас? Бог ви ги е изпратил, за да снабдите нуждата на някой друг.

Казвам ви всичко това, за да ви напомня – пребивавате в щедро Царство с щедър Цар, но никога няма да можете да се насладите на всичко, което има Царството, ако не разчупите този бедняшки манталитет, който ви принуждава да трупате за себе си всичко, което получавате.

Сигурен съм, че сте гледали по телевизията риалити програми за хора, които се затрупват с вещи като Плюшкин. Домовете на такива хора са така затрупани с неща, че няма откъде да мине човек. В много случаи домовете на тези хора трябва да бъдат съборени или построени отново, защото са в ужасно състояние. Така изглеждат и нашите сърца, когато сме пълни с алчност и искаме само да трупаме всичко за себе си за черни дни. Парите и притежанията не трябва да ги стискате силно.

Трудно е човек да бъде щедър, когато е погълнат от мисли за оцеляване. Бог иска да знаете, че в Неговия дом има достатъчно, затова чувствайте се свободни да бъдете щедри. Вашата щедрост привлича хората в Царството на Бог и отваря сърцата им да приемат Неговата доброта и щедрост. Не забравяйте, че именно добротата на Бог води хората към покаяние.

Защото небесното царство прилича на стопанин, излязъл рано сутрин, да наеме работници за лозето си. Той се уговори с работниците за по ди-

нарий на ден и ги прати на лозето.

А като излезе около девет часа, видя други да стоят на пазара ненаети. И на тях рече: „Идете и вие на лозето ми и ще ви дам каквото се полага.“ Те отидоха.

Пак излезе към дванадесет и към три часа и направи същото. Като излезе към пет часа, намери други да стоят ненаети и им каза: „Защо стоите тук цял ден без работа?“

Те му отговориха: „Никой не ни е наел?“

Той им каза: „Идете и вие на лозето ми и ще получите, каквото се полага.“

А като се мръкна, собственикът на лозето каза на своя управител: „Повикай работниците и им плати надницата, като започнеш от последните, та до първите.“

И като дойдоха наетите в пет часа следобед, получиха по динарий. А като дойдоха първите, помислиха, че ще вземат повече, но и те поучиха по динарий. И като получиха, зароптаха против стопанина и казаха: „Тези, последните, работиха един час, а ти ги постави наравно с нас, които понесохме тежестта на деня и жегата.“

А той в отговор каза на един от тях: „Приятелю, аз не те онеправдавам. Нали за по динарий се услови ти с мене? Взимай си своето и си иди. А на този, последния, аз искам да дам, колкото и на тебе. Нима не мога да правя с парите си, каквото искам? Или окото ти е завистливо, понеже съм добър (щедър)?“

Така последните ще станат първи, а първите – последни. Защото мнозина са призвани, но малцина са избрани.“

Матей 20:1-16

Какво казва Исус в тази притча? Първо трябва да разпознаем, че собственикът е преобраз на Бащата, а реколтата, която прибира, не са соеви зърна или царевица. Това са човешките души. Работниците символизират нас - тези, които Той изпраща на полето за жътва. Има две неща, които вярвам, че Исус иска да видим. На първо място, забележете колко целеустремен е собственикът за намирането на помощ.

Защото небесното царство прилича на стопанин, излязъл рано сутрин да наеме работници на лозето си.

Той става рано сутринта, за да намери работници и излиза отново и отново през деня, за да намери всеки, които може да му помогне с работата на полето. Има някаква неотложност в действията му. Реколтата е узряла и трябва да бъде прибрана, иначе ще се похаби. Забележете, че той дори наема работник, който само един час да работи преди да приключи денят.

Пак излезе към дванадесет и към три часа и направи същото. Като излезе към пет часа, намери други да стоят ненаети и им каза: „Защо стоите тук цял ден без работа?“

Те му отговориха: „Никой не ни е наел?“

Той им каза: „Идете и вие на лозето ми и ще получите, каквото се полага.“

Ето мистерията в тази притча - защо, когато им плаща, той започва от последния, който е наел? Отговорът можем да намерим в стих 15.

И като дойдоха наетите в пет часа следобед,

получиха по динарий. А като дойдоха първите, помислиха, че ще вземат повече, но и те поучиха по динарий. И като получиха, зароптаха против стопанина и казаха: „Тези последните, работиха един час, а ти ги постави наравно с нас, които понесохме тежестта на деня и жегата.“

*А той в отговор каза на един от тях: „Приятелю, аз не те онеправдавам. Нали за по динарий се услови ти с мене? Взимай си своето и си иди. А на този, последния, аз искам да дам, колкото и на тебе. **Нима не мога да правя с парите си, каквото искам? Или окото ти е завистливо, понеже съм добър (щедър)?**“*

НИМА СТЕ ЗАВИСТЛИВИ, ПОНЕЖЕ АЗ СЪМ ЩЕДЪР?

Четейки тази притча и ние можем да си помислим: „Хей, това не е честно!“ И ако гледате през призмата на проклетата земна система, в която се плащат определени суми на час, да, може би ще бъдете прави да негодувате.

БОГ Е В БИЗНЕСА С ХОРАТА И АКО ВИЕ СЕ ХВАНЕТЕ НА РАБОТА В НЕГОВИЯ БИЗНЕС, ТОЙ Е МНОГО ЩЕДЪР И ЩЕ ВИ ВЪЗНАГРАДИ НЕВЕРОЯТНО.

Но както вече казах, Бог няма такъв манталитет. Собственикът на земята иска да е сигурен, че и тези, които идват последни през деня и на които несправедливо е платено твърде много, ще видят неговата щедрост и

ще искат да продължават да работят за него. Също така собственикът иска те да отидат при всичките си приятели и да им кажат колко много им е било платено и колко щедър е бил той към тях. И така, какво е заключението от тази притча? Бог е в бизнеса с хората и ако вие се хванете

на работа в Неговия бизнес, Той е много щедър и ще ви възнагради невероятно.

Можете ли да получите даром от Бог?

Исус разказва една от най-удивителните притчи в Библията за получаването, знам, че сте чували за нея, това е притчата за блудния син. Искам да я прочетете, а след това ще я коментираме. Потърпете ме. Почти стигнахме до края на книгата, но не искам да си тръгнете преди да сте ме чули до край. Откриваме тази история в Лука 15 глава. Текстът е дълъг, но, моля ви, отделете време, за да го прочетете.

И каза още: „Един човек имаше двама синове. По-младият от тях рече на баща си: „Татко, дай ми дела, който ми се пада от имота.“ И бащата им раздели имота си.

След няколко дена по-младият син, като обърна всичко в пари, отиде в далечна страна и там прехоса имота си, като живееше разгулен живот. А след като разпиля всичко, настана голям глад в онази страна и той изпадна в нужда. Тогава отиде и се хвана на работа при един от местните хора, а онзи го изпрати по земите си да пасе свине. И той бе доволен да напълни корема си с рожкови, с които се хранеха свинете, но никой не му даваше.

Като дойде на себе си, рече: „Колко наемни работници при баща ми имат хляб в изобилие, пък аз от глад умирам. Ще стана, ще отида при баща си и ще му река: „Татко, съгреших против Небето и пред тебе и не съм достоен да се нарека твой син. остави ме като един от наемниците си.“ И

стана, и отиде при баща си.

И още отдалеч баща му го видя и му стана мило; и като се завтече, прегърна го силно и го целуна. А синът му рече: „Татко, съгреших против небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син.“

Но бащата рече на слугите си: „Изнесете най-хубавата премяна и го облечете. И дайте пръстен за ръката му и обуца за нозете. Докарайте угоеното теле, заколете го и нека ядем и се веселим. Защото този мой син беше мъртъв и оживя, беше изгубен и се намери.“ И взеха да се веселят.

А по-старият му син беше на нивата. На връщане, като наближи до къщи, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво се е случило. Онзи му рече: „Брат ти си дойде и баща ти закла угоеното теле, защото го е дочакал да се върне жив и здрав.“

А той се разсърди и не искаше да влезе. Баща му излезе да го кани, но той отговори на баща си с думите: „Ето, аз толкова години ти работя и никога не престъпих твоя заповед, а на мен дори и козле не си дал веднъж, за да се повеселя с приятелите си. А като дойде този ти син, който прахоса имота ти с блудници, за него закла угоеното теле.“

Баща му рече: „Сине, ти си винаги с мене и всичко мое е твое, а трябваше да се развеселим и зарадваме, защото този ти брат беше мъртъв и оживя, беше изгубен и се намери.“

Лука 15:11-32

Първо трябва да разберем защо по-малкият син напуска дома на своя баща. Отговорът е защото той има съща-

та погрешна представа за своя баща както и по-големия брат. Спомнете си, по-големият брат казва, че той слугува на баща си целия си живот, а дори и малко козле не му е дал, за да се почерпи с приятелите си. За по-възрастния брат бащата е суров работодател. Може би ще ме попитате защо по-големият брат не си е тръгнал заедно с по-малкия. Това са само мои мисли, но според юдейските обичаи по-големият син наследява двойна мяра, когато почине бащата. По-малкият син не е имал право на таква облагодетелстване. Затова аз си мисля, че по-големият син е имал нещо, което един ден е щяло да бъде негово, затова си е струвало да продължи да стои в дома си.

Малкият син иска да си потърси късмета някъде другаде и да избяга от властта на баща си, затова взема своя дял от наследството и напуска. Но когато напуска, той се оказва в един свят, какъвто не е очаквал. Щом му свършват парите, открива, че цялата страна, в която е избягал, е напълно разорена. В цялата земя настава голям глад. Отчаян от глада, той прави нещо, което е напълно нетипично за него - продава се като наемник в замяна за храна. Тук за пръв път се ражда това наемническо мислене в неговия живот. Преди това за него са се грижили поради това което е самият той, а не каквото прави. Принуден да се труди, единствената работа, която намира, е да храни свине, а това е една нечиста и презряна дейност за един юдеин. Библията казва, че той е толкова гладен, че копнеел за остатъците от храната на свинете, но никой не му е позволявал. Причината? Всеки е в същото положение като него, разорен и в режим на оцеляване. Нещо от тези думи звучи ли ви познато? Както и да е, един ден той идва на себе си и си спомня, че дори слугите в дома на неговия баща имат какво да ядат.

Като дойде на себе си, рече: „Колко наемни работ-

ници при баща ми имат хляб в изобилие, пък аз от глад умирам. Ще стана, ще отида при баща си и ще му река: „Татко, съгреших против Небето и пред тебе и не съм достоен да се нарека твоя син. остави ме като един от наемниците си.“ И стана, и отиде при баща си.

Осъзнавайки, че в дома му има достатъчно храна, той решава да се върне в дома на своя баща не като негов син, а като роб, наемник. Той планира да признае своята грешка и своя грях пред баща си, а след това да го помоли да му позволи да се завърне като негов слуга. Но когато приближава дома, неговият баща вече е отвън. Виждайки го, баща му се втурва към него и го прегръща и целува.

И още отдалеч баща му го видя и му стана мило; и като се завтече, прегърна го силно и го целуна.

Нека придобием ясна представа за това, което се случва тук, защото това е една история, която е аналогия на нашия Баща Бог и нас. Този син идва право от кочината със свинете. Според юдейските закони той трябва да бъде сметен за нечист. Мигът, в който бащата го прегръща, той също става нечист, но той го прави с такава готовност поради любовта си към своя син. Вместо да го смърти и да го прогони заради безумието му, бащата го облича с най-красивата роба. След това поставя пръстена с печата върху пръста му, което означава, че властта му на син е възстановена. След това обува краката му, което означава, че той има достъп до цялото му имение. Този обичай ще откриете в Рут 4:7.

(По-рано, сред Израилевия народ имаше такъв обичай: при покупка или размяна за потвърждение човек събуваше обувката си и я даваше на другия, който приема-

ше правото на роднина, имащ право да купи наследство – това служеше за свидетелство сред Израилевия народ (бел. пр. - това беше методът за законно прехвърляне на собственост в Израел).

А накрая му организират тържество, на което колят угоеното теле.

Този по-малък син се връща, надявайки се в най-добрия случай да бъде нает като слуга, но бащата го възстановява като син.

А синът му рече: „Татко, съгреших против Небето и пред тебе, и не съм вече достоен да се нарека твой син.“

Но бащата рече на слугите си: „Изнесете най-хубавата премяна и го облечете. И дайте пръстен за ръката му и обуца за нозете. Докарайте угоеното теле, заколете го и нека ядем и се веселим. Защото този мой син беше мъртъв и оживя, беше изгубен и се намери.“ И взеха да се веселят.

Искам обаче да видите другата част от историята.

А по-старият му син беше на нивата. На връщане, като наближи до къщи, чу песни и игри. И повика един от слугите и попита какво се е случило. Онзи му рече: „Брат ти си дойде и баща ти закла угоеното теле, защото го е дочакал да се върне жив и здрав.“

А той се разсърди и не искаше да влезе. Баща му излезе да го кани, но той отговори на баща си с думите: „Ето, аз толкова години ти работя и никога не престъпих твоя заповед, а на мен дори и козле не си дал веднъж, за да се повеселя с приятелите си. А като дойде този ти син, който пра-

хоса имота ти с блудници, за него закла угоеното теле.“

Баща му рече: „Сине, ти си винаги с мене и всичко мое е твое, а трябваше да се развеселим и зарадваме, защото този ти брат беше мъртъв и оживя, беше изгубен и се намери.“

По-големият син се приближава към дома и отказва да влезе щом разбира какво точно се случва. Забележете, по-големият син казва: *Ето, аз толкова години ти работя* (бел. пр. – ти робувам) *и никога не престъпих твоя заповед, а на мен дори и козле не си дал веднъж, за да се повеселя с приятелите си.* С други думи, той казва, че бащата е суров работодател, а как нарича себе си? Роб! А как го нарича бащата в 31 стих? „Сине мой...“ Ето какво се опитвам да ви кажа.

Вие сте отраснали със същото мислене спрямо Бог като на тези две деца към техния баща. Те смятат, че той е суров господар, което ще рече, че няма награда в това да Му служите. Религията ви е научила, че вие трябва да работите за Бог, за да бъдете приети от Него. Представата на по-малкия син за неговия баща се променя, когато баща му го приема обратно при себе си без никакви наказания и когато го приема като син, а не като слуга. Взаимоотношението на по-големия син с бащата се основава на онова, което той прави за него, поради което той действително му робува и винаги се старее да направи това, което е правилно. Когато гледате собствената си идентичност през призмата на онова, което правите, никога няма да бъдете достатъчно добри и винаги ще преценявате погрешно хората край себе си, възприемайки ги за хора, които не са доволни от вас. Но истината е, че по-големият брат сам на себе си е суров господар и то до такава степен, че не може да приеме добротата на своя баща. Когато обвинява

баща си, че е несправедлив, казвайки, че на него никога не е давал дори малко козле, за да го сподели с приятелите си, баща му отвърща със следното:

Сине мой, ти винаги си с мене и всичко мое е твое...

Той не му казва: „Робе мой...“ Нарича го *свой син!* Синът е съсобственик на имението; той е от семейството. Един роб няма наследство. По-големият брат вече има достъп до всичко, което се намира в имота на бащата. Но неговата изкривена представа за собствения му баща и погрешното му мнение за самия себе си не му позволява да се отпусне и да се наслади на онова, което вече е негово, защото той гледа на себе си като на наемник.

Защо отделям всичкото това време, за да ви говоря за тези неща? Защото наемниците много трудно получават от Бог! Те постоянно смятат, че трябва да заслужат или да заработят Неговото благоволение и понеже това е невъзможно, те се срамуват, страхуват и се считат за недостойни да получат от Баща ни. Ако вие не промените начина, по който гледате на себе си, никога няма да можете да получите даром от Него. И запомнете, ние трябва да сме способни да приемаме даром, ако искаме да бъдем щедри като нашия Баща.

Не можете да си спечелите праведна позиция пред Бог; това е дар поради любовта Му към вас. Харесвам какво ни казва Матей 3:16-17:

И след като се кръсти, Исус веднага излезе от водата. И, ето, отвориха Му се небесата и видя Божия Дух да слиза като гълъб и да се спуска над Него. И ето, чу се глас от небесата: Този е моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.

Това е моментът, в който Исус започва Своего служение. Той не е сторил още нищо, с което да спечели Божиата похвала, но забележете какво казва Бог - че Той Го обича и че е доволен от Него.

Спомняте ли си двамата крадци, които са на кръста, когато е разпънат и самият Исус? Единият Му казва: *Спомни си за мен, когато дойде Твоето царство*. Исус му отговаря: *Истина, истина ти казвам, още днес ще бъдеш с Мен в рая*. Какво е направил този престъпник, за да заслужи това? НИЩО!

Когато призовем името на Господ, Библията ни казва, че ние се новораждаме и преминаваме от царството на мрака в Царството на Бога. Какво сме направили, за да заслужим това? НИЩО!

Приключвайки тази глава, моля ви, запомнете, че аз не съм заслужил нито едно от онези неща, които Бог ми изпрати през онази година. Той само се опитваше да ми помогне да разбера, че съм приел цялото Царство, още когато съм призовал името на Исус. Не е необходимо да го заслужа. Трябва само да приема Неговата доброта и щедрост. Щом успеете да приемете Неговата щедрост, вие също ще можете да бъдете щедри с Неговата доброта към другите.

Обещанието към тези, които са щедри

Бил и съпругата му Ейприл са собственици на малък семеен водопроводен бизнес от 14 години. Като членове на църква „Фейт Лайф“ те са свидетели на израстването през годините, както и на свидетелствата за победи. Когато чува, че възнамеряваме да разширяваме сградата на църквата, за да имаме по-голямо влияние върху обществото, те веднага се впуснаха в това начинание.

Ейприл сподели, че е напълно готова да даде \$ 10 000 за този проект, но самата тя останала напълно изненадана, когато Бил се прибрал у дома от пазар и й казал, че Господ му е говорил да дадат \$ 75 000, а не \$ 10 000.

Те нямаха никаква представа как ще бъде възможно да се случи подобно нещо, но Ейприл се съгласи да дадат \$ 75 000 за проекта. Пак ще кажа, те нямаха тези пари, нито имаха представа откъде могат да дойдат такива големи суми.

Само няколко седмици по-късно се обадиха от градската ВиК управа, представиха им голям ремонтен проект, който им предстои, и ги попитаха дали няма да проявят интерес да се явят на конкурса с останалите фирми кандидати. Те казаха „да“ и се заеха с легалните стъпки и ця-

лата документация, необходима за извършването на работата за общината. Ейприл каза, че договорът е бил над сто страници, а трябвало да подготвят и гаранция. Процесът беше много сложен, но те свършиха всичко. По-късно открили, че са единствената компания, която се е явила на конкурса за изпълняването на този проект и нямали никаква представа защо и как са се свързали точно с тях, за да кандидатстват за работата.

Когато предали договора с гаранцията и всичката документация, от градската управа им се обадили да им кажат, че смятат, че те са прекалено малка компания, която да поеме такъв голям проект, тъй като само за 75 дни те трябвало да свършат всичката работа по 200 къщи. След проведени разговори, те успяха да убедят общината, че ще се справят с работата.

Бил каза, че са работили с пълна сила по проекта, екипът е работил до късно всяка вечер, а също и в съботните дни. Но знаете ли какво? Те завършиха работата навреме и успяха щедро да дадат \$ 75 000 за църковния проект, а също така да изплатят целия си потребителски кредит в процеса. Бяха толкова развълнувани!

Виждате, че Бог имаше по-голям план за Бил и Ейприл отколкото те самите имаха за себе си. Той познава сърцата им спрямо Него и искаше да ги поразпъне, за да разшири техния капацитет.

Сега, след като веднъж вече са били одобрени за държавна работа и са я завършили успешно, вратата е отворена за още по-големи договори в бъдеще.

Бог обича да предизвиква и поразпъва хората. Той знае нашия потенциал, но ние често не го знаем и се нуждаем от малко побутване. Това е модел, с който трябва да свикнете.

Защото Той ще постъпи като един човек, който,

тръгвайки за чужбина, повика слугите си и им повери имота си; и на един даде пет таланта; на друг – два, на трети – един, на всеки според умениято; и отпътува. Този, който взе петте таланта, веднага отиде, вложи ги в работа и спечели други пет таланта. Също тъй и който взе два таланта, спечели други два. А който взе единия талант, отиде, разкопа земята и скри парите на господаря си.

Матей 25:14-18

Четохме тази притча и по-рано, но искам да ви посоча нещо, което не сме разглеждали.

Забележете, че когато собственикът поверява задачите на своите слуги, се казва, че те са раздадени „според умениято“ на всеки. Онзи, на когото са дадени петте кесии със злато (петте таланта), на него се има доверие за пет кесии. Това означава, че в настоящия момент той е имал капацитета да управлява пет таланта злато. Ако той е имал по-големи умения или капацитет, собственикът е щял да му повери повече. Същото се отнася и за другите двама слуги.

И забележете какво става. Слугата с петте таланта злато ги увеличава до десет. Какво се случва в този процес? Простичко казано, уменията му или капацитетът му се повишават от ниво пет на ниво десет. Неговото умение да поема отговорност и да управлява се е повишило. Той става много по-ценен за собственика и се поставя в позиция за по-големи повишения в бъдеще.

Ето къде се крие мъдростта на собственика. Той познава характера на слугата с петте таланта. Знае, че той има потенциала да се издигне до това ниво. Въпреки че собственикът дава на слугата само пет таланта със злато, което отговаря на настоящия му капацитет, задачата или поръчението, което поверява на този слуга с тези пет

таланта, ще пожъне повече от това, с което започва този слуга и ще го изтласка до едно ново ниво на управленчески способности.

Собственикът знае, че единственият начин, по който може да направи този слуга още по-ценен, е като му позволи да бъде предизвикан и разпънат, за да може сам да разкрие собствения си капацитет. Същият процес използва Бог и в нашия живот, за да ни направи по-ценни и да ни обучи и подготви за нашата съдба.

Верният и в най-малкото е верен и в многото; несправедливият в най-малкото е несправедлив и в многото.

Лука 16:10

Както вече казах в една от предишните глави, няма малки задачи и поръчения. Чрез всяко едно вие ще израствате и всяко изпълнено поръчение ще прибавя към вашия капацитет, за да можете да свършите и следващата си задача.

Аз съм преминавал през този процес толкова много пъти. И всеки път съм изкушаван да си помисля: „Не, не мога да го направя това, не знам как или нямам времето за това.“ Но всеки път казвам: „Да, това ме разтяга“, и ставам още по-способен да достигна своя потенциал.

Хората могат да погледнат към моя живот и да си помислят: „О, трябва да е толкова лесно човек да живее без дългове, да има телевизионни предавания, да има частен самолет. Еха, това е живот!“ Да, съгласен съм с вас, това е живот, добър живот, славен живот! Но вие не знаете през какво е преминал животът ми, за да стигна до тук днес. Не знаете постоянството, което е било необходимо, много пъти съм бил под невероятен натиск, за да стигна до такъв капацитет.

И продължавам да раста, а Бог продължава да ми дава все по-големи и по-големи поръчения. Имам чувството, че постоянно съм разтяган и разширяван с по-големи проекти и с нужда от повече средства, за да ги постигна. Няма да заменя напрежението (а понякога и хаоса) за нищо на света, защото това е Божията тренировъчна система, която ми помага да постигна всичко, което съм призван да постигна.

Ако мога само един съвет да ви дам, той би бил - НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ! Позволете на Бог да ви разтегне, да ви разшири и да станете човекът, който сте създадени да бъдете.

Бог винаги се справя. Той никога не се проваля. Вашето бъдеще е пред вас, а от вас се иска да не се предавате.

Ще позволите ли на Бог да ви поразпъне?

Беше една сряда вечер на молитвено събрание. Дъщеря ми водеше молитвата, когато изведнъж спря, погледна ме и започна да пророкува. Ето думите ѝ:

Господ казва: „Жътвата е твърде голяма за теб. Затова те разширявам. Само чрез Моя Дух ще можеш да разбереш това, което предстои да се случи. Ще излезеш ли от зоната си на комфорт и ще Ме оставиш ли да те водя в трудни неща отвъд твоето разбиране, да те водя в невъзможното?“

Помислих си: „О, не, аз знам какво означава това.“ Не ми беше за първи път да излизам от комфорта си.

Оценявам факта, че Бог ме попита дали ще Му позволя да ме води в трудни неща, в невъзможни неща. Знаем, че именно те създават невероятните свидетелства, когато вече сте преминали през тях, защото Бог непременно се намесва.

Но също така познавам болката от разпъването, цената, която плащаме, за да стигнем до място, на което никога преди това не сме били. Но, и това е едно голямо НО, аз

също така познавам Божията доброта и Неговата система за повишение, затова веднага казах „ДА!“.

Бог иска да изкара наяве потенциала, който е поставил във вас. Това е единственият начин, по който можете да достигнете своята съдба. Той трябва да ви разтегне! Да ви поразпъне! Как го прави ли? Чрез натиск, налягане.

Ако надуете един балон и след това оставите въздуха да излезе, балонът е разпънат; той е по-голям. Същото се случва и с нас. Щом усетим натиск, но не се откажем, нашият капацитет става по-голям. Капацитетът означава по-големи проекти и по-големи чекове, между впрочем. Знаете ли, забавно е да говорим за това, че трябва да бъдем щедри, докато Бог не ви каже, че трябва да дадете \$ 100 000. Или да подарите любимата си кола. Упованието и доверието ви в Бог трябва да се разшири, както и личния ви капацитет.

Няколко седмици, след като казах „да“ на Бог на онова молитвено събрание, аз разбрах за какво става въпрос. Телевизионното ни предаване, което се излъчваше, веднъж в седмицата, получи предложение за ежедневно ефирно време. Това може да ви се струва страхотно, но има няколко проблема, с които човек трябва да се справи при подобна промяна. На първо място, цената на времето в ефир ще се покачи моментално с 500%, а ние едва успяхме да покрием седмичното излъчване по онова време. На второ място, трябваше да продуцираме и редактираме пет предавания на седмица, а ние нямахме телевизионен отдел. По онова време възлагахме записването на телевизионната ни програма на компания, която идваше и записваше четирите ни предавания за месеца в рамките на една седмица. Те редактираха и сглобяваха предаването и го изпращаха на телевизионната мрежа. На практика те свършваха цялата работа. Но тогава осъзнах, че ще се наложи да вмъкна и това в програмата си и да го управля-

вам. По-големият проблем беше, че двамата с Дренда нямахме никаква представа как да изградим телевизионен отдел. Решихме обаче, че ще се научим.

Колкото до средствата за това начинание, ние все още довършвахме „НауСентър“ – църковния ни кампус, и нямахме никакви допълнителни пари, за да ги вложим в изграждането на телевизия. За самото продуциране трябваше да закупим необходимото оборудване и да наемем персонал, който да работи с него. Имаше дни, в които всичко това изглеждаше невъзможно. Но Бог беше верен и не спираше да ни насърчава с Дренда да не се отказваме докрай.

Най-голямото ни затруднение дойде около четири месеца по-късно, когато открихме, че сме закъснели със сметките за ефирното време и сумата възлизаше на половин милион долара. Това беше особено трудно, тъй като самото име на телевизионното ни предаване е „Да оправим нещата с парите“.

Аз започнах да се замислям дали изобщо ще можем да останем в ефир. Усещах, че не е почтено да продължавам така, ако не мога да си платя ефирното време. По това време трябваше да се преборя с много съмнения. Но Бог отново се показва верен, а Дренда през цялото време беше голямо насърчение за мен.

В сън през същата онази седмица Бог ми показа, че сметката ще бъде платена с една огромна сума, за която, разсъждавайки по естествен път, аз щях да кажа, че е невъзможна. Но в онзи уикенд в църквата дойдоха всичките \$ 500 000 и сметките за времето в ефир бяха разплатени и оттогава насетне никога не сме закъснявали.

Това е едно удивително пътешествие!!!

Ние се променихме много чрез този процес. Към днешна дата правим две предавания на ден и харчим милиони, за да споделяме Благата вест. Поглеждаме назад

към това, пред което бяхме изправени, и то никак не ни изглежда толкова голямо, както ни се е струвало тогава. Винаги трябва да помните какво научихме в първата глава. Божията благодат работи с вас! Ходейки през всичките тези години с Бог, аз определено разбирам защо повечето от посланията на Павел започват с думите:

Благодат и мир на вас от Бога, нашия Отец, и от Господ Исус Христос.

Трябва да помним, че не сме сами. Неговата благодат, това свръхестествено овластяване, работи в живота ни. Необходима е смелост, за да кажем “да” и да престъпим в непознатото, но си заслужава. Аз мога да засвидетелствам това.

С Дренда сме пътували по целия свят, за да проповядваме Благата вест. Свидетели сме били на всяко едно чудо, което е записано в Новия завет, да се случва пред очите ни. Виждали сме как животът на хиляди хора се е променял и как те са започвали да се хранят с най-отбраното от земята. Няма по-добро място от това, което е в целта на Бога!

Молитвата ми за вас е да изобилствате във всяко добро дело, което Бог ви поверява, и да помните колко важно е да бъдете щедри.

В заключение искам да цитирам един от любимите си псалми.

Алилуя. Блажен онзи човек, който се бои от Господа, който много се възхищава от заповедите Му. Потомството му ще бъде силно на земята. Родът на праведните ще се благослови. Изобилие и богатство ще има в дома му. И правдата му ще трае до века. Виделината изгрява в тъмнината

за праведните. Той е благ и милостив и праведен. Блазе на човека, който показва милост и дава на заем. Ще поддържа делото си в съда. Наистина никога няма да се поклати. Праведният е вечен паметник. От лош слух не ще се бои. Сърцето му е непоколебимо, понеже се уповава на Господа. Утвърдено е сърцето му, той не ще се бои до тогаз, докогато види повалянето на неприятелите си. Разпръсна, даде щедро на сиромасите; правдата му трае до века; рогът му ще се издигне на почит. Нечестивият ще види това и ще се наскърби, ще поскърца със зъби и ще се стопи; желаното от нечестивите ще погине.

Псалм 112:1-10

Харесва ми тази част за нечестивите, които са объркани и наскърбени. Бог винаги има последната дума. Успехът винаги е най-голямото отмъщение.

Ако знаете моята история, тогава си спомнете, че не успях да завърша гимназия и средния ми успех беше "среден 3". Когато Бог ми каза да запиша колеж след като ме призова да проповядвам, аз никак не го очаквах с нетърпение.

По време на първия семестър, когато изучавах английски, трябваше да напиша есе. Професорът ми го върна с огромно „2“ най-отгоре и със забележка: „Изобщо възможно ли е да сте ходили на училище?“ Наложих се да имам частен учител, който да ме научи на нещата, които така и не бях научил в гимназията. Когато излезе първата ми книга, получих имейл от същия професор. В него той пишеше: „Възможно ли е това да е същият Гари Киси, който беше в моя клас?“ Той беше толкова шокиран да види, че аз съм написал книга.

Научете как оперира Царството и ще се радвате на до-

брия живот, който Бог е обещал!

Позволете на Бог заедно с вас да шокира всичките ви приятели!

Един човек, с когото заедно ходихме на училище, се отби в офиса на моята финансова компания един ден и ми каза: „Не схващам. Гари, ти отпадна от училище, а сега излъчваш телевизионни предавания по целия свят!“

Обичам такива истории и Бог обича такива истории! Запомнете, че вашата история все още не е завършена. Старайте се да бъдете щедри, когато представяте Божието сърце където и да отидете. Научете как оперира Царството и ще се радвате на добрия живот, който Бог е обещал!

Гари Киси

Защото извършването на това служение не само посреща нуждите на вяващите, но също така дава повод за много благодарности към Бога. И те, като се ползват от това благодеяние, прославят Бога за това, че вие изповядвате покорство към Христовото благовестие и проявявате щедрост към тях и към всички. Те ще се молят за вас, понеже много ви обичат заради изобилната благодат, която Бог ви е дал. Нека благодарим на Бога за неизразимия Му дар!

2 Коринтяни 9:12-15

Ако искате да научите повече за *ForwardFinancial Group* или за нашите безопасни инвестиционни стратегии, посетете forwardfinancialgroup.com или ни се обадете на 1-(888)-397-3328.

Ако искате да научите повече за нашите конференции по темата за Финансовата революция или желаете да бъдете домакин на такава конференция, моля, свържете се с нас на телефон (740) 964-7400 и потърсете изпълнителния отдел.

ТВОЯТА ФИНАНСОВА РЕВОЛЮЦИЯ

Силата на щедростта

Бог иска да бъдете благословени и да преуспявате, за да можете да бъдете щедри във всяка една ситуация! Никога няма да бъдете напълно свободни, докато не станете финансово свободни! Както обичаме да казваме с Дренда през последните 30 години, никога няма да откриете кои сте в действителност и никога няма да ходите в духовната цел за вашия живот, докато първо не оправите проблема с парите.

ВИЕ МОЖЕТЕ ДА СТАНЕТЕ СВОБОДНИ!

Аз съм доказателство за това, както и хилядите други. Божията благодат е на ваше разположение, за да ви помага. Има неща, които сте призвани да направите, които никога няма да можете да постигнете без финансови средства. Трябва да бъдете финансово свободни не само заради себе си и семейството си, но и за да могат хората да виждат как оперира Царството на Бог във вашия живот.

Хората търсят отговори. Те търсят истинските неща. Те отчаяно се нуждаят да видят Царството, а не някаква религия.

Бог е добър и Той е щедър! Когато сме щедри, ние споделяме Божието сърце към хората. Като глътка студена вода в горещ летен ден щедростта носи облекчение и надежда на света, който скита в пустинята на бедността.

В тази пета и последна книга от поредицата „Твоята финансова революция“ от Гари Киси ще откриете как можете да си партнирате с Бог в Неговите дела и поръчения и как можете да преживеете невероятни нови нива на успех.

В тази книга, пълна със свежо откровение, силни примери от Словото на Бог и вдъхновяващи лични свидетелства от живота на Гари и други, които прилагат силата на щедростта в живота си и преживяват драстични промени в ситуацията си, ще успеете ясно да разберете дълбокия принцип на щедростта на Царството и как той оперира.

Щедростта показва на хората вашето сърце и сърцето на Бог към тях.

Гари Киси е автор, мотивационен говорител, предприемач, финансов експерт и пастор, чиято страст е да помага на хората да побеждават в живота, особено в областта на вярата, семейството и финансите. Гари и съпругата му Дренда са създатели на няколко успешни бизнеса и основатели на „Фейт Лайф Нау“, която продуцира две телевизионни предавания - *Да го оправим този проблем с парите* и *Дренда*; организира конференции по целия свят и издава практични ресурси. Семейство Киси са пастори на църква „Фейт Лайф“ близо до Колумбус, Охайо.